

Petra Neomillnerová

HRY NA
BOLEST

18+

*Někdy stojí touha a nenávisť těsně vedle sebe,
hry jsou kruté a nářek se občas může změnit v píseň...*

Poplašený Sergo zvedá k ženě hlavu. Co, uspokojit muže, co tím, do psí matky, myslíš, co... Gemalieliny tmavé oči jsou obrovské, hledí mu do tváře pokryté zaschlými strupy, prozkoumávají ji, nebezpečné oči, nelítostné...

„Muže, milosti? Já, nevím, co tím...“

„Tak nevíš? Vidiš svého kolegu? Je smutný... je zbitý. Možná, že by potřeboval trochu něhy, přátelství, lásky... Na jedné podlaze ležíte a na jednom trámu se budete houpat, když se nebudete snažit. Zimní svátek přejde... a havraní budou hladoví. Velmi hladoví.“

„Paní, udělám...“

„Co budu chtít? Ano, to uděláš. Vidiš toho komedianta? Stačí udělat jen to, co byly nuceny dělat holky, kteréš prodával, kůzle. Víš, otevřít pusť a použít jazyk... Pomožte mu vstát,“ obrátí se půlelfka ke strážím a muži přikročí, pochechtávají se, když sbírají zmláceného lapku ze země. „Hele, hlavně to pěkně polkni, nemáme rádi fleky na podlaze...“ uhodí jeden ze strážných Serga do žeber. Lapka se nadechne a pak se zlomí v záchvatu kašle. Lepší než čtvrcení koňmi, opakuje si. Lepší. V hlavě má pusto a v ústech spoustu hořkých slin.

NETOPEJR

www.netopejr.cz

HRY NA BOLEST
Petra Neomillnerová

HRY NA BOLEST

Petra Neomillnerová

Petra Neomillnerová: HRY NA BOLEST

Copyright © 2007 Petra Neomillnerová

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the publisher.

Cover Art Copyright © 2007 Karel Kadlec

Czech edition Copyright © 2007 by Nakladatelství Netopejr

ISBN 978-80-87044-10-0

PŘEDMLUVA

Hra... to je slovo významy přímo těhotné. Dětské ruce svírající bábovku, noha stojící na plynovém pedálu auta, bojové linie, tajná jednání, těla spletená v milostné křeči i dopadající bič, to všechno může být hra. Rádi si hrajeme. Něžně, krutě, s dobrou vůlí i s jedem v srdci. Bezpečně i nebezpečně, dobře i špatně. Někdy při tom působíme bolest a někdy toho dokonce ani nelitujeme.

V „Hrách na bolest“ se sešly povídky, točící se tak či onak kolem tělesných žádostí. Už to samo o sobě je činí trochu podezřelými, protože, málo platné, dodnes lidé soudí, že sex je činnost sice zábavná, ale duchovně nepřiliš povznášející. Snad mají pravdu, jenže touhy těla mají své horké prsty úplně všude, ve všech našich rozhodnutích, plánech, přáních... Rvát se a ukájet touhy těla, to je imperativ, který stojí nad většinou živočichů, které naše planeta nese na svých zádech, a u lidí ho nevymýtilo ani náboženství, pokrok, posty, dechová cvičení, ani tresty tělesné či duševní. Naštěstí.

Pojďte tedy se mnou nadzvednout pokrývky mokré slzami i krví, zabořit hlavu do polštářů, které tlumí výkřiky bolesti, nárek touhy i slova, která mají být vyřčena. Pojďte a nesud'te příliš přísně ty, kdož v nich chybují, milují a nenávidí. Možná, že jinak nemohou...

*Petra Neomillnerová
Praha 2007*

HOLKA PRO ŠIBENICI

I.

Cesta do Wolfsteinu se stáčí kolem mnoha hospod, ale krčma U hrotu jehly je čímsi výjimečná. Ten, kdo překročí její práh, je ohmatán, zvážen a změřen mnoha páry očí. Biřic, drůbež k oškubání, kolega? Hovory se vedou tiše a s mnohými zámlkami, protože ani našinci není co věřit, a nad krajem pohárů svítí pohledy, rychlé a kosé jako rána nožem. A nože? Nože za okraji jezdeckých bot, u pasu i v rukávu žíznivě čekají.

Červené víno trochu drhne v krku, piju a čekám. V mé branži se naučíte čekat. Dávám si koleno pod bradu. Vím, slušné holky takhle v hospodě nesedávají, ale už léta nedělám věci tak, jak je dělají slušné holky.

Dveře krčmy se otevřou a vejde můj kumpán. Hmm, pořád má černý cop do půli zad, zato jeho hřebčí chůze trochu utrpěla. Pokrčím nos, víte, myslela jsem, že se trochu pobavím, ale teď... větřím průšvih. Neklidně se zavrtím na lavici a plesknu Křiváka po zádech. Zavrčí, prohne se a chytne mě za zápěstí...

Chlapi... Švihnu pěstí a... on ji koupí. Tak tohle opravdu smrdí, za normálních okolností by uhnul a ještě by mi ji vrátil.

„Co jó?“ zaječím a Křivák se opatrně spustí na lavici. Sedí rovně jako klášternice. „Průser, kotě.“

Tázavě zvednu obočí. Tedy, ne že bych mu menší průšvih nepřála, tak dokonale mi to zase nedělá, ale když honí jednoho, utíkáme všichni.

Rádi se považujeme za vlky cest, ale, kurva, když se něco semele, je lepší stáhnout ocas a brát kramle jako toulavej pes. A zachránit si kůži, to v pravém slova smyslu. Když je pryč kůže, je s krásou konec, a moji bílou slupku by bič stáhnul jedna dvě. Takže většinou radši беру motejla, dokud je čas. „HmMMM?“

„Kupci, kotě. Vozy, mezci, koláče. Na koho už si dneska můžeš vyšlápnout sama. Čistě po dobrým jim nabídnou svý zboží a víš, kdo

se tam vyloup?“ Křivák si znechuceně odplivne na zem a pokud jeho obličej může vyjadřovat lítost, tak teď ji vyjadřuje.

„Sivý.“

O, tak to je špatný. Ovládáme svoje náradí velmi slušně, ale k mistrům šermu naše umění nesahá. Sivý je šermíř – matematik. Čistý styl a přísná logika. S hospodskými fintami a s kocovinou si na něj nepřijdete. A navíc, on Křiváka učil. Jistě to bylo po letech dojemné setkání.

Soucítě si přitele prohlížím. Po nakládačce samozřejmě bolí tělo, ale taky ego. To dostane pořádně zabrat.

„Spráskal mě před tou chátrou,“ čímž Křivák myslí kupce, kteří si na oplátku myslí, že chátra jsme my a že by nás měli nejen spráskat, ale taky rozčtvrtit, usmažit, opíchat do zadku a pak zakopat čtyři sáhy hluboko.

„Bičem. Kurva, kotě, píchni mi trochu.“ Objednávám mu kořalku a jsem zklamaná, protože vidím, že naopak on mě nepíchne vůbec. To ještě nevím, že v noci budu mít jiné starosti než se svou čičou.

Dveře hospody se rozlétnou a v tu chvíli je jasné, že tanec začíná. Sivý, a dokonce ne sám, ale s přáteli. Nevypadají sice jako lovci odměn, ale čert jim věř. Svírám šavli a tisknu se zády ke stěně. S Křivákem se při tomhle tanci nedá počítat. Kokot. Přivlekl nám je na krk, pitomec. Jestlipak se dá věřit oknům. Asi těžko. Pánové nejsou žádní začátečníci. Polknu a dýchám, snažím se zhluboka a pravidelně, cítím známý tlak kolem bránice. Strach. Ten se jen tak rozehnat nedá.

„Je tu jen Křivák a malá holka,“ zavrčí vysoký muž s jizvou přes tvář. A jde ke mně. Pomalu. Výhruzně.

„Zahod' to, nebo uvidíš.“ Uvidím, ať šavli zahodím nebo ne.

Takže po něm seknu. Couvá, točíme se. Čekám, kdy ucítím ostří v zádech.

A taky ho cítím. Opřené o ledviny. Pomalu skláním čepel a trochu pracuju s řasami. Starší pánové to mají rádi. Možná že dokonce vyloudím slzu.

Zjizvený mi bere šavli z ruky. „Uf, na starý kolena se prát s dětma. Kam jsme to dopravovali.“ Kroutí mi ruce dozadu a já

vidím, jak Sivý Křivákovi jednu vrazí. „Že se nestydíš, takový hůď.“ Svazují mi ruce a já nejsem jen otrávená. Mám strach. Nenávidím ten pocit, když vás svážou. Vždycky mě začne svědit celé tělo a nemůžu dýchat. Ale kdo se stará o moje pocity. Myslí si, že jsou slušní, když na to nevezmou tenký provaz. To už tak patří k naší práci. Do prdele. Vrhnu na Křiváka vražedný kukuč a nechám se odvést ke koním. Vůle vaše, pánové. Ale nedaruju vám to, a Křivákovi taky ne.

* * *

Víte, jsem dědek ještě ze staré školy. Netěší mě, když vidím, že všechno bylo na nic, že z mých žáků vyrostli nájemní rváči, ba co hůř, obyčejní lupiči, a dvojnásob mě netěší, když je najdu v krčmě se zmalovanou malou opilou holkou, která se notabene ohání mečem a pokouší se ho někomu vrazit do slabin. Nelíbí se mi, když si někdo říká Křivák a zapomíná, co dělá šerm šermem, a nemám rád holčičky v kalhotách pobryndaných červeným a kořalkou.

No což, nemám, ale pomůžu rád. Kdysi, před mnoha a mnoha lety, jeden téměř chromý chlap to samé vysvětlil mláděti, které ani nenapadlo, že si jednou bude mít proč říkat Sivý. No a já... já to rád předám dál.

Věděl jsem, že s nimi nebude lehká práce. Křivák je vlastně už dávno dospělý chlap, a to děvče? Málokdy jsem viděl takový pohled v očích holky. Víím, že tyhle děti jsou tvrdé, když mají přežít, ale na druhé straně je škoda, když se z hezkého děvčete stane vzteklý pes. A možná že i v tomhle drzém děcku něco je.

Ech, nečekal jsem, že budou nějak zvlášť zkroušení, ne, nečekal, ale že se porvou hned, jak slezou z koní?

Že sprostě nadávající tmavovláska kopne Křiváka do rozkroku a pak se nás pokusí pokousat?

Seřezal jsem ji bez pardonu, to uznávám. I když je to holka, já pořád vidím hlavně nevychovaného fracka, který nezaslouží šibenici, ale potřebuje pevnou ruku a léta na šermířském sále, aby z něj něco bylo.

Neplakala. Nadávala jako starý zbrojnoš, potom fňukala, vrtěla se a kopala.

A Křivák? Jen se ušklíbal. Možná, že pro toho už šibenici postavili.

Děvče se schoulilo, klubko kolen, loktů a zcuchaných vlasů, po bití tichá a vyčerpaná. Pod žebry mě zazábla výčitka.

Pak leželi vedle sebe na podlaze, stočení, aby se trochu zahřáli, a spánek vrátil stín nevinnosti dokonce i Křivákovi. Tmavovlasá vypadala jako ztracený kolouch, s ušmudlaným obličejem a s rukama pod hlavou.

Asi už stárnu, ale zvedl jsem ji z podlahy a uložil do postele. Byla prochladlá jako poloutopené kotě, zavrtala se do přikrývky a znova usnula. A pak je vychovávej. Člověk by brečel.

Ráno nikomu z nás nepřeje, jsme noční ptáci, a tak po probuzení nebyli oba výtečníci zrovna v nejlepší náladě. Ztuhlé svaly bolí víc a všechno vypadá hůř v šedém světle svítání.

Rozcuchané děvče po nás kouklo zpod dlouhých řas. „Hele, tak co bude?“

Snad měla strach a docela jistě pruhovaný zadek, ale dál protahovala hlásky a opovržlivě křivila rty. Hezká pusa, jen slova z ní padají horší, než jaká procházejí mezi vybitými zuby pasáků.

„Však se dočkáš,“ zavrčel jsem na ni. „Myslím, že dneska bude mít metla dost práce.“

Vyplázla na mě jazyk. „To bych mohla i zvlhnout.“ A už ji měla. Ano, celkem vzato jsem proti bití ženských, ale jsou věci, které si nemůžete nechat líbit. Kopla mě do kolena (Ach, ty moje klouby. Léta dělají svoje.) a potom tvrdě do boku.

Pokrčil jsem rameny. „Co naplat, keřů je v tomhle kraji dost.“

„Jestli mě svlíkneš, budu si myslet, že si úchylák a honíš si u toho péro.“ Celá se zadýchávala vzteky. „Jste starý, jaloví chlíváci.“

Hlas se pomalu lámal do vzteklého pláče. Málo sebeovládání, dítě, pomyslím si.

„Nezajímám se o děti, štěně. Na tobě toho tak uvidíme.“ Můj parťák zavrtěl hlavou.

„Jak jsou ty holky dneska domýšlivý, co?“

„Sundáš si ty kalhoty sama, nebo se s námi budeš zase prát?“

Rozhořčením se nezmohla na slovo, takže po mně místo toho plivla.

„Nevychovaná. Tobě měl někdo nařezat už dávno.“

„Svlíkni se a nedělej tady tyjátr. Nějaká fajnová najednou. Kdyby ti platili, udělala bys to ještě ráda, a navrch bys jim vykourila péro.“ To poprvé od rána promluvil Křivák.

Myslím, že děvče si zaslouží trochu ohledů, dokonce i takhle darebná. „Ty mlč, synku. S tebou to srovnám potom, a veselo ti u toho nebude.“

Tmavovlasá k nám obrátila velké oči obkroužené stíny nevyspání.

„Vždyť jsi mi nařezal včera.“ To už bylo spíš otrávené než zuřivé. „Potřebuju jezdit na koni.“

„Jo, budeš moc jezdit na koni. Bude to nepohodlné, ale my tě nenutili, abys kradla.“

„Nekradla jsem.“

„Tak dost hloupejch řečí,“ zasáhl Bran.

„Však tě nejdem věšet. Copak jsi nikdy nedostávala? No, jak tak koukám, tak to asi nebylo dost. Kalhoty dolů a přestaň vyvádět, nebo to udělám sám a bude to horší.“

Zašklebila se na nás. „No, když jinak nedáš.“ A rozšněrovala si poklopec.

Inu, mladost – radost. Podívání to bylo pěkné, všechna čest. Ale pro nás holt už tohle není.

„Stydlivá tedy zrovna nejsi.“ Někde za námi se Křivák chraplavě zasmál.

Popadl jsem ji kolem pasu a zvednul do vzduchu tak, že se nohama nedotýkala země. Nevážila moc, prostě jen děcko. Bran mi podal metlu.

Švihnul jsem ji přes stažené pŕlky a pak znova a znova...

„Nech mě bejt...“ Kopala kolem sebe, ale s tím se zkrátka nedá nic dělat.

Nabrala mě do ledvin.

„Chytni jí ty tlapky, nebo budu vypadat hůř než tady mladá.“ Přitlačil jsem a děvče přidalo na vrískání.

„Nech mě bejt. Pusť mě.“ No, nepustil jsem. Nenacházím v tom žádné velké potěšení, ale když už jsem se jednou rozhodl přiložit ruku k dílu...

Nechtěl jsem jí ublížit. To nikdo z nás, myslím. Skončila jen s rudým zadkem a možná s nějakou pečlivě tajenou slzou.

„Bolí tě to?“

„Hmmmmm.“ Opatrně si ohmatávala pohledné, teď však mírně zpustošené pozadí.

„Co hmm?“

„Co asi tak myslíš.“ Bleskově vcucala slzy zpátky do důlků a dívala se na nás zvědavě. „Nařezete taky Křivákovi?“

„Nestarej se, maličká.“ Bran vzal děvče kolem ramen. „To není pro malý holky.“

Zírala na nás nevěřícně. „Co, vy mě nenecháte se dívat?“

„Vidíte ji, čubku mizernou.“ Křivák škubl svázanýma rukama.

„Ale já se chci dívat. On taky mohl. To není spravedlivý.“

„Jo, spravedlivý by bylo, kdybys dostala třikrát tolik. To jen my jsme takový staří pitomci a necháme se opentlit pištěním. Pěkně nasedneš na tu svou kobylku a pojedíš s Branem napřed. A pak se domluvíme, co s tebou dál.“

Nespokojeně nafoukla tváře, ale bolest určitých partií těla ji zřejmě zaměstnávala natolik, že neměla náladu dál se dohadovat. Celkem poslušně odcupala za Branem ke koním, zamávala nám a opatrně pobídlá klisnu do kroku. Co naplat, dítě, modřiny se dělají i hrdinům.

Křivák vstal. Bohové, znal jsem ho jako kluka, a samozřejmě jsem mu mockrát napráskal zadek, za ta léta, kdy jsem ho učil. Žádný svatoušek to nebyl, samozřejmě, ale pořád cítím jistou spoluzodpovědnost.

„Bud' rozumnej a vem to jako chlap. Dostaneš výprask. Je to míň, než si zasloužíš. A pak vypadneš. Když se vrátíš, budeš viset. To je všechno, co pro tebe můžu udělat.“ Každý má strach z bolesti, ale

Křivák už dítě není. Umí se ovládat, to se člověk naučí, když žije svůj život v násilí. Tady už nebylo místo pro hry a nadávky.

Přivázali jsme mu ruce k větví stromu vysoko nad hlavou, rozřezali halenu. Potom jsem vzal bič, jakým se honí dobytek. Bylo to těžké pro mě a zatraceně těžké pro něj.

Přežil, dokonce ani neomdlel. Nechci mluvit o křiku. Když začne téct krev, je hanba se někomu smát. Potom jsme mu dali napít kořalky. A nechali ho uprostřed lesa. Nikdy už jsem ho neviděl, ale občas si na něj vzpomenu. Když člověk zestárne, vidí věci jinak. Možná někdy dětem nedokážeme říct to, co bychom měli. A na stromech šibenic pak zraje podivné ovoce.

II.

Městečko si hoví za nízkými hradbami, poklidné a spokojené jako měšťák po nedělním obědě. Kolem kramářských bud je umeteno a pranýř? Pranýř je už léta prázdný. Auburg je poklidné hnízdo, vonící čerstvými caltami, tiché. Jenže v každém jablku se může skrývat červ...

Sedím na stole, kývám nohama a dívám se, jak Sivý vaří. Nemá to rád. Ne že by nerad vařil, jen není rád, když ho při tom pozoruju. Možná si pak připadá míň jako chlap, co já vím. Bleskurychle sklouznu ze stolu a ukradnu mu z plotny pečenou bramboru. Jsem rychlá, jenže Sivý je přece jen šermířský mistr, a tak chytnu jednu vařečkou. Na plotně vře voda a brambora pálí.

Nikdo mi neřekl, že je spořádaný život tak nudný. Ráno vstát, celý den tancovat s mečem po sále, poslouchat věčné připomínky jako „neflákej se“ a „níž ten výpad“ a „kam už jsi zas zmizela, mám si pro tebe jít“ a tak podobně. A potom večer, když si podle mého názoru zcela zasloužím trochu povyražení, mě Sivý zažene do postele. Do mé postele, ne do své.

Tedy, ne vždycky, to bych mu křivdila. Někdy přimhouří obě oči a já vypadnu do krčmy U městské brány a jsem tam mazlíčkem

místní party pobudů. Naneštěstí mi moje apanáž na velké hýření nestačí a ostatní jsou na tom podobně. A tak, ač je mi hanba to přiznat, trávím většinu večerů pod peřinou jako hodné děcko. Sama pod peřinou. Fúj.

Ale osud ke mně nikdy není příliš krutý, a tak jsem objevila řešení. Co řešení, objevila jsem ve sklepech soudek. Víno, červené a hebké jako pohlazení. Skvěle klouže do krku. Tedy, jak to říct a neklít – klouzalo. Protože jaksí zmizelo. Večery jsou dlouhé a postel studená a prostě, hmm, bylo to dobré víno a já jsem měla žízeň a chutě... Sud zůstal prázdný jako kapsa žoldnéře. To je nepříjemné samo o sobě a navíc, eh, lépe o tom nemluvit. Jen mi vysvětlete, proč se řemeny pobíjejí cvočky.

V tomhle domě měly věci vždycky svá místa a na těch také zůstávaly. Říkám zůstávaly, protože to skončilo ve chvíli, kdy práh překročily sešlapané Ančiny holinky. Od té chvíle nic není jako dřív, med, pivo, uzené, a dokonce i mé košile záhadně mění místa. Buď mizí v nenávratnu, nebo se objevují zcela překvapivě, a to ohlodané, špinavé či jinak znehodnocené. Kdo by myslel, že s děvčetem vstoupí do stavení pořádek, ošklivě by se spletl. S tímhle štěnětem přišel pod mou střechu chaos, a jak se zdá, usídlil se tu natrvalo.

U mě doma je klid. Host se tady zastaví jednou za čas, kdo by taky navštěvoval starého nerudného chlapa. Ale když už někdo přijde, přece ho nevyhodím, zvlášť když je to můj přítel z mládí. Rád si s ním občas popovídám a u vína zavzpomínáme na časy, kdy jsme ještě byli mladí a ráno nás nebudila bolest v zádech.

Když jsem zjistil, že naše malička neumí vařit, nepřekvapilo mě to. Žiju bez ženské celý život a umím se o sebe postarat. Když se ukázalo, že po sobě nikdy nic neuklidí, bez dovolení si půjčuje moje věci a mluví tak, že by za každé druhé slovo zasloužila pohlavek, i to jsem přešel. Ale když jsem přišel do sklepa a zjistil jsem, že neuburské, které tam schovávám už deset let, je pryč, tak to už jsem uznal, že mám důvod se zlobit. Že mám důvod hodně se zlobit. Mít ji po ruce, roztrhnul bych ji vejplůl jak hada.

Jak jsem slyšela zmínku o víně, věděla jsem, že je čas na malou procházku. Sívý má svatou trpělivost, koneckonců celý život žil mezi takovými, jako jsem já, ale když se zlobí, tak to stává za to. A tak jsem pěkně potichu otevřela dveře a vypařila jsem se. A hezky zčerstva.

Auburg je malé nudné hnízdo, ale i tady jsou jisté spodní proudy. A tak jsem nezamířila K městské bráně (já bych opravdu nerada, aby si pro mě Sívý přišel s řemenem v ruce zrovna tam). Naopak. Těsně vedle náměstí je totiž utajené místo, černá díra, brána jinam. No, možná ne zrovna tohle, ale netočí se tu jen pivo a kořalka, i leccos dobrého ke kouření se dá sehnat. A cimříčka s postlanou postelí je hned vedle. Tu ovšem příliš nevyužiju, protože přitáhnout domů filcky, aj, ten tanec bych nechtěla zažít.

Společnost je zde ovšem vybraná. Alchymisté, zloději, mastičkáři a nájemní rváči a samozřejmě taky holky, těch sem chodí málo, protože místní klientela má extravagantní požadavky a přitom hluboko do kapsy. Zkrátka, pěkný zapadáček je to a štěstí, že o něm nevědí biřici, jinak by to tady asi pěkně provětrali.

Samozřejmě že jsem našla přátelské pochopení, i nějaké víno bylo a kořalka a fajfka se zeleným pokouřením a lichotky a líbačka na polštářích malého pódia, mandlové oči navoněného šejdíře, jeho ruka v klíně, jazyk, který mi propátrá mandle, a po tom všem rázné zakončení s nosem zabořeným do divanu, ale všechno hezké jednou končí, jak praví kniha, a když není konzumace, není legrace. A tak jsem se za svítání ocitla na náměstí, zlinkovaná jak zákon káže, a nezbývalo než se odebrat k domovu. Nic mě to tam netáhlo, mnohem radši bych se otočila a zalezla zpátky do místnůstky plné kouře a opileckého žvanění. Ale co naplat, zavírací hodina a je po legraci.

* * *

Člověku méně trénovanému než jsem já by možná dělalo potíže vyšplhat v mém stavu do prvního patra, ale já mám zlodějskou praxi, a tak jsem se šťastně dostala na římsu a propadla oknem do svojí cimry. Tedy, propadla. Moc jsem nepadala, protože po mně hned

chňapla nekompromisní ruka a strčila mě na postel. Ne protestovala jsem, naopak. Neměla jsem jinou touhu než stočit se do klubíčka a spát. Možná bylo trochu nepohodlné, jak ruka dopadala na můj zadek, ale vnímala jsem to jen okrajově. Spát. Já chci spát.

„Nech ji vyspat, vždyť je pod obraz,“ slyšela jsem Branův hlas.

„Pravdu díš, chlape,“ řekla jsem si v duchu.

„Aspoň si snad zuješ boty?“ Sivý mi stahoval holínku. Natáhla jsem nohu a nechala se vysvléct z kalhot. V polospánku ke mně dolehl zvuk zavírané okenice a pak dveře. Buch. A potom, potom už se jen zatočila postel a já jsem se propadla do snu.

Brrrrr. Voda mi teče do nosu, do pusy, studí všude, kam se dostane. Sivého ruka pevně obemkne mou pěst mířící mu na kořen nosu a pak jsem za ucho vytažena z postele. Schody z patra do přízemí ani nepočítám a venku mě Sivý s Branem hodí do sudu s dešťovkou. Kuckám se a mezi kašláním sprostě nadávám.

„Ste se zbláznili, bastardi. Chcete mě utopit?“ Jen se stačím nadechnout, jsem tam znovu a na dost dlouho. „Fuj. Vy pitomci.“

Stojím před barákem jen v košili, mimochodem je to Sivého košile, černá a hedvábná, a on ji stejně nenosí. Ale teď moc nehřeje. Husí kůži mám i za ušima. Sivý mě popadne za rameno a postrčí zpátky do kuchyně. Ou, tak tohle smrdí...

„Je mi špatně.“

„Třeba přijdeš na jiný myšlenky,“ šklebí se na mě Bran.

„Ale mně je opravdu zle...“

„Tak tobě je opravdu zle? Doma nebylo co do huby, a tak se slečinka upravila někde jinde, co? To tě mám celou noc čekat, než přitáhneš z putyky?“ Sivý se opravdu zlobí.

„Neprotahuj to. Ohnout!“

Podezřívavě sleduju, jak vytahuje z kalhot opasek. Dobře, mám kocovinu, ale celé se mi to moc nezdá. „Mám kocovinu, je mi zle, a jestli mě přetáhneš tímhle, tak uteču a už se nevrátím,“ kňourám a dělám na Brana oči, jaké jistě pěkných pár let neviděl. Třeba se chytí... Nechytí. Místo toho mě popadne za límec a jen tak zběžně párkrát pořádně pleskne po zadku.

„Koukej se Sivému omluvit, fracku.“ Přidá mi ještě jednu, když se mi podívá do očí.

„Chcípni, strejdo.“

Sivý mezitím smetl ze stolu zbytky snídaně. „No tak?“

Prát se s nimi? Pohrdavě ohrnu rty a demonstrativně si povytáhnu halenu. „Když bys bez toho neusnul.“ Svůdně, pomalu se ohýbám přes stůl. Jen se podívejte, pánové. Hlavu mám ještě trochu závrativou z kocoviny.

Bolí to, představuju si, že můj zadek ke mně nepatří. Moc to nepomáhá.

„Přestaň. Nebudu moct šermovat.“ Snažím se Sivého kopnout, ale tohle je hrozně hloupá poloha. A tak radši: „Mě to opravdu mrzí. Pust’.“ Mám jich na zadku tucet a Sivý zvedne ruku, která mě až doted’ tiskla ke stolu. „Kokoti.“ Vylítnu ze dveří před dům a... Co dál? Zadek mě bolí, promáčená halena se lepí k tělu. Utíkat? Takhle? Pomalu se otočím ke zdi domu a pěstí uhodím do omítky. Olíznu krev z kloubů. Utíkat? A mám vůbec kam? Otevřu dveře a vejdu do vyhráté kuchyně. Jsou tohle pouta pohodlnosti?

„Sněž tu polívku, udělá ti dobře.“

Sedím na složeném plášti a škaredím se do misky, kterou přede mě Sivý postavil. Hlava se mi motá, zadek bolí a žaludek se svíjí jako na vodě. „Mně je tak zle.“

„To přejde, koťátko, musíš něco jíst.“

Proháním lžící cibuli v polévce a škaredím se na Brana, který se do mě pokouší dostat hrnek žaludečního čaje.

„To já pít nebudu.“ Víím, co by mi pomohlo, pánové, ale to vy tady momentálně nemáte. S přemáháním polknu lžičku cibulačky a jdu si znovu lehnout. A usnu... no jako po výprasku.

Opatrně se vracím do kuchyně a pozoruju, jak Sivý dokončuje oběd. Holoubata, víte, to aby si mě udobřil. A včera večer jsem měla v hospodě neobvyklé kavalíry. Ne U městské brány, to dá rozum, ale v hospodě Rathaus na náměstí. Vlastně co byste čekali, když doma není čím svlažit pysk. Přece tu nebudeme žít o chlebu a vodě, jako káránci. A navíc, ve víně je, eh, pravda, nebo ne?

III.

*Vítr zvedá prach, po dni, ve kterém slunce pražilo na těla mrvých.
Vzduch se chvěje a muži pijí. Vítězové. Ti, kteří přežili.*

Potichu jsem vklouzla do maštale a pozvedla jsem louč. Tmavá silueta muže s rukama přivázanýma k trámu nad hlavou. Těžce dýchá, ale hlavu má vztyčenou. Dál už nebudeš, bratře, až s tebou skončím, to ti slibuju.

Vítězství. První opravdový boj po boku Sivého a první vítězství. Možná teď bojuju proti těm, za kterými jsem dřív běhala, ale kdo se ptá? Vítězství je to, co se počítá, víno rváčovy duše. Byli jste někdy v táboře vítězů? Vítězství – polyká se z pohárů, máte ho vpletené ve vlasech, vaši koně se na něm pasou, praská v ohních a... stříká chlapům z ptáků. Vítězství, moje víc než jiných. Protože v maštali teď stojí svázaný Melvil, Mel – Párač, Mel – Král, ten, který mě před pár lety seřezal řemenem uzdy tak, že jsem řvala hrůzou, a pak mě ve svém táboře uvázal jako toulavou čubku.

Vykulená malá zlodějka. Cinká řemení, frkají koně, krásní koně. Vysocí nebezpeční muži přecházejí ležením, brousí meče. A jídlo nádherně voní. Mám hlad. Opatrně se přiblížím k ohništi, dělám prosebné oči.

„Nezbylo vám trochu?“ Chlapi se ošklíbají, padají chlívácké poznámky. Polknu. Mám strach. Zjizvený muž mě popadne za ruku a přitáhne si mě na klín.

„Chtěla bys, maličká?“

Asi se netvářím dost nadšeně, protože mě popadne za vlasy a zvrátí mi hlavu. „Na něco jsem se ptal.“ Kývám.

Odtáhne mě stranou, nejdřív on a pak jeho parťáci. Nemazlí se se mnou. Bolí to a já se bojím křičet. Fňukám a chlapi se mi smějí.

„Máš dost, čubičko?“ Hodí mi kus chleba, ale mám tak stažený krk, že nemůžu jíst. Nenávídím je.

„Co je to za mrňavou couru?“ Přikrčím se a vzhlednu. Nade mnou stojí tmavovlasý muž. Připadá mi krásný. Má vyšivanou hedvábnou halenu, boty se stříbrným kováním. Takhle nějak si představuju boha války. Pro jistotu si přikryju rukama obličej.

„Kde se tu vzalo to toulavý kotě? Řek jsem jasně, žádný děvky.“

„Odněkud přitáhla, Mele. Jaká je tohle děvka, copak má nějaký kozy?“

Muži se smějí. Tmavovlasý do mě strčí špičkou jezdecké boty. „Vstaň!“

Pomalů se zvedám.

Muž si mě s úšklebkem prohlíží. „Je už pěkně zřízená. Když už se tu nějaká coura objeví, má být nejdřív moje.“ Pohodí hlavou. „Pojď sem, maličká. Trochu si spolu pohrajem.“ Rozšněrovává si poklopec. „Tak bude to?“

Šourám se k němu. Celé tělo mě bolí. Vím jistě, že si nechce jenom hrát...

Trvá to příliš dlouho. Dusím se, Melovy dlouhé vlasy mi padly přes obličej a nemůžu dýchat. Drží mi ruce přitisknuté k zemi. Řve na mě. Není mu rozumět. Táhne z něj chlast. Otevřu oči a pohlédnu do jeho. Sledují mě.

Zvedne se na kolena a přistrčí mi penis k puse. „Vykuř mě, malá,“ chraptí.

Jsem vyčerpaná, uvláčená, mám toho dost. Vycením zuby a kousnu ho. Kutálím se pryč, za tohle mě zabije... prostě mě zabije.

Narazím zády na zeď domu. „Ta čubka mě kousla do ptáka, chlapi. Co s ní?“

„Zlom jí vaz. Ten krček moc nepotřebuje.“

„Já bych měl nápad...“

Rozhlížím se. Doufala jsem, že to bude rychle. Chtějí mě mučit, chtějí mě umučit. Strach z bolesti mi stáhne hrdlo. Brečím.

„Nebudu se babrat se špinavou flundrou. Podej mi oprat'...“

S hrůzou se dívám na silný tmavý pruh kůže. Schytám první a sesuju se na kolena, chráním si rukama obličej. Choulím se ke zdi. Chlapi mě zvednou a řemen se mi zakusuje do zad, dopadá na zadek,

na nohy. Znovu a znovu. Rvou ze mě šaty. Zalykám se pláčem. Ječím. Přežít to, přežít! Nebo ne, ne, teď už jen chcípnout.

Proberu se ze záchvatu hrůzy přivázaná za zápěstí k sloupu vrat. Slyším křik, pijí. Nechají mě jít, podříznu mi krk? Kdo vidí do hlav opilým, šíleným troskám? Nebe je příliš vysoko a bohové lhostejní.

„Kdysi ses mi líbil,“ svítím pochodní spoutanému Melovi do tváře.

„Odvaž mě, ty hloupá děvko, teď není čas na cukrování. Slibuju, že až budu mít chvíli, udělám ti to, že nedáš nohy k sobě.“

Zasunu pochodeň do držáku na zdi.

„Co mi uděláš?“

„Strčím ti tam borovou šišku obráceně, jestli mě okamžitě neodřízneš, couro.“

Vytáhnu z holínky nůž a... rozříznu Melovi na zádech halenu.

„Co děláš, čubko. Nedostalas tenkrát dost?“

Křivě se usměju. „Nebudu to já, kdo dnes dostane, bratříčku. Dneska to nebudu já.“

Pomalů zdvihnu ze země bič, který jsem si přinesla. Bič na dobytek. Ano, to se hodí, to se výborně hodí.

„Budeme si hrát, bratře!“

Rozpráhnu se ze všech sil a na Melových snědých zádech se objeví krví nalitý pruh. Znovu. A potom zas. Někřičí, nebude křičet tak brzo, zatím je ještě král. Zatím...

„Zešilelas, čubko,“ sténá Mel, svíjející se pod ranami biče. „Zešilelas?“

Těžce oddechuju, námahou a vzrušením.

„Já? Já nemrzačím malý holky, ty chlívě. Já neznásilňuju malý zatoulaný holky.“ Znovu ho přetáhnu.

Kňučí skrz zaťaté zuby. „Za tohle tě zabiju.“

Podlitiny na jeho zádech se křížují jako blesky hněvu. Mého hněvu, tentokrát. Možná třicet, možná čtyřicet ran... Visí v poutech, slyším trhané oddechování... Už to není král, jen zbitej chlap, kus masa, které ocejchují a odvezou... Odložím bič.

„Za tohle ti vlastnoručně vrazím do škvíry rozpálenou tyč...“ Musím stát blízko, abych rozuměla chraptivé výhružce.

„Obávám se, že ty mi neuděláš už nic, bratře. Takže jen jednu prosbu. Mysli na mě, až budeš na galejích píchat nějakýho chlapa do zadku. Mysli na mě, až ti ho tam foukne někdo jinej. A až se tě ráno zeptají, řekni, žeš byl bit od malý špinavý děvky.“

Seberu ze země bič a vidím, jak se Melova ramena chvějí.

* * *

Vyjdu ven do teplé letní noci. Rozhlédnu se a v temnotě najdu pozorné oči, Sivého světlé oči. Byl tu celou dobu? Pevná ruka mě obejmě kolem ramen. „Zapomeň na to, dceruško.“

A já cítím, jak mi pomalu, pomaloučku začínají drkotat zuby.

IV.

Jde mi karta a špinavá podezřelá hospoda hučí. Knajpu U modrýho psa jsem měla vždycky obzvlášť ráda. A tahle hospoda měla hodně ráda mne.

„Štěně, přišla ses na nás podívat?“ Jednooký chlap mě plácne přes zadek tlapou, která moje pŕlky spolehlivě schová. Posadí si mě na loket jako dítě a nese mě nízkým výčepem.

„Pust' mě, Špíno!“ Ječím a kopu, Špína mě nadhazuje, nemůžu vážit o moc víc než jeho válečná sekera. Opatrně mě postaví na zem a už mě tahají a muchlují jeho partáci. Bráním se a prskám, jen tak symbolicky, aby si nemysleli.

Odstrčím dotěrnou ruku, která se mi dere za kalhoty, a zasednu za stůl.

„Snímám,“ křiknu a z peněz, rozházených po stole, přihrnu pár k sobě.

„Do psí matky, přijde holka a už peníze mizej,“ smějou se chlapi a karty pleskají o stůl.

Sypu si peníze do váčku. „Díky za hru, pánové.“ Rváči nadávají, ale pro prohrané peníze je hlava nebolí. Lehko vydělané, snadno utracené, takové jsou peníze v týhle hospodě.

Zvednu oči a pohledem přejedu místnost. Ne že bych neměla Špínovu partu ráda, ale pod peřinou bych se s nimi asi nesrovnala. Zkoumavě se rozhlédnu... a oči se mi zastaví na někom povědomém.

Muž má vlasy nepravidelně ořezané nožem až u hlavy, přes tvář čerstvou jizvu a zápěstí omotaná hadry. Galejník. Ztuhnu. Galejník? Melvil.

Hlavou mi proběhne všechno, co mi chraptivě slíbil v maštali čpící pachem krve. Meč vyletí z pochvy dřív, než stačím polknout.

„Pustili tě, Mele?“ Chci mluvit výsměšně, ale krk mám stažený vztekem a strachem.

Tasí meč a stojí proti mně. Chvilé před bojem. Dívám se soustředěně na jeho zbraň a... překvapeně otevřu pusu. Ten příšerný klacek z mizerně kalené oceli mi do Melvilovy ruky nepasuje. Zvednu oči k jeho tváři a vidím v jeho očích pohled vzteklého psa. Nemocného psa.

Dobře si všiml mého překvapení.

„Divíš se, čubko? Něco ti řeknu, a pozorně mě poslouchej. Máš dobrou zbraň, jsi šikovná holka,“ zašklebí se a s bolestným syknutím pohne rameny, „a ten tvůj Sivý tě jistě něco naučil. Udeř z otočky a pořádně se do toho polož. Udeř celým tělem a hlava mi uletí. Už jsi někoho stínala? Ne? Všechno je jednou prvně, holčičko.“ Schová svůj meč do pochvy na boku a upřeně na mě hledí tmavýma nepřítelnými očima. Trochu se zapotácí, jak mu podklesne koleno. Cítím v ústech hořké sliny. I má zbraň s kovovým zařinčením zajede do pochvy. Na galejích zchromnul. Svěsím hlavu a otočím se k němu zády. Boží, tohle není ta pomsta, co jsem chtěla, dát ránu z milosti.

Polknu. „Řekneš mi, co se stalo?“ Chráním se na něj pohlédnout, když procházím ztichlou hospodou k rohovému stolu.

Ztuhlými prsty objímá pohár. „Chceš slyšet, co mi udělali, holčičko, ty hloupý slepý štěně? Nebo chceš radu do života? Radu ti dám. Nedopust', aby tě dostali. Roztrhni si kamenem břich, překousni si jazyk, udus se zvratkama. Nikdy tě na galeje nesměj dovést živou, rozumíš?“ Chraptí, jako by přišel o rozum. „Nedopust' to, malá.“

„Tak moc je to zlé?“ špitnu a úkosem pohlédnu na jeho zhnisaná zápěstí.

„Jo, je to zlý. Víš ty vůbec, co se tam děje?“ A pak se z něj začnou řínout slova, strašná šílená zběsilá slova o utrpení.

Jistě, byl jsem nasranej, že jsi mě zmlátila, a kdybys mi v tu chvíli přišla pod ruku... No, dozorci na galejích, ti páchnoucí, červama prolezlí psi, tvou práci ocenili. Celej den v kleci, svázaněj, že ti odumíraj prsty, a nenechaj tě ani vychcat. S horečkou, protože jak ti bič pořádně lízne kůži, horečka přijde. A potom Díra. Ještě než ji uvidíš, ucejtíš ji. Pach shnilýho masa, zvratků a šibenice. Vytáhli mě ven a na dvoře přivázali ke kladkám. Víš, cejch, to není to nejhorší, jen smrdí spálená kůže. Necejtíš nic, málem chcípáš a necejtíš nic. Pak ti ukradnou boty, oholej vlasy.

Chlapi se zkaženejma vybitejma zubama, zvedá se ti žaludek, jak na tebe dejchnou. Sahaj na tebe. Bohové, říkáš si, mít meč a namočit ho v krvi ty sebranky.

Jo, pár z nich dostalo čelo. Některý z nich i dobře. Potom přišel jejich hejtman, taková kryska s očima jak důlky v těstě.

„Vemte hůl a dejte mu jich pár přes klouby,“ povídá, „on zkrotne.“

Dostaneš něco přes lokte, něco přes kolena a jdeš k zemi. Zubatá se na tebe zaculí. Co je chromej šermíř, co jsem, když se nemůžu hnout? Mrdka, holčičko, jenom mrdka.

Dovnitř už mě nesli. A měl jsem tu smůlu, že nejsem shnilá herka jako některý, co tam byli.

Odtáhli mě do sklepa, hodili na stůl, co smrděl chcankama a semenem, a ruce mi přivázali k nohám stolu tenkejma řetězama. Jo, těma, co ti uříznou ruku, když se škubeš.

A pak mě mrdali. Víš, holka, žiju na ulici od deseti let a koho zajímá, jestli seš holka nebo kluk. Občas tě někdo obtáhne, to se zkrátka stává.

Řek jsem si „tuhle radost vám neudělám“. Můžeš zvládnout všechno, jenomže svaly se ti škubou. Na zádech, na nohách ti svaly blázněj a ty kousáš do dřeva.

Přijde jeden a fakt nezkouší tvá prdel, ale tvá hrdost, druhej, třetí a tobě se chce spát. Fest se ti chce spát a na furt. Polejou tě vodou, probereš se a jde to znova. A znova.

Jecej na tebe „Líbí se ti to, slečinko? Už budeš, slečinko?“

„Vykuř mi prdel, zmrde,“ myslíš si a pak usneš. Nadlouho. A pak se probudíš a vidíš, že seš pořád tam. Pořád tam.

A pak ti zakovou ruce do pout. Opravdu zakovou, do žhavýho železa. Počítáš, kdy zhebneš, ale nejde to rychle. A přežiješ to.

A potom důl, nízký sloje a bič, co ti věčně tancuje po zádech. Nejdřív kouše, pak je ti to jedno. Žereš nenávist, sereš nenávist, chrápeš s nenávistí. Ve špinavý smradlavý díře, kde koušou blechy a všechno, co jíš, je plesnivý. A pořád žiješ.

Víš, nejdřív jsem si představoval, jak bych tě spráskal, jak bych ti, vřískající, rozmrdal zadek, jak bych tě donutil, abys pila moje chcanky. Pak už jsem myslel jenom na to, že jsi holka. Že bys měla bílou kůži, kdybych tě svlíknul. Kulatej zadek, voňavý vlasy. Že bych koukal na ten růžovej nesmysl mezi tvejma nohama. Lízal tě. Že bys na sobě měla oblečený ženský věci. Krajkový. A že bys měla hladový oči. A těma na mě koukala. Píchal jsem tě spoustu těch nocí, kdy jsem spal v Díře.

A přál si, přál jsem si bejt v díře úplně jiný.

A pak jsem jednou ráno zabil strážnýho. Zapomněl, že jsme šelmy. Zapomněl, že jsme lidi. Myslel, že má před sebou dobytek, a tak šel do hlíny. Schovával jsem se ve štolách a pak jsem zdrhnul. Šlo to těžko, jak to jde těžko, když blbě běháš. Když tě uvězněj, ztratíš sama sebe a zhebneš, když nic neuděláš. A tak jsem to udělal.

Koukala jsem, jak se klepe, jak bezmyšlenkovitě pije víno, a cítila jsem mráz, jak se mi zakusuje do kůže. Bozi, když tohle udělali s ním...

V zátylku mi vítr vískal vlasy. Vítr? Strach! Strach z té bídy, strach, že někdy i já... bych mohla padnou na takové.

Povolím křečovitě zaťatou pěst. „Půjdem si někam lehnout?“

V paře dřevěná kóje s postelí rozrajtovanou od pobudů a děvek. Hodím na ni plášť a začnu se svlékat.

Melovy oči ve tmě horečně žhnou. Stáhnou si kalhoty, přes hlavu svléknu halenu. Neobratně shází hadry a sáhne po mně. Drží mě pevně za zápěstí a dlaň pálí.

Svalíme se na slámu lůžka, Mel se přese mě převálí a pak... ucítím mokro na stehně. Křečovitě se chvěje. Podívám se na postříkané stehno, syкну a Mel mě vyšoupne z postele.

„Padej,“ nedívá se na mě, „plav si najít dolů někoho jinýho, říkal jsem, že jsem jen mrdka, co se mnou užiješ,“ syčí skrz zaťaté zuby a já couvám ke stěně, aby mě ještě netrefil.

Kouknu z okna, měsíc svítí jak rybí oko. „Poslyš, tyhle věci se stanou. Dlouhos neměl ženskou, lepší, než kdyby se ti nepostavil.“

„Neutěšuj mě, kurva.“ Sedí na posteli a tvář má ve tmě. „Promiň.“

Překvapeně se k němu otočím.

„Promiň, že jsem tě tenkrát nutil kouřit, měl jsem vidět, že máš dost.“

Zavrtím hlavou. „Co tě to tak teď napadlo? To už je dávno.“

„Ne zas tak dávno, malá.“ Svalí se se zasténáním na lůžko a kouká na promočený strop.

Vklouzn do postele a kleknu si nad něj.

„Vezmem to znova, co ty na to?“

* * *

Zaklepu rukojetí meče na dveře, v kuchyni něco zašramotí a zaskřípou panty.

„Takhle se chodí domů?“ hned mezi dveřmi dostanu pohlavek. „Kde ses courala?“

„Zlobíš se moc, Sivý?“ Najednou je ve mně malá dušička. „Já tady s sebou někoho mám.“

„Snad sis nepřitáhla šamstra, to už...“ Sivý nenachází slova a do kuchyně se protáhne černý stín. Můj Mistr vzhledne a u pochvy visící na zdi je dřív, než by člověk čekal.

„To je ten lapka?“ Sivého hlas zní ledově, teď to není ochránce a přítel, teď je to kat.

„Sivý, já...“

„Ty mlč,“ okřikne mě. „Budu se ptát jeho.“

„Neptej se a rovnou mě zab.“ Mel se snaží stát rovně, ale přece jen se trochu potácí.

„Tvoje malá nechtěla, ale ty jsi rozumnej chlap. Zabij mě, přivez do Díry mou hlavu a ještě něco utržíš. Je to rovná hra. Tak pojd'...“

„Zchromili tě tam?“

Mel uhne pohledem a Sivý se otočí ke mně. „K čemu ti bude chromej chlap? Myslela jsi na to? Neochrání tě, nepomůže ti a taky tě neuživí. Ztracená trajdo, sebranko zlodějská, sypte nahoru a ty,“ ukáže na Mela, který si zimomřivě přejíždí rukama po ramenou, „se neopovažuj ukázat ve dne venku. Něco vymyslím, i když... Nebejt tý holky, tak už tu nejseš. Tak už vůbec nejseš.“

Pomáhám Melovi do schodů a z ohybu schodiště vidím, jak se Sivý unaveně skládá na lavici. Je mi do breku a srdce mě bolí nepochopitelnými věcmi. Po nose mi klouže slza a vedle mě hvízdá Melvilův nepravidelný dech. Kopnutím otevřu dveře podstřešní světnice, padnu na postel a brečím a brečím...

Až usnu.

„Utíkej!“ Sivý se otočí od okna a tvrdě mě postrčí směrem k zadním dveřím. „Seber se a zdrhej. A hled', aby tě nechtyli. To se nám ten tvůj zbojník vyplatil.“

Zoufale se k mistrovi přivinu. „Sivý, voni tě zavřou.“

„Asi ne, asi mi daj kytku růží.“ Strká mě ke dveřím a tiskne mi do ruky váček s penězi a pak... svůj meč. „Vem si ho, štěň.“

Překvapeně k němu vzhlednu. „A ty?“

„Tam, kam mě strčej, ho potřebovat nebudu. A nechci, aby se s ním oháněl nějakej ňouma. Zdrhej, povídám.“

Trochu mu zadrhne hlas, jen malinko, a pak se zase vrátí k učitelskému tónu.

„Koukej se do ničeho nenamočit, malá. A moc nechlastej a...“

Rány na dveře zesílí. „Zkrátka, dávej na sebe pozor, děťátko,“ dokončí ironicky a popožene mě plesknutím přes zadek. Rozběhnu se ke dveřím a slyším, jak biřici venku řvou, a pak Sivého chladný hlas: „Hned to bude, pánové.“

Je noc, drobně mží a větve skřípou smutnou písničkou. Tisknu se k Sivého klisně a je mi tak mizerně, jak mi nebylo od těch dob, kdy jsem se pod plachtou vozu vydala objevit ten velký zázračný svět,

který určitě skrývá jen samou radost. Ne, už nejsem malá zatoulaná holka, teď jsem vydala bídě a hleny šatlavy jediného člověka, na kterém mi za poslední léta záleželo.

Měla jsem zůstat s ním... Ne, dobře vím, co se ve vězeních obvykle s holkou dělá, a Sivý mě nemusí slyšet, jak křičím pod ranami, jak v okamžiku, kdy se trhají šlachy, začínám škemrat o milost. Alespoň tohle nemusí.

Opřu se o strom a dýchám, zhluboka, až mě v plicích bolí. Fňukání ještě nikoho nezachránilo, je přece cesta, musí být nějaká cesta, jak ho dostat ven. A já ji musím najít... anebo chcípnout, chcípnout tak bídně, jak si za svou hloupost zasloužím.

* * *

„Jak ses sem dostala, uličnice?“ Místodržící je postarší člověk, malý zemánek, který se pílí a úslužností dostal až na místo správce svého panstvíčka, břichatý, dýchavičný a oči má vodové spoustou neupřímnosti, kterou za život viděly.

„Oknem,“ hrábnu si do vlasů a zavrtím boky v přiléhavých kalhotách. „Musím s vámi mluvit, pane.“

„Tak oknem. Hm,“ ohlíží se pro jistotu po biřících a mně bleskne hlavou, že moje práce bude ošklivá až k pláči.

„Nepřišla jsem krást, pane, přišla jsem vás o něco poprosit.“

„Poprosit, říkáš, a oknem. Za takové lezení oknem se tady láme v kole, slečinko.“

„Za lezení oknem?“ Bohové nemilosrdní, ten chlap je hotově neštěstí, krásy zrovna nepobral, zato rozumu taky moc nemá. „Jde o šermířského mistra, Sivého z Auburgu, obvinili ho z ukrývání uprchlého galejníka.“

„Vím, vím,“ pokyvuje hlavou, „to je ošklivý případ, děvče. Má nějaké přátele, pravda, šibenice z toho nebude, ale pranýř a nucené práce, to jistě. A co ty s tím máš?“ sáhne po mně a jako náhodou mi zavadí o hrud'. Neucuknu. Bohové, pranýř, pranýř pro Sivého, a bláto v tváři a posměch ženských a spratků a pak bič a okovy. Nebrečet, přikáží si.

„Je to můj učitel.“

„Pravda, říká se, že měl u sebe děvče. Není pro tebe trochu starý? Jistě s tebou leccos prováděl...“ očka mu přímo svítí chtivostí vyslechnout nějaké podrobnosti. Vysněné děje mu jezdí za očima jako karty v rukou hráče.

„Já vždycky říkám, že tihleti rváči stejně jednou skončí v hanbě, he?“

Zakryju si tvář rukama a doufám, že si to vyloží jako projev lítosti a dívčího studu. Co mám, kurva, dělat s takovým starým kapounem?

Divadelně vzlyknu a cítím, jak mi jeho buclatá ruka jezdí po zadku. Až úplně dolů.

„Ty tlustej měchu sádla,“ pomyslím si, „co ty tak po mně můžeš chtít?“

A vím, že je pro mě nebezpečný jako běsný pes, protože takoví jako on nejraděj vidí vlka na řetěze. A se zvyráženými zuby.

„Přijď za mnou dnes večer, slečinko, uvidíme, co se s tím tvým šermířem dá dělat...“ ruka bloudí a bloudí, šťouchá do mě jako hospodyně do skopové kýty, zatínám zuby...

„A teď syp!“

Udělám pukrle, ukloním se a vyklouznu oknem. Dole si pořádně odplivnu.

V.

Na stole víno, pečená kachna voní, až se mi prázdný žaludek svírá. Nenabídne mi. No jistě, zato pánečkovi teče mastnota po bradě.

„Byl jsem se na tvého mistra podívat, děvče. Vůbec není rozumný,“ potřásá lítostivě hlavou.

„Řekls mu, že jsem za tebou byla?“

Nadskočí jako píchnutý. „Samozřejmě, a nezapomínej na dobré vychování.“

„Promiňte.“ Moc přes pysky mi to nejde, zvlášť když si vzpomenu na Sivého. Jeho „rozumnost“ asi skončila ve chvíli, kdy si představil tohohle vepře, jak mě...

Bránice mi tuhne mrazivým smutkem a úzkostí.

„Můžete pro něj něco udělat?“ Snažím se vypadat bezmocně a pokorně, ale síly k přetvářce scházejí. Podříznout mu krk, slyšet ho řvát přes tryskající krev... a Sivého roztrhají koňmi. Rychle zamrkám řasami a olíznu si rty.

„Nemám kam jít, víte.“

„Nejdřív se tě musím pořádně vyptat, děvče. A neodvažuj se lhát, nebo... Dostalas někdy metlou?“

Ohromeně na něj zírám, pak kývnu. Naštěstí si moje překvapení vysvětlí jako úděl a potěšeně se usměje.

„Mohl bych ti dát pořádně zmalovat zadnici, maličká, ale takovým jako ty musíme pomáhat.“

Žaludek mi vyletí do krku, ztěžka přemáhám hnus, zatínám pěsti a srdce mi tluče jako rozbitý zvon. „Děkuju,“ špitnu. Jediná rána nožem, jediná, bohové, proč jste tak krutí? Klopím oči, aby v nich neviděl záblesky vzteku.

„Tak tedy, prý byl ten lapka tvůj milenec?“

Kývnu, že ano, a čekám.

„A to tvůj mistr dovolil, aby se to dělo pod jeho střechou? A snad se na vás ještě díval?“ slintá nad tou představou jako prase nad korytem.

„Ne, Sivý nechtěl, aby u nás Melvil zůstal. Zlobil se a vyhodil ho. Nedíval by se, jak to dělám s chlapem. Proč taky?“

„Tak nechtěl. Ale dovoloval ti, aby ses miliskovala s muži?“

Svěším hlavu. Ztracenej chlív.

„Ne, nedovoloval mi to. Párkrát jsem to od mistra pěkně schytala, víte.“

Zkoumavě se na něj zadívám. Celý zrudl vzrušením, dech mu píská v hrdle, aby tě šlak trefil, špinavče.

„Takže jsi to měla zakázáno a tvůj mistr tě za to potrestal?“

Přikyvuju. „No, byla jsem bita, Sivý říkal, že má školu šermu a ne hampejz.“

„Svlečená?“

„Co?“

„Byla jsi svlečená, když tě vyplácel?“ Ten chlap je na mou duši prasák.

S náhlou náklonností si vzpomenu na drsnou touhu pobudů z hospod, na jejich ruce, jejich žerty. I s tím posledním z nich radši než s tímhle...

„Ne, to ne. Svlíknul mi kalhoty. Někdy.“

„Tak na holou tedy. A počítala sis rány?“

„Ne!“ odseknou mrazivě. „A taky jsem mu nenosila rákosku a nelíbala ruce a neklečela před ním a neslibovala, že se polepším. Jsme šermíři, ne ústav pro šlechtičny. A péro, jestli se ptáš na tohle, tak péro mu u toho nestálo.“

„Co si to dovoluješ, ty poběhlíce?“ prská. „Jak to přede mnou mluvíš? Péro?! Co, co, co to má znamenat...“ celý se zakoktal rozhořčením a nejspíš mu taky zatrnulo strachy.

„Tahá se to s šibeničníky, kleje jako vozka... To jsi děvče?“

„Jo, to teda jsem... děvče. Mám kundu, tak jsem děvče, ať kleju, jak chci. Můj mistr, učitel, přítel, víc než táta, je teď v kameni. Myslela jsem, že ti podržím, že tě ukecám a ty ho pustíš. Ale tobě,“ soptím vzteky, „tobě já kouřit nebudu. To se radši napiju žhavý smoly. A jestli,“ vyskočím ze židle a ta s rachotem padne, „jestli se Sivýmu něco stane, vypálím vás. Vypálím město a tebe osobně nechám rozdupat koňma. Na padrt’.“

Zalapá po dechu a pak se rozječí: „Stráže, strážééé.“

Ale to už jsem u okna, skočím, v kotníku mi šubne bolestí, ale pak se rozběhnu, běžím zahradou, vyšvihnu se na plot, slyším štěkot psů, srdce mi mlátí, kobyla stojící u stromu frkne, když dopadnu do sedla.

„Běž, kurva, běž,“ přetáhnu ji opratí a klisna, nezvyklá takovému zacházení, prudce vyrazí.

Podkovy dopadají na měkkou půdu, les se blíží, však jsem se něco naběhala po zlodějských chodníčkách, ženu klisnu vzhůru do kopce a podél skal, šero skrývá cestu, ale ukrývá i mě, rytmus koňského běhu se ustálí, tma houstne, zvolníme a pak vedu kobylu už jen krokem, špicuju uši, jestli neuslyším psy, ale biřici se nejspíš nehrnou do lesa, kde je může ledacos potkat.

Měsíc svítí a já jdu, cestu halí nejen temnota, ale i slzy, které se tlačí do očí. „Čubka,“ nadávám si, „pitomá prašivá čubka.“

Jdu celou noc, kobyla nespokojeně pofrkává a vzpíná se na kluzkých kamenech.

Jsou jiní chlapi, kteří mají moc, jiné cesty, jiné obchody.

Ach, myslela jsem, že není hnusu, který bych v životě nepoznala, jenže člověk se plete. Pýcha zvedne hlavu a není vyhnutí.

K boji, k boji mě vychovali, ale ohýbat hřbet jsem se ještě nenaučila. A nevím, jestli to vůbec někdy chci umět.

Nad krajem svítá, ošklivá chvíle prvního světla po noci bez útěchy spánku.

Ano, jsou muži, kteří mají moc, jsou chlapi, kteří mají moc, a jsou to, kurva, taky jen chlapi. I když oprátka škrtí, vždycky je naděje.

V únavou závrativé hlavě mi křísne myšlenka, vsunu nohu do třmenu a pak na zadek mé kobylinky znovu dopadne bič.

„Běž, malá, ještě nás nedostali.“

„Pane, vy jste král?“ ukloním se a žaludek se mi zatřepetá.

Muž ve zdobené lovecké kamizole se otočí a tětivy kuší jeho lučištníků nezadrhnou jen proto, že jsou všichni příliš ohromeni. Zimničně se otřesu, jak mi podzim mokře leze pod kazajku. „Musím s váma mluvit.“

Podívá se na mě. Má hnědé oči jako honící pes, lokny upravené lazebníkem a začínající podbradek. Možná je to opravdu král.

„Když se mnou moji poddaní chtějí mluvit, většinou to dělají jinak.“

Kolem mě se stahuje kruh mužů, v drahých šatech, se zdobeným válečným nářadím.

„Pane, prosím...“ Neměla jsem si té pálenky na kuráž dávat tolik. Jestlipak má král šikovné katy? Nejspíš, to nespíš. „Musím vám něco říct.“ Zvednu k němu oči a pátravě se na něj dívám. „Jsi taky taková svině jako ten tlustouch, řekni?“ pomyslím si.

Kapitán stráže mě neurvale popadne za rameno. „Prosím za prominutí, Výsosti, mysleli jsme si, že tu jen pomáhá lovčím.“

Vytrhnu se mu. „Pane, padl pode mnou kůň, když jsem sem jela. V životě jsem za žádným tolik nepospíchala. Vyslechněte mě, jen chvilku.“ A tentokrát mi v očích vyskočí slzy jako na zavolanou.

Namáhavě polykám, abych je zvládla, abych se nerozbrečela hladem, zimou, napětím a nevyspáním, abych tu nebulela beznadějí a hryzavým pocitem viny jako obyčejná postrašená coura.

Muži si rozpačitě popotahují kníry, náhle bezradní nad ženským brekem.

„Tak mi pověz, co máš na srdci, kalupinko.“ Král se netrpělivě ohlíží k velkému červenému stanu, odkud voní zvěřina. Lezavý chlad se zvedá z mokré trávy a někde svařují rudé víno s hřebíčkem. Pomyslím na schvácenou klisnu, na Melvila, belhajícího se po zapadlém statku za hranicemi a učícího čeledíny, jak držet meč. A taky na Sivého.

Nadechnu se a... „Nemůžete mi dát něco k jídlu?“ Tohle jsem říct nechtěla, ale hlad mi sám přinesl slova na jazyk.

Král se usměje, má pusku rudou skoro jako ženská, a pokyne hlavou ke stanu. „Vypadá to s tebou na dlouhý lokte, mladá dámo. Sedneme si dovnitř.“

Cupu mezi lovci a rovnám si všechno v hlavě. Možná že sotva řeknu, co po něm chci, dá mě pověsit, stromů je tady dost, hm, možná mě pošlou do basy... Popoběhnu a srovnám s králem krok. „Ale uděláte si na mě čas?“

„Nejdřív se najím, děvče, a pak uvidíme,“ odsekne a zní to varovně.

„Jistě, žrádlo je přednější...“ řeknu si pro sebe.

A, au, dostanu pohlavek, až si málem překousnu jazyk. Starý muž v černém plášti mě bere za předloktí a otočí mě k sobě. „Jak to mluvíš s králem? A vůbec, není tohle důvod, proč se tady teď ometáš? Tys něco provedla, vid?“

„Hmmmm,“ krčím nos a zkroušeně na něj třepotám řasami. „Provedla, a ještě navrch to odnes někdo jinej.“

„To mě nepřekvapuje. Tak drzou holku jsem neviděl, co jsem živ. Ty rosteš...“

„...pro šibenici?“ vyhrknu. „Tak to mi říkal můj mistr taky. Jenže teď čeká na dřevěnou tanečnici on...“ smutně svěším hlavu. „A to je ten můj malér.“

Král Adalwolf se usadí do křesla, ve stanu je teplo, jídlo voní, nejradši bych se stočila do malého klubka, usnula a zapomněla, ale slovo „šibenice“ mi zní v hlavě jako umíráček.

Postávám u stolu, dívám se, jak si všichni sedají a začínají pořádat koroptve a kachny.

„Pane, můžu vám teda říct, proč jsem tady?“

Král má plnou pusku a tak jen roztržitě kývá.

„Protože chcete pověsit Sivýho z Auburgu za ukrývání uprchlého zločince, a to já nemůžu dovolit.“

Hlavy se překvapeně i se zájmem zvedají od jídla, Adalwolf se kucká soustem a pak topí překvapení v poháru.

„Cože? S tímhle nejsou žerty, holčičko.“

„Tak za šamstra přišla prosit, prdelka,“ chechtá se rytíř po králově levici. „Brzo se ti začaly zapalovat lejtky, koroptvičko.“

„Je to můj otec,“ říkám ctnostně. Vysvětlit srozumitelně vztah k Sivému je nad mé síly a čert věř zdejším zákonům. Možná tu nemůže chlap žít jen tak s holkou, aby se na něj nedívali skrz prsty, co já vím.

„Tak otec? A čím pak se pan otec živí, kromě toho, že poskytuje útulek galejníkům?“

„Je mistrem šermu.“

Šedovlasý muž na konci stolu odloží nakousnuté kachní stehno. „Sivý, Sivý, myslel jsem, že on naopak lapky honí...“

„No jo,“ povzdechnu zkroušeně, „jenže tohle byl můj, ehm, známej.“

„Kdo zas?“ Adalwolf zmateně vrtí hlavou. „Nechceš nám to říct pořádně a taky po pravdě? Jak ti mám pomoci, když ani nevím, co se stalo.“

„Melvil, ten lapka, co jsme ho měli doma, byl můj přítel. A stejně na galejích zchromnul,“ postýsknu si.

Starý zbrojír pokývne šedivou bradou. „Myslím, že tomu rozumím až moc dobře. Spustila ses s nějakým uprchlým lapkou a přivedla sis ho domů, co? Jen nechápu, proč ti táta nevyhnal takové chutě z hlavy bejkovcem a tomu lumpovi nevrazil meč pod žebra.“

Pokrčím rameny. „Když člověk vidí zmrzačeného šermíře, je to jako vidět zchromlýho koně. Zalituješ. Takovejch šikovnejch chlapů

jsou plný šatlavy. Je to škoda, z těch by ještě mohlo bejt užitku,“ zasním se.

„Cha, užitku... možná pro takový kobylky, jako jsi ty, že by ti prohnali faldy. Slušný lidi si oddychnou, že jsou pod zámkem.“ Rytíř strčí do Adalwolfa loktem. „Pěkný kvítko jsme si pozvali, jen co je pravda. Za chvíli bude chtít, abys pustil všechny hrdlořezy, co jich ve vězeních je.“

„Nech ji, Klasi. Nevidíš, že toho má dost?“ Král se na mě zkoumavě dívá, tak, jak se lidé dívají na různé cizokrajné potvory. „Mluv dál, děvče.“

Má pravdu, že toho mám dost, ale přestat teď, to bych se mohla rovnou pověsit. „Možná bych měla bejt v kameni spíš já než Sívý,“ nadhodím nejistě.

„Z tebe by v šatlavě moc nezbylo,“ směje se rytíř. „Roztrhali by tě na kousky.“

„Ale neroztrhali,“ seknu s probouzejícím se vztekem. „Vošukali by mě, a to udělá beztak každé. I vy, kdybyste mohl. Však bych z toho neumřela. Přežila jsem horší věci. O hodně horší věci.“

Zadívám se do tmy a před očima mi proběhnout děsivé obrazy sklepení, znovu si vzpomenu na rány, znovu slyším svůj vlastní křik. „To jen vy si myslíte, že se vězení nedá přežít. Ale dá.“ Vzдорovitě potřesu hlavou.

Král vytahuje obočí a mírní mě. „Máš řádně proříznutou pus, holčičko.“

„Jsem pořád mezi chlapama, tak musím. Hodný tichý holky skončej u plotny s rancem parchantů,“ povzdychnu.

Vypila jsem jen jeden pohár vína, ale do hlavy mi stoupl tak horce, jako bych pila celou noc. V prázdném břicho víno rychle kraluje.

„Nejsi k vrchnosti zrovna uctívá.“

„Kdo má viset, ten se neutopí.“ Všichni se na mě dívají, stojím před stolem jako káranec. Kousnu se do rtu. Vztekly.

„Poslouchej,“ ozve se zase starý zbrojír a na jeho hlase je slyšet, že se zlobí, „zrovna čest tady otci neděláš, s těma řečma. Asi ti táta moc povoloval, jsi hubatější než kluk. A čekáš, že ti to projde.“

„Zatím mi to prošlo,“ řeknu si tiše spíš sama pro sebe. Zvednu hlavu. „Pověsíte Sivýho, králi? Pošlete ho na galeje? Je to slušnej chlap, je to,“ krk se mi stáhne náhlou lítostí, „opravdovej přítel, věrnej přítel.“ Slzy mi zase tečou po nose, vzlyky nejdou polknout, utřu si oči rukávem a podívám se na Adalwolfa. „Pustíte ho?“

Král se ošije a pak pohodí rameny. „Snad pustím, ale musím s ním nejdřív mluvit.“

„Díky,“ zajíknu se a udělám na něj zamilovaný kukuč. Ale král se mi nedívá do tváře. Hledí na mé předloktí chráněné černou manžetou naježenou hřeby a oči má zamžené. Možná vínem, možná představami, které neznám.

Pak mi pokyne hlavou. „Posad’ se, štěně. Do rána je daleko a venku bys zmrzla.“

Stan se pomalu prázdní a tichne, jak stolovníci odcházejí spát nebo si, zmoženi vínem, stelou přímo na zemi.

Sedím v křesle, nohy přehozené přes opěradlo, a klimbám. Adalwolf se zasmušile dívá do poloprázdného poháru. Posouvá ho po desce stolu, váhá. Pak mi sevře kotník chráněný holínkou. „Spíš?“

„Ne, jen trochu.“ Zaostruju na něj pohled. „Co je?“

Král mi nalije červené víno ze džbánu na stole, plní pohár i sobě. Odkaslává. „Ty nejsi zrovna, ehm, panna, co?“

A už jsme zase na svém, pane králi. „To opravdu nejsem,“ ušklibnu se. „Už dost dlouho nejsem. Co byste rád?“

Možná to zní příliš trpce, protože se ode mě odtáhne.

„Chtěl jsem se jen na něco zeptat.“

„Tak se ptejte,“ zachumlám se do vypůjčeného pláště. „Ptej se, na co chceš.“ Pozoruju ho přes spuštěné řasy.

„Už jsi to dělala s někým, kdo tě předtím zbil?“

Ách ne, tak tenhle taky. Kurva, proč zrovna tohle. Zatnu zuby. Dobře, nejsem z cukru, však to nějak překousnu, kvůli Sivýmu to překousnu.

Vzhlédnu k němu a půlkou úst se usměju. „Jasně, to je dost častý, tak to někdy chodí. Zvlášť když si chlapi chtějí připadat víc jako chlapi,“ neodpustím si poznámku.

Upřeně se na mě zadívá. „A opačně?“ Polknu. Tohle je mnohem, mnohem zajímavější. „To taky.“

„A jak, jak se to dělá...“ nevím jak dál a já se pomalu probouzím představou, že tentokrát z toho možná vyjdu se zdravou kůží. Já. Nebo taky ne. Hraju tu uprostřed noci vysokou hru a v sázce je moje a nejspíš i Sivého hlava.

„Chceš o tom vyprávět? Jestli chceš,“ nakloním se k němu, „budu ti vyprávět o bičích a žhavým železe, o březovým proutí, všechno. Jsi můj král, ne? Budu ti vyprávět, co budeš chtít.“

Adalwolf se syčivě nadechne a opatrně nadzvedne mou ruku, obalenou v kovu. „Pojď, šermířko, tohle není vhodné místo pro tvoji bajku.“

* * *

Adalwolfův stan. Lůžko, přikrývka lemovaná kožešinou. Víno a ve svícnu vysoká lojová svíce. Na chvíli se zarazí. Polkne. „Mohla bys...?“ Pomalu kývnu.

„Vždyť já už, králi, vím, na čem s tebou jsem,“ proběhne mi hlavou. „Dnes v noci si spolu budeme hrát a platem za mé kurvení bude tentokrát Sivého hlava, Sivého život, jeho čest. Budeš spokojen, králi,“ pomyslím si trochu škodolibě, „a co víc, budeš i uspokojen.“

„Ale nesmíš křičet.“

Překvapeně se na mě podívá.

Bradou ukážu na plátno. „Jsme ve stanu a všude kolem jsou tvý lidi. Nesmíš křičet.“

„Slibuju.“

Povytáhnu obočí. „Opravdu? Uvidíme. Podej mi svůj bič!“ Stojíme proti sobě, měřím si ho jako před soubojem na nože. „Podej mi ho!“

Vloží do mé ruky krátký kožený bičík se stříbrem vykládanou rukojetí. Sevru ho v dlani a vzpomenu si na Melvila, když jsem ho viděla poprvé. Na Melvila rozkročeného a vítězného, na Agostina, alchymistu napůl šíleného z drog, který mě dokázal svými choutkami vyděsit, na Sigfrida, hejtmana z malého města, který obzvláště rád vyslychal mladé provinilce. Vzpomenu na ně s mírnou náklonností.

Dnes použiju to, co jste mě naučili, pánové, dík a peklo s vámi, moji milí. „Svlíkní se!“

„Co?“

„Do naha!“ Bičem ho přetáhnu po stehně. „Do naha, ty čubčí synu, a bez řečí.“

Svléká si šaty a já čekám. Při pohledu na jeho světlou kůži bez jizev mi proti mé vůli zvedne koutky úsměv. Ty budeš nejen křičet, budeš i plakat, králi.

„Všechno svlíknout,“ pobídnu ho, když váhá. „Nejsi prvnička, tak se neupejpej, co myslíš, že uvidím novýho? Co?“ Přetáhnu ho bičem přes záda a pak mu rukojetí nadzvednu bradu.

Zadívám se mu do očí. „Na kolena, králi, tam patříš.“

Klesne na kolena, nahý a vysvlečený z odznaků moci vypadá krotce.

Přidřepnu k němu. „Díváš se, králi, když mučí zajaté? Díváš se na popravy, na lámání v kole, díváš se, jak děvečkám drtí klouby botou? Díváš se? Možná jsi viděl moje bratry, zlomený, vlečený na popravu, vysvlečený a ponížený. Možná jsi viděl holky, které jsem lízala, krvácející z konečníku po jízdě na oslovi.“

Melvila na galejích znásilnili, Kudlovi před popravou vykloubili ruce, z Johana tahali střeva. Díval ses?“

Adalwolf se zajíkne, zavrčí hlavou. „Král tyhle věci nevidí, děvče.“

„Děvče?“ uhodím ho rukojetí biče přes tvář. „Říkej mi paní. To přece chceš, to přece potřebuješ. To chybí tomuhle zapráskaným království. Ruka ženský. Tvrdá ženská ruka!“

Vstanu.

„Mysli teď na všechny lapky, zmítající se v řetězech, na všechny poběhlice znásilňovaný biřici, škrcený katy. Teď je pochopíš.“

Rozpřáhnu se a bič dopadne na Wolfova záda. Znovu. Znovu.

Třeše se a svaly mu škubou. Tiskne si ruce na ústa.

„Bolí to?“ Kývá. Usmívám se. „Jen podplacenej biřic by tě mrskal takhle.“

Udeřím zase, vši silou, pozoruju svíjející se tělo. Tělo v bídě bolesti.

Bič znovu tančí, nechává rudé stopy, podlitiny. Adalwolf sténá, z pootevřených úst mu tečou sliny. Chvěje se začínající zimnicí. Kůži má ve chvíli pokrytou bláznivým vzorem z rudých čar. Schovávám bič za záda.

„Co bys mi řekl teď? Přiznal bys hříchy?“

„Ano,“ šeptá.

Pohrdavě se ušklíbnu. „Viděla jsem třináctiletý holky, který vydržely desetkrát víc, králi. Viděla a slyšela jsem je –“

Shýbnu se, vytáhnu z jeho kalhot řemen a ovinu mu ho kolem krku. Pás protažený přezkou mu sevře hrdlo.

„Takhle tahají zajaté za koněm, s rukama svázanejma, králi. Věděl to?“

Vleču ho za sebou po stanu. Zvedne ruce k obojku a já ho kopnu tvrdou špicí jezdecké boty do žeber.

„S rukama svázanejma, říkám ti. Pod bičem.“

Těžce, přerývaně dýchá a jeho tělo prochází věncem křečí. Sednu si na lůžko, napiju se vína a zavrtím hlavou.

„Zemřel bys první den. První. Nejsi dost otužilý, abys přežil způsob, jakým se tady nakládá s muži.“

Uvolním řemen z jeho krku. „Lehni si tady a zůstaň tak. Chlap nejsi, možná že jsi kluk.“ Odhodím řemen na jeho záda. „Dojdu si vyždímat kočičku a pak si zavzpomínáme na dětství, Wolfe,“ zasyčím mu do ucha a vyjdu do noci.

V táboře je ticho, slyším jen frkání zvířat a les šumí. Rány se musejí rozléhat. Ohlédnu se k osvětlené látce stanu. Kurva, kolik lovců a strážných asi sleduje stínohru dnešní podzimní noci?

Klopýtnu o něčí botu. Muž v uniformě gardy ustoupí a nechá mě projít. Zachytím jeho úšklebek. Vědoucný, výsměšný. Pokrčím rameny a zmizím za keřem.

Král leží na kožešinové pokrývce, jeho tělo je pokryté husí kůží, ztuhlé očekáváním. Rozpaky a lítost zadržím mou ruku. Kleknu k jeho hlavě.

„Je tvá matka dávno mrtvá?“

„Ne, ne tak dávno.“

„A chybí ti?“

„Pročpak se na to ptáš?“ Hnědé oči na mně spočinou náhle procitlé ze snu, způsobeného bolestí.

„Ta moje mi chybí,“ šeptnu.

Pak vstanu. Přeložím řemen a zkusmo s ním švihnu do vzduchu. „Používala tohle?“ ptám se, teď už konverzačním tdnem.

Muž na lůžku se schoulí očekáváním rány.

„Často?“

Potřese hlavou.

„No, možná je to způsob, jak vychovat krále,“ šklebím se.

Šlehnou ho přes zadek, tam, kde je kůže ještě nedotčená. Pokračuju níž a ještě níž, svíjí se a kroutí na lůžku, řemen nemá hypnotické vlastnosti biče. Neomamuje. Král sténá, konec hry se blíží. Vyvrcholení. Naposled se rozpráhnu opaskem a odhodím ho, nepotřebný, na zem.

Rozhodně svléknu šaty. „Vstaň a dodělej si to,“ prohodím přes rameno. „Chci spát.“

Přejeďu pohledem vzrušeného muže, svalím se do postele a přes hlavu si přetáhnu přikrývku, aby neviděl, jak se mi tvář ve spánku rozsype přestálým napětím, únavou a vyčerpáním z nutnosti se ovládat.

Slyším krále sténat a pak mi černá vlna spánku zavře oči.

Vzbudí mě hlasy. Mužské hlasy, znějí povědomě, kratičkou chvíli před úplným procitnutím mi to připomene domov. Adalwolf se ke mně ve spánku tiskne, ve stanu je chladno.

„Nemůžu krále budit. Musíme počkat, až vstane sám,“ říká chraplavý bas a já poznávám starého zbrojíře.

„Etiketa,“ nadává rozmrzele druhý hlas. „Nemám čas tvrdnout tu do večera.“ Znamý, dobře známý hlas zní za stanovým plátnem.

Popadnu halenu, přetáhnu ji přes hlavu a vyběhnu ze stanu.

„Brane,“ pověsím se starému šermíři na krk, „Brane, co tu děláš?“

Bran mě překvapeně postaví na zem. „A co ty děláš v králově stanu, uličnice? Nepřineslo nám to tvoje trajdání už dost neštěstí?“

A vůbec,“ sjede mě kritickým pohledem, „mazej si oblíct kalhoty, nestydo.“

Přešlápnu z nohy na nohu, jak mě zebe mokrá tráva, a mizím zpátky pod plachtou.

„Wolfe, vstávej.“

Král se se zasténáním nadzvedne na lokti. „Nejde to.“

„To víš, že to jde, a pohni kostrou. Venku je tvůj zbrojír a Bran.“

„Kdo je Bran?“

„Přítel mého otce. Určitě sejde taky přimluvit za Sivýho.“

Adalwolf se s mnohými vzdechy hrabe z lůžka. „To nám ještě scházelo. Přítel tvého otce. Nemám dnes náladu na hovory.“

„Ale Sivýho pustíš, vid? Nebo...“

„Pustím, pustím, hádě, jen co se vzpomatuju z tvech uštknutí.“

„Určitě. Zatímco se budeš vzpomínávat, tak ho pověsej. Musíme jet hned.“

„Zbláznila ses?!“

„Ne. Všichni jezděj takhle zmalovaný, já bych mohla vyprávět. Můžeš si vzít kočár, ne? A vůbec, buď chlap. Už jseš velkej.“

Wolf se zmučeně souká do šatů, já si oblíkám kalhoty a netrpělivě ho poháním.

„Dělej, dělej, prosím tě.“ Na okamžik se k němu přitisknu. „Seš dobrej král. Byla to bláznivá noc... a,“ olíznu si nervózně rty, „víš, že to bylo přes plátno vidět?“

Adalwolf na mě vytřeští oči.

„A nejspíš taky pěkně slyšet.“

„Cože?“

„Neboj, všichni to pochopili dobře, jinak už tady ležím s nožem v zádech. Jsi král, ne? Můžeš mít divný chutě,“ usměju se na něj povzbudivě.

„Ty mrňavá krvelačná potvoro. Ty ses mi tedy vyplatila!“

Šklebím se na něj a olíznu mu tvář polibkem. „A ne?“

Snídaně probíhá v podezřelém tichu, Bran pokukuje po panovníkovi a občas mě stíhá výhružnými pohledy.

Nevydržím to. „Je to v suchu, Brane. Sivýho pustěj a místodržící dostane kouř.“

„Že dostane kouř, Wolfe?“ dožadují se na králi potvrzení svých slov.

„Proč?“

„Protože mě obtěžoval.“

„To jo.“ Král apaticky přikývne. „To je na mou duši závažnej přestupek.“

„Náhodou je.“

„Promluví s ním,“ mírní mě král a vyhýbá se tázavým pohledům své suity. „Ty ještěrko zatracená,“ doloží a usměje se na mě.

„Ty malá ještěrko zatracená...“

Ohlédnou se po Sivého ryzce, klopýtá na ztuhlých nohách někde na konci průvodu.

Důvěrnost sdíleného sedla a Adalwolfova ruka kolem pasu.

„Zmije,“ syčí mi do ucha, „tys mi dala.“

„Máš, cos chtěl.“ Netrpělivě kopnu patami koně do žeber. „Vlečem se.“

Zachytím pohled jezdce po mé pravé ruce. Kapitán stráže, ten, který mi v noci uhýbal, se na mě šklebí. Vyplážnu jazyk. Ať. Myslete si, co chcete, sebranko bídna. Ať.

Pravidelný dusot kopyt a pach koňského potu. A stejný les, kterým jsem hnala svou klisnu. Tentokrát bez zoufalství. Tentokrát mám na patře chuť vzlyků krále. Ať.

Městská brána, smeknuté čapky, nahrbené hřbety. Narovnáám záda. Tak takové to tedy je, nedívat se lidem do tváře zespodu. Už nikdy se nebudu klanět, umíním si. Už nikdy nikomu.

Hold jistě patří králi. A králem je muž, kterého jsem viděla plakat. Nadnáším se v sedle. Tak takové je tedy vítězství.

Nádvoří hradu. Štolba chytá uzdu Adalwolfova koně, místodržící spěchá králi vstříc, až se mu tučný teřich natřásá.

„Na písknutí pána běžíš, pse,“ myslím si a s lítostí si odřeknu kopanec.

„Můj milý rozume, neopouštěj mě teď,“ přeju si úporně.

Jen chvíli a obejmu Sivého, ještě malou chvíli a schovám hlavu na jeho hrudi, obejmě mě, až mi zapraskají žebra, a všechno bude dobré.

„Kde je Sivý?“ nevydržím přečkat ceremoniál vítání. „Kde je Sivý?“

Král nespokojeně mlaskne, ale můj naléhavý pohled ho přiměje dvorský rituál utnout.

„Mistr šermu Sivý z Auburgu, otec této mladé dámy, pane Ruprechte...“

„Ach, otec?!“ Místodržící afektovaně odkašlává, „obávám se, můj pane, že je na pranýři. Dnes je den trhu a považoval jsem za vhodné z důvodu udržení pořádku exemplárně...“

Víc už neslyším. Pád z výšin uspokojení je rychlý a bolestný. Sivý na pranýři, Sivý s kůží rozsekanou bičí biřiců, vysmíváný.

Na okamžik, na okamžik dlouhý jako celý jeden pláč pocítím mráz, štípe a napíná mi kůži.

A pak se nohy samy rozběhnou, vztekle odstrčím krále, vidím před sebou bránu, dav, cestu k náměstí.

Svaly se napínají jako u šílícího koně. Běžet...

Za mnou dupou okované boty, jak se muži z Adalwolfových gardy za mnou rozbíhají.

„Chyt'te ji, než něco provede.“

Jenže jsou chvíle, kdy dokážete běžet, letět jako o život...

* * *

Kovový nákrčník drží hlavu v nepřírozeném úhlu a záda trnou. Dívám se do davu, ale nevidím tváře dychtivé, hladové po lidské bolesti, zvědavé či prostě lhostejné. Nevidím ženy s dětmi u sukní, špitající si děvčata, výrostky mlsně slídící kolem vystavených pokladů. Kdysi dávno to byl jiný trh, jiné město, kůže opuchlá podlitinami po ranách bičem a nepřiznaný strach. Zlé probuzení z hřebce pýchy, ze sebevědomí vítězího vlčka. Manžel a jeho bratři s holemi, které znehybní zápěstí ještě dřív, než dlaň sevře meč, ječící žena, nahá, bělavá s rukama před tváří, rány. Nahota, výprask, hanba, ponížení nehybnosti. Tenkrát to bolelo. Ale dnes?

Stáří přináší smíření, lhostejnost, vědoucnost. Zemřít tady? Proč ne? A tmavovlasé děvče se vzdorovitými ústy zase samo, zrazené, znovu vláčené neslitovným světem.

Má vina? Pošetilý olýsalý vlk, prašivý bezzubý vlk v malé kleci.

Dav náhle zahučí jiným rytmem. Otevřu oči. Biřic, kat?

Zaznívají bolestné výkřiky, v jednom rohu náměstí se strhla rvačka. Pestrý houf se rozestupuje, vlní se a přelévá. Náměstím běží tmavovlasé děvče, obnažený meč rozhání zvědavce napravo nalevo. Můj meč.

Strach mi stáhne hrdlo hůř než katova oprátka. Pouta, železná, ukutá pro zoufalý boj provinilců. Bojovat? Ne, modlit se, modlit se jako baba. Bohové, na které jsem zapomínal, vrtkaví bohové rváčů, nedopust'te, aby ji zabili před mýma očima. Krutí bohové, chraňte tu dcerku zdejšího smutného světa.

* * *

Pranýř se tyčí uprostřed náměstí a na něm muž s hlavou zvrácenou ke kůlu, s rukama v poutech. Nevybírám si, rány dopadají naplocho na hlavy, záda, tváře. Cítím jen dav, ale nestarám se o něj. Vidím jen muže na pranýři obklopeném biřici. Šílenství. Rudé a osvobozující.

Městský pacholek napřahuje halapartnu, neohrabaně, a meč mu přeběhne po hrudi. Z rozťaté rány se valí krev. Láme se v pase. Dav kvílí, hučí jako voda v bouřce. Schody na pranýř. Tělnatý muž couvá, nechce se umírat, odejít od ženy a buchet do mrazivé smrti rozťatých útrob.

„Sivý...“ je to spíš jako skřek divoké kočky, bohové, zapomněla jsem výpady, kryty, pozice. Zabíjet.

Další z biřiců před hrotem meče padá z podia do bláta náměstí.

„Sivý...“ točím se po zvuku, ale někdo mi zezadu silně přitiskne ruce k tělu.

„Neper se!“ řve mi do ucha kapitán králový strážce. „Já nejsem král a na tohle neletím. Všechno bude dobré. Neper se!“ Ještě chvíli se zmítám jako divoká a kopu, než mi dojde smysl jeho slov. Svaly ochabnou, ruce se roztřesou, jako by ani nebyly moje. Opírám se zády o mužovu hrud'...

„Jménem krále, zachovejte klid... Jménem krále, rozejděte se...“ Muži z Adalwolfovy gardy řvou a za pomoci ran a kopanců zjednávají klid. Náměstí nervózně hučí jako úl podrážděných včel. Zmatených včel.

„Seberte tu havěť z bláta!“ velí kapitán stráže. „Potřebujeme klíče od pout.“

„Strpení, pane,“ kývá směrem k Sivému. „Za chvílku můžete svou povedenou dcerku podpírat sám. Jen co ta popletená cháska najde klimenty.“

„Skoč.“ Bran ke mně vztáhne ruce, skáču a jeho náruč ztlumí můj pád.

„Zatracená náno bláznivá, mohli tě zabít. Co tě kouslo?“

Ze schodů sestupuje Sivý, kapitán stráže ho chce podepřít, ale bělovlasý muž jen pohodí hlavou.

„Kurva,“ zajíkne se, „holčičko, ty jsi dočista šílená. Šílená.“

Usměju se na něj očima i zubama. „Jó, já jsem šílená.“

„Ženská,“ zavrčí za mnou kapitán. „Zatracená ženská.“ Procházíme davem, Sivého košile je hnědá zaschlou krví, prosekaná.

„Čůrák jeden.“

„Co?“ obrací se ke mně Bran.

„Místodržící! Nechal Sivého zpráskat, protože jsem mu nechtěla lízat prdel,“ syčím. Plavovlasý kapitán vytahuje obočí.

Sivý se zastavuje, pohodí hlavou jako kůň, který šlápl na půdu močálu.

„Doufám, že ne. Doufám, že se tě ani nedotknul...“ chraptí. „Taková ropucha. Nedalas mu, štěně?“

Zvednu k němu oči. „Hele, udělala bych hodně, aby ti na galejích nerozmrdali prdel, ale tohle, tohle bych nevydrrrrr...“ kousnu se do rtů při vzpomínce na buclaté Ruprechtovy ručky. „Je slizkej.“

Sivý se zasměje a na jeho ztrhané rozbité tváři vypadá úsměv jako smrtelný škleb.

„Děťátko, snad si neměla strach o mou počestnost?“ zavrčí hlavou. „Rád bych ti dal pus, štěně, ale chytla bys vši.“

„Co je mi po všech?“ Obejmu Sivého bez ohledu na jeho rány, na to, že smrdí, jako by byl týden po smrti, na zvědavé pohledy králových mužů.

„Drž mě,“ skučím. „Drž mě, kurva, pevně.“

* * *

Klenutá místnost plná mužů. Adalwolf sedí v křesle s vysokým opěradlem, podél stěn postávají muži z jeho stráže. Horlivý pan Ruprecht komanduje sloužící.

Rozčtvrtit takovou cháttru, jako je on.

„Tohle je můj otec,“ promluvím směrem ke králi, náhle v rozpacích, jak mu říct.

Adalwolf povstane a vykročí směrem k nám. A Sivý?

Podívá se na mě s podezřením. „Ty...“

Skloní hlavu náznakem pozdravu. Nic víc, jen vrásky v jeho tváři se ještě prohloubí.

Copak mě zná tak dobře, aby jediným pohledem poznal, že není králi nic dlužen?

„Je mi ctí vás poznat, Mistře Sivý.“

Sivý krátce pohlédne na nabízenou ruku. Stiskne ji.

„Je jedinečnou ctí pro člověka přivlečeného z pranýře smět stisknout ruku králi, Milosti. Dcera se za mě přimluvila?“

Kámen mi spadl ze srdce. Sivý pochopil naši hru na příbuzenský vztah a není jedovatější, než je třeba. Bohové, šla jsem prosit krále, ale v mistrových očích je to, zdá se, stejné, jako bych se spustila s pacholkem od koní. Čert se v něm vyznej.

Adalwolf se usmívá. „Je velmi těžké vaší dceři něco odepřít...“

„To vím,“ usměje se teď i Sivý. „V jistém směruje víc než přiměřeně zhýčkaná.“

„Měl bych jednu prosbu, Mistře. Neskromnou prosbu.“

Adalwolf si nakrucuje vousy a já nedůvěřivě svažším obočí. Co je zas tohle?

„Nejsem v postavení, kdy bych vám mohl cokoli odepřít, pane.“

Zní to od Sivého zatraceně odměřeně a celý sál tichne. Čeká.

„Rád bych tvou dcerku do své osobní stráže. Je, ehm, velmi nadaná.“

„Samozřejmě, pane. Je to velká čest pro můj skromný pedagogický talent, jestliže přijmete do své stráže mou žačku. Počkejte několik let,“ Sivý se zlomyslně usměje, „a bude připravena.“

„Ach,“ vydechne Adalwolf zklamaně, „myslel jsem...“

„Je to ještě dítě...“

„Dítě...“ vloží se najednou do debaty kapitán stráže, „je to lasice v kurníku. Jestli ta překročí práh kasáren, chlapi se vzteknou. Jsem voják, ne bordelmamá.“

„Kuš, synu,“ sjede muže pohledem Sivý. „Tohle je moje věc.“

„Potom je tedy řešení nasnadě, Mistře Sivý. Přijmete mou nabídku vy. Jste učitelem šermu a toto krásné umění u mých vojáků upadá. Byl bych potěšen...“

Koušu se do rtů a nevím, jestli se mám smát, nebo zuřit. Vidím před sebou sídelní město a taky černý bičík a Sivého v roli otce královny milostnice a kasárna stráže plná mužů, kteří vědí, co spojuje malou šibeničnici a jejich pána.

Sivý se ke mně pomalu otočí. „Poděkuj Jeho Milosti, dceruško, za jeho velkorysost,“ říká sevřeným tichým hlasem.

A ve mně znovu zvítězí mé horší já. Bez ohledu na etiketu udělám dva kroky, stoupnu si způsobně na špičky a líbnu krále někam na ucho.

Kopyta koní drtí hrudky oranice a já zimomřivě přitahuju plášť. Sivý, se zády omotanými pruhy naolejovaného plátna pod košilí, starostlivě sleduje svou ryzku. Ubohá kobyla pořád klopýtá. Uštvaná mým strachem.

„Ty, malá, co jsi naslibovala králi, že ti tak šel na ruku, hm?“ Sivého unavené oči se umějí ptát, a teď se ptají...

„Ale...“ nechce se mi popisovat noc na honu, „jak už to tak chodí...“

„Tak popravdě!“ uhodí na mě můj nově nabytý otec a přitáhne uzdu. „Nejsem dnešní. Pročpak tě král tak moc chce v osobní gardě? Kvůli šermování jistě ne, má nejlepší chlapy z celé země. Chce, abys mu čechrala peřinu?“

Bran se potměšile uchechtne. „Kdyby peřinu...“
A já se kousnu do rtu a pak spustím...

Jedeme třmen na třmeni a Sívý mlčí, dlouho mlčí. Od koutků jeho úst běží hluboké rovné vrásky, jako jizvy po ranách, jako rokle.

„Kurva,“ zakleje najednou, „do psí kundy! Zůstáváme v Auburgu, štěně, protože pasáka, pasáka ti dělat nebudu.“

„Nezůstáváme,“ říkám pomalu. „Místodržící by nás zabil. Nenávidí tebe, nesnáší mě. Když nás Adalwolf pustí k vodě, zabije nás. Nechá nás mučit, znásilní mě, Sívý... bez krále jsme úplně v řiti.“ Ke konci už ječím, zajíkám se vzpomínkou na Ruprechtovy oči při našem prvním rozhovoru. „Sívý, ten chlap je prase...“

Uhodí vztekle do hrušky sedla, vzteklý, bezmocný a koneckonců i vyděšený.

„Budu se koukat, jak děláš králi děvku. S bičem, ale děvku... A tohle zahod’,“ nakloní se v sedle, vytrhne mi z ruky zdobený bič a odhodí ho daleko za sebe. „Svinstvo. Je to svinstvo. Není dost kurev v bordelech? To si musí vybrat malou holku? Král? Hovno král.“

„Jinak bys byl na galejích...“ špitnu a Sívý vztekle rozhodí ruce.

„Radši na galejích než...!“

„...a já na ulici,“ dodám.

„Vím, štěně.“ Prohrábne mi vlasy rukou v rukavici a vzdychne.

„To jsem dopad, na starý kolena.“

„A já?“ kouknu na něj zpříma. „Nebyla to velká cena, co jsem za tebe zaplatila králi. Víš, kolikrát jsem ho tam měla? Kolik chlapů mě šukalo? Jeden za druhým, stejný ptáky, stejný řeči, stejně smrděli kořalkou a špínou. Žila jsem na cestě, a to holku zkurví. Jsem kurva.“

„Ty nejsi žádná kurva, maličká,“ vloží se do toho najednou Bran. „Jen tohle je svinskej svět a bere to vinnej nevinnej, všechno jedno. Ty nejsi žádná kurva, holčičko, jsi naše malá statečná bláznivá ještěrka,“ usmívá se na mě. „Ještěřička.“

Nebem se valí nízké mraky, jako by na nás už měla dopadnout obrovská ruka. A rozdrtit nás.

Sivý si rukou v rukavici unaveně přejíždí tvář zarostlou zcuchanými vousy.

„Víš, Anko, já tě můžu i umím naučit šermovat, můžu ti dát na zadek, když budeš vyvádět alotria, a můžu se za tebe bít, když ti někdo bude chtít ublížit, ale s některejma věcmi ti poradit neumím, holčičko. Ty bys potřebovala mámu, a ne dva starý utahaný rváče, potřebovala bys učesat vlasy a ušít novou sukni, a ne se jen potloukat s bandou žoldáků.“

Pokrčím rameny a najednou se mi znovu vrátí den, kdy matka odešla, prázdné ráno, dům náhle tichý a cizí a vyplašené, vzteklé, zjančené oči toho muže. Zvuk švihajícího řemenu. A žádná bolest, tenkrát žádná bolest. Jen divné mravenčení v nervech a zuřivý, bezmocný, všeobjímající vztek dítěte. Moje zuby a chuť krve v puse. Kopanec.

Dlouho jsem se schovávala v kůlně, zmatená, zuřivá. Stačilo jen doběhnout na náměstí a schovat se ve voze komediantů. Prach ze starých kulí v plicích. A hrčení kol.

„Bylo mi dvanáct, když matka odešla,“ řeknu a v houstnoucím šeru zasvítí bělmo Sivého očí.

Lidé nejsou jen zlí, ale proč zbůhdarma živit malou uprchlici? Žonglovala jsem, tancovala, nechala se obhazovat noži, svět se míhal kolem jako barevný pomatený fábor hnaný větrem. První milenec, výrostek, deroucí se hladově mezi moje stehna, první krádež, zatrnutí a potom spousta jídla, první šatlava, výprask a poznání, že skoro všechno lze přežít. A první mrtvý.

Nikdy nezapomenu na chlapíka zoufale šlapajícího ve vlastních střevěch, břich otevřený špatnou, neumělou ránou mečem. Dlouhé ošklivé umírání. Nemilosrdné poznámky mojí party. A pak prohlédat kapsy.

Sklouzneme ze sedel u jakési polorozbořené chajdy. Lepší než nic a nebude tam pršet.

„Ty, Sivý,“ chytím ho najednou za rukáv. „Sivý, máš mě rád?“

Látka pláště mě celou zabalí, žebra mi zapraskají a pod vrstvou ob vazů buší Sivého srdce. „Mám,“ řekne. Víc nic.

* * *

Chodba lemovaná řadou dveří. Pomalu si vykračuju a kožené podrážky vysokých bot klapou po kamení. Zvědavě zkouším kliky. Mám čas, mám spoustu zbytečného času, protože domů se mi nechce. Lépe počkat, než vychladnou hlavy. A nejen hlavy...

Nelze odmítnout laskavost králi, a tak Sivý složil do truhel své svršky, starostovi svěřil klíč a rozžehnali jsme se s klimbajícím městečkem Auburgem.

Nelze odmítnout pozvání krále, a tak jsme se usídlili v domě přiléhajícím ke kasárnám královny strážce.

A nelze nechat krále, aby ke všemu přišel lacino, a tak jsem se z něj ke své nové vrance pokusila vymáčknout ještě jezdecké boty.

Snad Sivý nevydržel hloupé poznámky, šeptané za jeho zády, snad měl po zuby Adalwolfa, který přicházel podezřele často, možná prostě jen dál nesnesl moje neomalené flirtování s králem...

Jisté je, že mě bez velkých obřadností popadl a zřezal přímo na šermířském sále. Není příjemné dostat mečem naplocho přes záda a zadek, ale ještě mnohem horší je poslouchat u toho poznámky těch zatrrr pobudů z královny gardy.

Vždycky jsem věděla, že si na mě kapitán Gerd nepotrpí, ale že bude tak hloupě vtipkovat?

A vycivený Adalwolf s boulí na poklopci a všechna ta žoldácká sebranka, chechtající se a zlomyslná.

Vzteky s bolestí zhmožděných svalů se s bubláním vařil v hrnci mé hrudi a pak se syčením překypěl. Levačkou jsem se odrazila od dlažby a pravá pěst dopadla půlobratem na Sivého lícní kost. Nebyla to dobrá rána, nesedla náležitě a svezla se po tváři, ale přece jen ji vedla žhavá čubčí zuřivost a Sivého hlava odlétla na stranu, zuby zacvakaly, šedý cop švihl vzduchem a mezi muži to zašumělo.

„Kašpare zkurvenej,“ plivla jsem nadávkou a pak se hezky zčerstva pohnula k bráně, do vrat a pak po schodech nahoru.

Chodba je teď pokrytá kobercem, váhám, ale pak jdu dál, na kožené vestě mám na prsou znak královny osobní stráže, kdo by mě tedy vyhodil...

Otvírám dveře, jedny po druhých, vidím sály, meče na stěnách, kožešiny. Dveře a dveře.

„Hledáš něco, dítě?“

Otočím se na patě a stojím tváří v tvář nejpodivnějšímu muži, se kterým jsem se zatím setkala.

Vlasy, ne plavé, ne bílé, ale takřka průhledné, spletené do tenkých copánků, mu sahají až k pasu, světle, světlounce šedé oči a kůže světlá až do modra. Stříbřité hedvábí schovává vyzáblé tělo a na hrdle se v hlubokém výstřihu na nahé hrudi houpe veliký modrý kámen.

Otevřu pusu.

„Slečna Anne, nemýlím se?“ Hluboký hlas jakoby vycházel až ze žaludku, přede měkce s kocouří hebkostí.

„Ano,“ kývám a zvědavě si prohlížím krásné vysoké boty. Taky bych chtěla...

„Mohu ti být průvodcem, má drahá?“ vezme mě pod paží a já cuknu.

„Za ruku ne.“ Couvnu.

„Ošklivíš si mě, protože jsem albín, čaroděj, nebo jsi slyšela něco jiného?“

Překvapeně vrtím hlavou a muž mě jemně, nenápadně postrkuje k nízkým dveřím na konci chodby.

„Jen pojď, ty hezké divoké vlčí dítě. Páriové si vždycky mají co říct.“

Povytáhnu obočí nad takovou řečí a vejdu do dveří...

Pach kůže a prachu, ale kupodivu ne nepříjemný. Lichoběžníková místnost je lemovaná vysokými policemi plnými knih. Na dlouhém stole podivné skleněné nádoby, kahany, misky. A široká křesla vyložená liščími kožešinami u krbu.

Stulím se bez dovolení do jednoho z nich. Je mi tu příjemně a muž se usmívá. Skloní se ke mně a já cítím, jak voní pižmem a santalem. Čekám. Čekám ruku za blůzou, líbání, obvyklé klopotné svlékání. Muž se ke mně nakloní a jemně mi shrnuje vlasy z tváře, přejíždí prsty po vybledlé modřině na tváři.

„Jsi zraněná?“ Opravdu se ke mně lísá jako nějaký potrhlý velký bílý kocour a mně je teplo a trochu ospale.

Spokojeně vrtím hlavou. „Ne, jen trochu zmlácená.“

„Bohové, dítě, jen trochu zmlácená... Podívám se ti na to.“ Od krbu se šíří teplo a ruce zkušeně rozpínají vestu, obratné prsty ze mě stahují košili, nakloním se dopředu a cítím teplo na svých zádech. Svaly pohmožděné ranami i ty, které obvykle bolí po tvrdém tanci na šermířské sále, se uvolňují. Je to příjemné a i do mě vstupuje ten líný, půvabný kočičí pocit...

„Budeš mě ještě léčit, Bělásku?“ říkám trochu zklamaně, když muž po chvíli skončí.

Usměje se vděčně. „Líbilo se ti to?“ Horlivě přisvědčím a zuju boty, stáhnou si kalhoty a stojím v rudém světle krbu nahý. „Tady...“ ukazuju bolavá míst na zadku, „a tady.“

A teplo se znovu leje po kůži.

Sedím v křesle převlečená do hedvábné blůzy, nohy složené pod sebou. Víno, které mi čaroděj nabídl, je silné a trochu pálí na jazyku.

„Ach, holčičko, to tvoje mlácení mečem tě přece od ničeho neuchrání,“ říká právě čaroděj a natahuje ruce k ohni.

Vzhlédnu. „A proč ne?“

Muž zvedne hlavu a v jeho očích vidím tajenou bolest.

„Pamatuj, že vždycky, když jdeš hradem, sledují tě desítky očí. Bohové,“ pohodí svými copánky, „bohové, takové rozcuchané děcko v gatích z kůže, taková tmavá malá kočka s ušima střapatýma z rvaček, kdo by tě přehlédl? Mnohem pečlivěji, než když tancuješ s mečem, bys měla uzavřít obranu před těma hladovýma očima.“

Královna zatím porodila jen dcery a hlas lidu praví, že ty jsi ta, se kterou Adalwolf leze pod příkrývky. Opatrně, plamínku, aby tě nikdo nezadupal. Opatrně.“

Pokrčím rameny. „Já přece s králem nepíchám, já ho jen...“

„...zmrskáš? Má milá Annet, ty jsi úplný kacír. O takových věcech se tu mluví šeptem. A o každém jelitu, které králi uděláš, se vedou zápisky jako o válečné operaci, dítě. Obecně se soudí, že si král pořídil poněkud nezvládnutelnou hračku. Buď opatrná. Lišíš se, příliš se lišíš.“

„Ty se přece taky lišíš...“ dívám se teď pátravě do světlých očí. „Proto mě varuješ?“

„Nejen proto. Nechci se dozvědět, že jsi spadla z hradeb, že tě uvlácel kůň nebo že ses prostě ztratila. Zatím hoříš. Nechci, aby ten plamen někdo zdusil.“

„Sivý na mě dá pozor,“ mávnu bezstarostně rukou.

„Sivý? Ach, dítě. V jeho náruči se možná schováš před chladem, před zuby dravců a před,“ hlas se mu divně zadrhne, „nenechavýma rukama žoldácké bandy, ale ne před jedem v poháru. Drž se svého ‚otce‘, dítě, ale přemýšlej.“

Najednou už mi není tak teplo a příjemně, jako by z koutů začaly vylézat stíny vrahů.

„Co mám dělat, Bělásku? Když víš tohle, víš taky, co mám dělat.“

Pohodí záplavou copánků. „Buď opatrná a uč se moudrostí, divoké kotě. Umíš číst?“

Kousnu se do rtu. „Trochu, moc ne,“ připustím.

Ukáže na regály. „Tady je spousta odpovědí, stačí je začít hledat. Přijdeš sem někdy za mnou a já tě budu učit.“

Samo slovo učit mi zkrabatí čelo. „Učit?“

Bělásek se usměje. „Nebude to hrozné, slibuju. Uděláme taky něco s tvými vlasy, seženu ti nějaké ty holčičí barvičky, chceš? Máš...“ dotkne se lehce mé tváře, „krásné kosti, výrazné skoro jako chlapec.“

A v tu chvíli najdu klíč, klíč k Běláskově bolesti. „Ty jsi na kluky, vid?“

Bílá hlava se schýlí v pokývnutí. „Poznala rychle, chytré děvče. Dobře se vyznáš v chlapcích, což? A tak poznáš, když někdo není...“ polkne zatrpkle konec věty a já sklouznu ze židle a obejmu ho kolem krku.

„Ráda sem budu chodit, Bělásku, zvlášť když vím, že mě nechceš dostat na lopatky. A budem si povídat, Bělásku. Že si se mnou budeš povídat o chlapech?“

Čaroděj se zasměje.

„A kdopak se ti tedy líbí?“

„Gerd,“ zavrkám. „Moc ráda bych viděla Gerda na kolenou. Co říkáš jeho zadku, Bělásku?“

Zašklebí se na mě v náhlé veselosti. „Jako z cukrkandlu,“ řekne. „Jako z cukrkandlu.“

Je už hluboká noc, když se vracím ke kasárnám, jsem přiopilá, omámená kouřem ze všech těch vonných tyčinek, kterými Vivian (tak se totiž můj světlooký přítel jmenuje) vylepšuje vzduch knihovny, rozesmátá všemi řečmi, které se s muži nehodí vést.

„Teprve domů?“ Hans, jeden z mužů královny stráže, se vrací zpátky do ubikací s měchem vína. „Že ty se bojíš přijít tátovi pod ruku.“

Vrtím hlavou. Vlastně jsem na Sivého ani nepomyslela.

„Má pěkně modrý oko,“ směje se Hans. „Třeba už od oběda máčí metlu...“

„Ale...“ mávnu rukou, „není to první rána, kterou v životě slíznul. Však není z cukru.“

„No, ty taky ne. Kdybys byla moje dcera...“

„Pch,“ skočím mu do řeči, „ty si musíš nejdřív najít nějakou, která ti dá, a pak myslet na dcery.“

Hansovo podvědomí udělá logický skok. „Můžeš se vyspat u nás na cimře, jestli se bojíš domů.“

„Díky za nabídku, ale to by Sivý možná tu metlu opravdu namočil,“ odříkám se té cti, strávit noc s hordou opilých rváčů.

„A potom,“ dokončím zlomyslně, „by vám s ní rozsekal prdel.“

Uhnu před Hansovou rukou a zmizím ve vratech.

VI.

Sivý se sklání nad stolem a vlasy mu padají přes tvář. Je unavený, na to se ani nemusím ptát. Posadím se na židli proti němu, sepnu ruce pod bradou a čekám. Je to tak nejlepší.

„Táhneme k jižní hranici.“

„Bezva,“ usměju se. „Wolf už mě má dost. Taky dobře!“

Šermíř zvedne hlavu a já vidím, že má smutkem zatažené oči jako starý pes.

„Mě má dost. Tebe ne. Ty zůstáváš.“

Zajíknu se. „Bez tebe?“

„Jistě. Mě tu král nepotřebuje.“ Sivý pleskne dlaní o stůl a narovná záda. „Podívej, mluvil jsem s tím tvým kamarádem.“

„He?“

„S tím albínem.“

„Jo, s Běláskem.“

„Tak. Slíbil, že na tebe dá pozor, pokud to dokáže, a mluvil o očích, co po tobě slídí. Taky o tom, že král trochu moc křičí, když jsi s ním. A prý tě učí psát.“

„Kdo? Bělásek? To jo,“ přisvědčím nepřítomně.

„Tak mi napíšeš. Anne,“ Sivého hlas zní naléhavě, jako když se se mnou loučil v auburské světnici, „nelíbí se mi to. Myslel jsem, že z tebe vychovám slušnou ženskou... a ne královu děvku.“

„Nespím s ním.“

„A co to mění? Když bude chtít, budeš. Když tě bude chtít vyhnat, nechá tě vymrskat z města, a když oběsit, oběsí.“

Zadívám se mu do očí. „Nejsem už dítě,“ řeknu pomalu. „Nenechám se obehrát jen tak.“

Hlavou mi jako koně hnaní na trh běží jména mužů, tváře, osudy, touhy a dotyky. Naučila jsem se něco?

Ve světnici je chladno, a tak obejdu stůl a přisednu si k Sivému. Nohy stáhnou pod sebe, sunu se po lavici, až se ho dotknu bokem, a pak ho drapnu za rukáv a hlavu schovám na jeho hrudi.

„Že mě nikdy nenecháš samotnou,“ drmolím tiše a Sivý mě pevně obejmě.

„Copak není nikdo jiný, kdo by tě nenechal samotnou, než starej dědek, hm?“

Zakloním se, abych se mohla nadechnout, a pak odpovím.

„Ne. Zatím ne.“

Zatím ne, protože všechny ty prsty a oči, zuby a svaly, slabiny v hladovém chvění a kůže zvlhlá potem mi neposkytly ani bezpečí, ani klid, ba ani radost, která by trvala déle než k svítání.

„Někdo se najde,“ strčí do mě Sivý loktem.

Zašklebím se na něj. „A kde?“

Prohlédne si mě pátravě a zamyslí se.

„Na galejích,“ řekne pak. „Nebo v šatlavě, nebo v železe u vesla, nebo...“ přemýšlí.

„Nebo v pekelném chřtánu, ve shnilém listí, v rybničním bahně, ve strašidelném lese...“ pomáhám mu a nakonec mi koutky zacukají v úsměvu.

Sivý jen zavrtí hlavou a pak mě pravičkou zvedne ze židle.

„Jdem spát. Zítra je taky den...“

KOMEDIANTI PŘIJELI

I.

Otočím hlavu po povědomém zvuku tamburíny. Směšné! Už nejsem malá komediantka, co žongluje s pochodněmi za břinkání činelů.

Odstrčím okounějíčího muže a vykročím. Do zvuku tamburíny se pojednou vplétá jiný rytmus, paličky víří na oslí kůži, kára hrčí po dláždění, ne komediantská kára, ale pochmurný vozík kata. Dav se valí za podívanou, jen já zůstanu třet mezi krámky. Slyšela jsem ten podivný souzvuk pošetilé tamburíny a panovačného, výhružného bubnu, už jsem ho jednou slyšela...

II.

Ušmudlané tmavovlasé děcko v bláznivě strakaté sukni, polohladové a hledající, kde co upadne z kupeckých kár. Do uší mi vnikalo pronikavé vyvolávání, zvoucí na nevídanou produkci, ale mě to pod plachtu netáhlo. Hm, možná mě za chvíli začnou shánět, možná mě Lišák za chvíli popadne za cop, vrazí mi pár přes žebra a zažene mě ke dřevěné desce. Ne, nebojím se nožů, ale na trhu je tolik zajímavých věcí...

Proplétám se mezi lidmi, trhovkyně mě zahánějí od košů, shrábnu z vrchu jedno jablko a jsem pryč. Je kyselé, ale já spokojeně žvýkám...

Náměstí je obrovské, obrovské, lidé v hedvábných šatech se nade mnou tyčí jako háj barevných stromů, strkají do mě, přehrabují zboží, smlouvají, ale pak zazní buben, ne ten náš, tenhle duní temně, zlověstně.

Všichni se teď tlačí před dřevěným lešením, komediantská tamburína zmlkne, zastrašená burácejícím zvukem paliček. Pod nohama lidí proklouznu skoro až ke schůdkům hlídaným biřici.

„Koukej mazat, spratku,“ ožene se po mně jeden z nich halapartnou. „Se mi zdá, že to nebude dlouho trvat a budeš tu taky.“

Odplivne si a já se na něj zašklebím. Z bezpečné vzdáleností, to dá rozum.

Urostlý muž v kalhotách a rudé kápi pomáhá z káry odsouzencům. Vyzábělý bosý muž se spoutanýma rukama těžce a neohrabaně slézá z vozu, nevzpírá se, odevzdaně se nechává vést k lešení. Rozhlíží se kolem jako slepý.

Má strach? S otevřenou pusou sleduju, jak ho katovi pacholci strkají na schůdky, trochu ho vlečou a trochu podpírají.

Paličky znovu víří, muž stojí na lešení se sklopenou hlavou, nedívá se do hladových očí davu, a biřic vykřikuje býčím hlasem jeho provinění. Kradl? Krčím rameny, Lišák taky krade, i jeho žena, Scapio, Florimena, Pirát i ostatní... Všichni krademe.

Pacholci trhají muži košili na zádech a zavírají jeho zápěstí do pout připevněných na kůlu uprostřed pranýře. Masa lidí hučí napětím, kat bere bič...

Zvuk prásknutí mnou trhne a pak výkřik, nehlasitý chraplavý výkřik. Chtěla bych utéct, schovat se ve voze, zacpat si uši, ale stojím jako přibitá, ochromená tím suchým zvukem biče a výkřikem.

Z mužových zad teče krev, vím, že mám ústa plná slin a tváře mi hoří... Prosmýknu se ke stromu rostoucímu opodál a vyšplhám na něj. Teď vidím přes hlavy davu přímo na pranýř. Muž už nekřičí, sténá, hlava se mu klátí na krku jako oběšenému a já se klepu divným horkým vlhkým pocitem. Chce se mi zvracet, ale neodtrhuju oči. Kat odloží bič. Pacholci uvolní mužova zápěstí z pout a chlapík se sesuje k zemi jako mrtvý. Biřici láteří a přidržují mu u nosu horký ocet. Vlečou ho dolů po schodech jako rudě zmáčený kus hadru, jako ubité zvíře.

Olizuju si rty a stehny pevně svírám větev, na které sedím. Klepu se jako v horečce.

Mužovo tělo dopadne na prkna káry a žena, která tam dosud tiše seděla, se rozvříská na celé kolo. Jeden z pacholku jí dá pohlavek, až jí hlava odlétne, a pak ji shodí z káry. Ženská nařiká a svíjí se na zemi. Muži ji vlečou, košile se jí shrnuje a odhaluje světlou kůži

stehen. Padají oplzlé poznámky. Kat hlasitě pleskne odsouzenou po masitém zadku a její zaječení zanikne ve smíchu přihlížejících.

Posunu se na větvi kousek nahoru a pohodlně se opřu. Zním takové, jako je tahle ženská. Většinou jsou protivně cítit lacinou voňavkou, ječivě se smějí a posedávají chlapům na klíně. A obracejí jim kapsy. Nemám je ráda, protože když ony dají na své dílničky zámky, komedianti pak koukají i na mě a jejich ruce putují pod mou sukni. A člověka svírá takový špinavě dusivý pocit. Lepkavý a nasládlý jako moruše. Brrrrrrr.

Žena kvílivě naříká, slzy jí bublají v hrdle a mohutné prsy se zdvihají pod košilí. Vydává zvuky jako poděšené zvíře, ale takhle plačtivá písnička mi připomíná i jiné vzlyky. Ty, které slyším v noci, když Lišák v seně klátí Florimenu. Nakrčím nos. Kničení a pak buben a kolébavou kachní chůzi přináší tohle milkování.

Bířic přeříkává ženiny hřichy. Ah, jistě, poběhlce. Copak to nepoznám? Ani ty plavé vlasy nebudou tak docela plavé. To už poznám. Najednou mi zatrne. Zbijí ji jako toho muže? Vítr lepí ženě tenkou košili k širokým bokům, pod bělavou látkou se ostře rýsuje klín. Zbijí ji?

Najednou nemůžu polknout a v podbřišku jako bych měla kámen...

Vítr bere vzlyky, když ženu vážou k pranýři a kat bere hrnce s vodou... březovou metlu. Tou ji jistě nemohou ubíčovat k smrti, myslím si. Jistě ji nezabijou. Nikdo přece nezabije dívky...

Metla hvízdne vzduchem a já se na stromě přikrčím. Ten zvuk znám, i žhavé kousnutí. Trestaná zaječí a buclatý zadek se zatřese, pak znova a znova... Kvičení stoupá a klesá, plní náměstí, muži se smějí a ženské nadávají...

Břízy se zakusují do stehů, do lýtek, ženská tiskne nohy k sobě, svíjí se, zalyká se plácem, košile se barví do červena...

Pohlédnu dolů a vidím dychtivé pohledy chlapů, ruku kradmo sunoucí se k poklopci, zarudlé tváře.

Horký brambor studu mi přiškrtní hrdlo, sježu ze stromu a utíkám, strkám do hradby těl, pryč odsud, pryč od té divné podívané.

Zastavím se až u říčky, která se stáčí pod zahradami, a myju si chladnou vodou obličej a ruce, vrazím si zledovatělé dlaně mezi stehna a sednu si na bobek. Stud a vztek se ve mně sváří, před očima mi vyvstanou tuhé bradavky a kulatý zadek té ženy. Zatnu ruku v pěst, strčím si ji do pusy a skousnu, ze všech sil, až mi z očí vytrysknou slzy. Tak.

Protáhnu se pod plachtou, už dávno jsem tu měla být... tamburína zas chřestí a Pirát ohýbá železný sochor. Velká ruka mi obemkne krk...

„Kdes byla, trajdalenó, já tě...”

Počkám, až mě Lišák popadne za ruku, pak se otočím a bleskurychle ho kousnu do předloktí.

„Špíno...”

„Koušeš, potvoro? Však se odnaučíš... a ještě ráda.“ Zvednu volnou ruku před tvář, ale... Scapiův hlas vyvolává Mistra nožů a Lišák mě kopancem postrčí. „Běž a koukej stát klidně. A večer, večer se těš...”

Opřu se zády o desku a vzpurně se na něj podívám. „Ty se těš, ty chlívě...” a vedle hlavy mi udeří nůž, pak další a další. Slyším potlesk, cítím přítomnost lidí a někde hluboko za mýma očima se dosud míhá bič.

III.

Paličky víří... vybubnovávají zase jiný trest v jiném městě, v jiné době. Paličky víří. Proberu se a zamírím ke kasárnám. Nepotřebuju už vidět šlehající nástroj, nepotřebuju slyšet nárek bičovaných. V hlavě je uvězněna smečka vzpomínek na rány bičů, na lačné oči, surové ruce, a doma leží stříbrem vykládaný bič, libůstka krále.

Nepotřebuju to vidět, opakuju si znovu a znovu, a potom svléknu rukavici, pozvednu ruku k ústům a zuby stisknu kloub palce.

Slzy mi vyhrknou a já nevím, jestli je to bolestí nebo čert ví čím.

Protože ten večer tenkrát, ten večer se Lišák nespokojil s potrestáním řemenem, ten večer tenkrát povalil do sena mě.

NA KOLENA, ZMETKU

Sedím, nohy v holínách na desce stolu. Můžu, můžu skoro všechno na Adalwolfově hradě. A nikdy nemám hlad, spousta jídla a víno ve sklepech. Opiju se a Sivý mě ani nezbije. Nesmí. Rány na kůži by byly vidět. Kazily by iluzi, a král platí jen za nepoškozené zboží. Vedle mé neklidně se vrstící nohy leží na stole bič. Jezdecký, přepychový, zdobený stříbrem, upravený pro lidskou kůži, pro královskou kůži... Leží tu jako symbol služebnosti, ne královny, té moje... Dřív jsem byla zlodějka a děvka, lupička a děvka, šermířka a děvka. Teď už jsem jen děvka, i když s bičem. Hračka. Hodně hněvu, hodně studu se skrývá v ranách, které dopadají na Adalwolfova záda, ale je to jen bezmocný vztek malé coury. Těžko se dívat Sivému do očí.

Teplo krku mi hřeje záda... Ještě není čas, ještě není čas sebrat bič a jít. Stulím se do židle, oči se mi klíží, vzpomínám... na jiný bič a jiný čas. A na jiného muže.

Pach laciné krčmy a na stole zvětralé kyselé pivo. Rozlámaná se opírám zády o zeď a vyhýbám se očím hostinského. Nemám na zaplacení, a jestli Tarek nepřijde a nepřinese cinkavý, tak se to bez křiku neobejde. Nejen tenhle výčepní duch, ale ani bába, co pronajímá díru, kde jsme včera spali, ještě nedostala zaplacení. Kuplířka. Ve vedlejší místnosti celou noc vřískalo nějaké děvče. Zatínám zuby, kručí mi v břiše, hostinský se mračí jako čert a nevypadá, že by mi dal na dluh byť jen polívku.

„Kde jsi, chlape?“ vrčím si pro sebe, protože opilci už přepili kocovinu a teď začínají projevovat nepříjemně vtíravý zájem o malou holku, co sedí sama v koutě. Snadná kořist. Odkopnu šmátrající ruku a cvaknu mečem v pochvě.

„Chceš mě? No tak do mě pojď...“ odhrnu pysky a sevru rukojeť.

„Rajdo blechatá.“ Chlap mi dýchne do obličeje výpary kořalky a odvalí se zpátky na svou lavici.

„Kokot.“

Nervózně se ohlédnu ke skřípajícím dveřím, opatrnosti mě už život naučil a člověk nikdy neví, co vpadne do síně.

Tarek sebevědomě projde místností, nápadný v černé kůži se stříbrnými cvočky, křivý úsměv na liščí tváři. Nepěkný úsměv.

„Mám kšeft, cácorco.“

„Budu s ním muset šukat?“ ohrnu rty.

Podívá se na mě z vysoka. „Ne, nejsem šestákovéj pasák. Tohle je něco jinýho. Jdem se umejt,“ zavelí a zvedne mě z lavice. Sbírám své hadry a putykář už je na cestě k nám.

„Platit, sebranko. Válí se to tu celej den...“

„Tu máš, šupáku.“ Můj průvodce mu hodí zlatku, vznešeně, jako ten, co má kapsy napakované.

Hostinský po ní chňapne a ukloní se. Tarek mu kyne jako pán.

Dává mi málo, panchart, mám hlad, hroznej hlad, už je mi jedno, co je to za vyžírku, potřebuju se najíst a pak si klidně lehnu na břicho a ať mě filcujou třeba celou noc...

„Nějaký jídlo, kocoure?“ Pokouším se vypadat mazlivě, ale hlad mi křičí z očí a Tarek to pozná.

„Nejdřív práce, pak jídlo. A takhle zvalená makat nemůžeš. Padej.“ Strká do mě a sune mě ulicí k zchátralé ruině, ve které jsou v téhle čtvrti lázně.

V kádi je voda pochybné čistoty a hlavně dočista ledová. „Vlez tam.“

Nerozhodně strčím do vody ruku a po celém těle mi naskočí husí kůže. „Je to studený.“

„Já ti to nevhřeju. Mám tě tam hodit?“

Ponořím se do vody a drkotajícimi zuby šmejdím mokrým hadrem po své kůži.

„Pořádně! Je to nóbl kunšoft.“ Umyju si tedy ještě obličej a s úlevou vyskočím z kádě.

„Teď ty...“ a zabalená do hadru škodolibě sleduju, jak ledová voda vymaže Tarekovo nádobíčko ze světa.

Vrazím si ruku pod bradu. Zhruba před měsícem jsem ještě věřila, že o něj stojím, tak před dvěma týdny jsem zjistila, že mezi milencem a pasákem není zas takový rozdíl, a před týdnem, kdy jsme se do krve servali, zase zjistil on, že nejsem zrovna ovečka.

Nevěříme si, ale přesto se městem potloukáme spolu. Vyzná se, sežene škvarky, dobře šoustá. A navíc, když je vám šestnáct a jste holka, potřebujete vedle sebe chlapa, jinak se dostanete pod ruku jinším ranařům, než je Tarek. A to já nechci, to za žádnou cenu nechci.

Vyleze z vody a strhne mi z ramen látku. Stírá vodu, která mu zůstala v tmavých chlupech, drkotá zuby zrovna jako já.

„Co koukáš?“ oboří se na mě. Pokrčím rameny, nechci se hádat ani rvát, jsem hladová a nevyspalá.

„Ale odpískat bys mě mohla...“ sykne s pohledem upřeným na můj klín a pak mě popadne za krk...

Grrrrrr, nemám ráda chuť semene...

* * *

Míříme do čtvrti hned vedle náměstí, chodci se podezřívavě dívají po našich mečích, ženské sbírají sukně do špetky, aby o nás nezavadily. Tarek mi přinesl čistou halenu, dokonce mě přinutil strpět jeho „česání“. Mně to spíš připadá, jako když vás kat zavře do klády a pak se vám pokouší utrhnout hlavu, ale budiž. Začínám být podezíravá, boží vědí, kam mě zašantročí, když jsou s tím takové cavyky. Lidi mají různé chutě a někdy... hnus.

„Hele,“ zatahnu ho za rukáv, „na rovinu, co je to zač ten chlap, ke kterému jdem?“

„Magor. Však uvidíš.“

Zastavíme se před domem, který má dokonce i věžičku, pracháč, pomyslím si a nepříjemně mě mrazí. Tarek zabuší na dveře a po chvíli otevře sluha, v livreji, panečku, tady jsou vidět peníze; není divu, že tu můj podrazáckej parták dostal zálohu. Cupu za lokajem po schodech, cítím ruku svého kumpána, jak mi šátrá po zadku, trhni si, bleskne mi hlavou, a pak se dveře otevrou a přes nos mě praští vůně jídla.

„Pozdrav,“ syčí mi za zády Tarek a sám pokývne hlavou směrem k muži, který nám jde vstříc.

Prohlížím si ho. Pán, takový, jací obvykle chodili za komediantkami, když jsem ještě jezdila v cirkusové káře... Pomenší,

břicho už povolené, vlasy spleené pomádou, měkké rty a vymasírované vrásky. Čistý prádlo. Snad to půjde přežít.

A za ním na stole... jídlo, spousta jídla. Kachna a sladkosti, kaše, kandované ovoce a jablka. Přitisknu si ruku k břichu, aby mi v něm nekručelo nahlas.

„Povečíte se mnou?“ ptá se pán medovým hláskem, on je snad na chlapy, myslím si a po očku mrkám na Tareka. Jenže proč by sem tahal mě, kdyby to byla pravda?

Jídlo voní, zasedáme ke stolu a já jen těžko krotím touhu nacpat si kus masa do pusy, lhostejno, jak to bude vypadat. Tarek polyká. Zastydím se, pojednou si připadám jako hladový pes... Pozval nás, aby nás viděl slintat? Aby se vytáhnul nad lůzu, co za zlatku prodá i vlastní... Fuj. Ale ono to tak voní...

Břichatec nabírá stříbrnou lžící z mísy a nakládá na talíř a pak tu zázračnou věc pokládá přede mne. Popadnu ji do ruky a Tarek mě pod stolem kopne... Pozdě.

Zuby trhají maso a svět hned vypadá líp.

* * *

Zábavná část odpoledne, zdá se, skončila. Víno je dopito, křížaly smlsány, nastává čas si večeri zasloužit. Stmívá se... i v mé hlavě. Jsem malátná, bylo by krásné stočit se do kluba a spát... spát. Jenže za to vám nikdo nezaplatí... takže si olíznu rty a snažím se držet oči otevřené.

„Následujte mě, drazí přátelé...“ Páneckovi se trochu motá jazyk a ve mně klíčí temná podezření. Seberu z opěradla židle meč a přitisknu si ho k boku. Hned je mi líp. Tarek vrtí hlavou a rty naznačuje nadávku.

„Trhni si,“ syčím pro sebe. Mám strach. Vzpomínám na všechny ty děsivé historky, které jsem kdy vyslechla, na zkazky o vyřezaných vnitřnostech, vyloupaných očích, o zmučených holkách...

Stoupáme po schodech a já strkám Tareka před sebe. „Běž.“

Do čeho jsem se to zase nechala uvrtnout...

Místnost. Okrouhlá, vyložená koberci, chřípí dráždí vůně myrhy. Fuj, nesnáším ji. Dubové dveře a na zdi... kříž. Takový, jako býval

v bordelech. Svírám meč, až mě prsty bolí, cítím, jak mi ve stehně škube sval. Uteč, říká. Já káča blbá...

„Omluvíte mě na okamžik?“ Břicháč na nás mrká a Tarek pokývne hlavou. Za mužem zapadnou dveře.

„Kams mě to zatáh, ty šmejde?“ zaječím. „Si myslíš, že jsem blbá? Že tu budu držet nějakýmu...“

„Sklapni...“ Tarek odkládá pás s mečem, „a nešil. Nebude řezat tebe. Chce, abysme my řezali jeho, ty náno.“

„Aha,“ zaraženě se rozhlížím po místnosti.

„Je to magor, no. A dal ti nažrat? Dal. Tak mlč, ničemu se nediv a dělej, co ti říkám.“

„To určitě,“ ale kámen v žaludku už taje.

„Řezat, jo? Jeho? A jak moc?“ Rozhlížím se po pokoji. Všude svíčky, polštáře, načínčané biče.

„A hele, proč má ty biče takový... divný?“

Klepe si na hlavu. „Asi proto, že jsou na lidi, ne?“

„A je na chlapy?“

Trefa. Tarek zbledne a oči mu zasvítí tak, že couvnu...

„Hele, já to tak nemyslela...“

Popadne mě za košili a přitiskne rty k mému uchu. „Už nežvaň, nebo na ten kříž pověším tebe, pobaví ho to taky, buď bez starosti.“

Znám jeho vztek. „Pusť!“

Drží mě za krk, tvrdé prsty tlačí na ohryzek a oči má nepřítomné. Pak stisk povolí.

Odstrčí mě, přejde místností a hodí mi jeden z bičů.

„Vem si to. Já bych ho teď taky mohl zabít...“ Schlíple sedím na zemi a pošvihávám bičem... kurva, každý má tolik ran a je tak těžké se do nich netrefit. „Ty...“

„Hleď si svýho, kotě. Máš práci.“

Zuby si žmoulám ret a pak se dveře otevrou...

Nedivit se. Dobrá, snažím se zavřít pusu a vyhlížet důstojně. Bohové, on má postroj. Dokonce i uzdu... bílé tělo přetéká z řemenů a ochablé přirození visí jako mrtvolka myši. Ohlízím se po Tarekovi... Možná jeho tělo, vytvarované hladem a nepokojným životem, by... potězkám bič, ano, mohlo být zábavné, ale tohle?

Nadechnu se, vydechnu... a můj ochránce zasyčí: „Na kolena, zmetku.“

Podívám se po něm s vytaženým obočím... ale Tarek jen trhne bradou.

Zkusmo muže přetáhnu přes hřbet. Má kůži jako holka, tedy spíš jako ty stárnoucí děvky, které mi příležitostně udílely rady do života, bílou kůži bez lesku a stopa biče na ní je ošklivě fialová. Nabíhá. Udeřím znovu, tak, jak jsem zvyklá pobízet svou herku, která má naopak kůži tak uvyklou biči, že se po ráně ani neohlédne.

„Hni se, ludro,“ opřu se o jeho bok podrážkou. „Nebo...“

Muž přičinlivě leze po zemi, břicho se mu kývá, je to směšné... divné... dráždivé. Je to jako házet zlatohlávky do horkého písku a sledovat, jak se snaží utéct... Bič je krátký a muž voní nějakou mastí... choulí se, ještě než rána dopadne, nekřičí ani nenadává, je to tak zatraceně jiné, probouzí se ve mně malá holka, co pořád a pořád scvrnkává zlatohlávka do žhavé pasti.

„Svlíkni se.“

Zvednu oči od zad opletených rudými pruhy. Tarek se opírá o zeď a líně mhouří oči.

„Do naha.“

„Táhni do kouta a otoč se,“ nakopnu muže do kyčle, až zasténá. To máš za ten oběd, za postel, co ty máš a my ne, za kůži bez jizev. „Táhni do kouta, špíno.“

Svlékám si blůzu, kalhoty kloužou přes boky a pod nimi nemám nic, musím si sednout na měkoučký koberec... mrzák zkaženej, já spávám v seně.

„Boty si nech,“ šeptá Tarek. „A neřež ho tak, kdyby zůstaly jizvy, nezaplátí...“ Zlatohlávkový dětský sen končí, já tu jsem zlatohlávek, který kdykoli může skončit pod žhavým kamenem, ne ten v koutě stočený muž.

„Projed' se na něm, říkal, že to má rád!“

„Nahá?“ krčím nos.

„Jen nebud' moc fajnová...“ postrčí mě k muži. „Za flákání tě nezaplátí.“

Připadám si podivně, když v kouři z kadidelnice беру do ruky uzdu a dosedám na zpocená chvějící se záda. Mlasknu. Dokonce ho

kopnu patou. Jak se, do psí matky, jezdí na člověku? Měkké tělo se pode mnou prohýbá a zpocená kůže se lepí k mé...

„Jdi!“ trhnu uzdou a on se kymácivě pohne kupředu.

Chce se mi spát. Nudím se... zpocené tělo, krok, rána, zase krok. Copak pořád nemá dost? Co se mu asi honí hlavou, když si šoupá kolena o koberce? Heká. Prosebně se dívám na Tareka, další krok, namáhavé supění a... „Pohni kostrou.“

Konečně se Tar zvedá. Přitáhnu svému „koni“ uzdu a muž vydá neartikulovaný skřek.

„Co děláš?“ vyjede na mě Tarek, hrabe se v kupce „nástrojů rozkoše“ a pak vytáhne síť řemínků. „Pojď sem.“

Vezmu tu věc a dojde mi, co to je... „Ne.“

„Nedělej fóry.“

„Ne!“ Seknu postrojem o zem, jen strach mi brání, abych jím uhodila milence po obličeji.

„Ty...“ procedí vztekle a já couvám ke kupce svých hadrů... Meč, meč je jediná jistota.

Muž nás sleduje, oči má jako talíře, zpod udidla tečou sliny a chcíplá myš ožila.

„Ne.“

„Si spolu vyřídíme, couro mrňavá.“ Vztekle křiví rty a já vím, že za tohle zaplacené nedostanu.

Svíce planou a kadidlo se mísí s pachem potu. Zamrazí mě. Dívám se na zbitého muže s šílenýma očima. Teď se upírají na Tareka a já už vím, že to není poprvé. Vůbec to není poprvé.

Schoulím se na koberci. Připadám si špinavá, ubohá... nechci vidět, co bude dál, co ještě potřebuje muž, který před rozsekanou kůží neutíká jako my, co potřebuje muž, který za naši nepočestnou práci platí.

Tarek si pomalu splétá z vlasů cop... pije víno, vybírá bič... tyčí se nad krčícím se mužem, tvář nehybnou, jako by skrývala vztek. Ošlapaná podrážka drtí hřbet měkké ruky.

„Pozdrav svého pána, pse...“ zlá nota v hlase a tenký bič kata.

„Myslels, že vyvázneš jen se šimráním toho spratka? Že se budeš vrtět pod holčičí škvírou mrňavý štetky? Co?“ Strhne ohlávku ze skloněné hlavy bolestí třesoucího se muže. „Odpověz!“ zahřmí.

„Ne, pane.“ V hlase klečícího zní okouzlený zpěvavý tón, nepřehlušený strachem. „Potrestejte mě.“ Skučení jako u zaříkavačů.

Přitisknu ruku k ústům a Tarek zvedne bič.

Svištění neustává... Křik. Odvracím hlavu. Nechci vidět plazící se tělo, jazyk, dotýkající se jezdeckých bot, nechci vidět psí oddanost ve tváři zkřivené křečí.

„Tohle zasloužíš, ty prase? Řekni...“

A potom si Tarek rozšněruje poklopec a pomoci muži hlavu, rty stažené hnusem, oči zavřené, jako by tekutina dopadala i na něj.

Svíčky planou, kadidlo bojuje s pachem moči a já se dívám, jak muž, měšťan, radní Tareka polyká. Necítím vůbec nic. Ústa dychtivě objímají penis, který jsem včera v noci měla v sobě, a já... necítím nic. Hlava mě bolí.

„Slečinko,“ starý sloužící strčí hlavu do dveří. „Pán čeká.“

Shodím nohy ze stolu a shrábnu své náradí. Zkusmo švihnu bičem do vzduchu. Pán platí a pán dostane. „Jen nebud' moc fajnová, za flákání tě neplatí,“ zní mi v uších Tarekův hlas.

Zvednu bradu a otevřu dveře a... „Na kolena, zmetku.“

**TA, KTEROU
SMĚJÍ SEDLAT JEN
BOHOVÉ...**

Milostná píseň muže

*Viděl jsem tančit
v bouřkových mračnech černého koně
měl tvoje jméno
Viděl jsem běhat v bouřkových mracích
zpěněnou klisnu
Prošel jsem v noci houštinou strachu
Potokem ohně
Pod tvojí čepelí jsem zemřel
a v tváři smrti já viděl tvou tvář*

I.

Ležím na zahradě a pomalu se propadám do bělavého snění dětí. Náhle přes má víčka padne stín. Země se chvěje. Rozvířkám se, ale ruka mi přikryje ústa. Vytřeštěnýma očima hledím do tváře temnovlasé paní.

„Nekřič, maličká.“ Paní má vlasy dlouhé až k pasu a oči jako bezedné tůně.

Hladí mě, a já tichnu hrůzou, protože se po nebi převalují mraky černé jako útržky noci.

Paní se na mě usmívá a chladnými dlaněmi mi tiskne spánky.

„Neboj se mračen“ prozpěvuje „neboť ony jsou tvým osudem, neboj se ohně, v tobě teď hoří, neboj se cvalu, dlouhého cvalu, dítě, jež budeš Pochodní.“

Opírám si hlavu o její prsa, pojednou klidná jako v náruči matky. Dýchám vůni šatů neznámé a cítím kůru vrby. Vítr se točí kolem nás. Pak ucítím tlak mezi očima a propadnu se do spánku plného snů... Mračna poletují kolem mě, kopyta duní a já se vznáším a propadám v sedle koně.

Najdou mě večer v lese a já nejsem schopna říct, jak jsem se tam dostala.

„Čáry a kouzla“ šeptá chůva. „Elfové ji ukradli, už nemají dost svých dětí. Nenechávejte ji spát na zahradě, nebo se s holčičkou už nikdy neshledáte.“ domlouvá svým rodičům.

„Pověry.“ odsekne trochu poděšeně moje matka.

„Pověry?“ Chůva mi odhrne sukénku a ukáže na moje lýtko. Je ovázané kusem zeleného hedvábí, který voní vrbou. A pod látkou se skrývá šrám. Jemnou dětskou kůži prosekla větev.

Dospělí mlčí, ale od mé postýlky se v noci nevzdalují, chůva mě po mnoho let drží v noci za ruku. A nad střechou našeho domu se valí bouře.

Potuluju se po lesích, často, příliš často, straním se dětí, propěvujou si písničky, podivné písničky, které si sama vymýšlím.

A ustaraní rodiče mě posílají do školy, do divné školy, kde učí ženy se stříbrnými medailony. Čarodějnice.

Zuřím... „Tady jsi v bezpečí.“ říkají mi. A bouře se honí vysoko, vysoko nad na věžemi penzionátu. V noci slyším dunění a sním o mužích a o koních. Dospívám.

A když školu opustím, jsem nadána Mocí. A toužím po mužích a sedlám koně.

II.

Vítr mi olizuje tělo. Tisknu si ruku na hrud' a pozorně našlapuji na mokřím listí, vyhýbám se zlámaným větvím i ostrému kamení. Klepu se zimou... Nadávám, kleju a proklínám. Proklínám hlavně sama sebe. Chybovat při teleportaci je neomluvitelné, je to směšné selhání, školácké. Udělat chybu při teleportaci a ocitnout se nahá uprostřed lesů, to může stát život. Dokonce i čarodějníci.

Cítím kouř a slyším vysoké ržání koně. S úšklebkem se podívám na svá poškrábaná lýtká, vyholený klín ozdobený tetováním, zimou ztopořené bradavky. Pokud je to tábor žoldáků či dřevorubců, budu vítanou návštěvou. Pokud je to tábor dřevorubců, budu je muset umluvit. Protože čarovat, čarovat budu pořádně schopná až se

vyspím, najím, odpočinu si... Mohu být ráda, že jsem se nestala podivným faktótem v nicotě. Ale vítr studí. Olíznu si rty a opatrně se blížím k tábořišti.

Nevykřikla bych. Ne, nevykřikla bych ani kdyby mi známý pocit nesevřel hrdlo. Paralyzující kouzla znám dobře, ale tohle je velmi silné a je těžké mu odolávat. Promrzlé tělo tuhne ještě víc, jen s námahou otáčím hlavu. Napřažená dlaň se chvěje a pak pohlédnu do chladných elfských očí.

Stojím nahá uprostřed elfského tábora a na prsa mi míří šíp. Vysoký elf v modré haleně na mě ukáže bradou: „Je to čarodějnice, dávejte na ni pozor. Lidská, ale přece jen čarodějnice.“

Už zase mohu mluvit: „Zvláštní způsoby, kolego. Hodí se spíš pro lupiče, než pro mága.“

„Pozor na jazyk, tetovaná. Nikoho z tvé rasy nevidíme právě rádi, a lidské špehy nejmní. A Envö nebývá galantní.“

Zatnu zuby. Zánik rasy nikdy není hezký a elfské zámky chátrají a pustnou, háje padají pod sekerou, a elfové ve městech prodávají rozumy, holky a drogy. Písně a úsměvy. Svá hedvábná objetí. Někteří elfové... Jiní dosud bojují štíhlými šavlemi, drnčivými luky i jedem v pohárech.

Envö nenechává lidi přežít. Říká se, že mu kdysi kdosi nechal umučit matku. Vítr provívá mým tělem a pokrývá mou kůži zimnicí. Možná, možná je to vítr. Možná strach.

Vyčkávavé pohledy na mně uplývají jako jinovatka, chladné hodnotící pohledy hubených, zatrpkle vyhlížejících mužů v hedvábných halenách, výsměšné pohledy žen s výrazně nalíčenýma očima. Ztroskotanci v čase, opuštění svým světem. Dosud krásní. Ale zdaleka ne navždy.

Kruh se zavlní a dovnitř vstoupí muž a žena. Oba mají tmavé vlasy, dlouhé až k pasu, spletené do komplikovaných účesů.

Zcuchané. A nad vysokými lícními kostmi žhnou oči barvy starého ledu. Tahle hra nebude o slitování.

„Co řekla?“ štěkne Envö na čaroděje. „Mluvila?“

„Jestli chceš něco vědět, ptej se mne, ne jeho.“ Vztek pomalu zahání strach, ostatně, strach je neřest, tak nás to učili.

„Mlč, děvko.“ Brzy pozbývá rozvahy první rytíř elfských oddílů.

„Trochu zdvořilosti, elfe.“ Narovná se v zádech, ale vím, že těžko mohu působit důstojně, nahá a bosá před hroty šípů a v ohni zlých pohledů.

„Trochu zdvořilosti a zdravého rozumu. Špehové obvykle nepřicházejí nazí a hlavním vchodem. Přišla jsem požádat o pomoc, ne bojovat s hrstkou fanatiků.“

Elf stiskne zuby ret, jako by přemáhal touhu mě uhodit a odplivne.

„Neposkytujeme žádnou pomoc nahým lidským čubkám, tetovaná. Jediné, co pro tebe mohu udělat, je, že ti podříznu krk vlastnoručně. A rychle.“

Smrt, ukrytá ve zdobeném noži je blízko, měla bych se bát. Ale já ji necítím, necítím přítomnost smrti v tom muži. Cítím jen únavu, trpkost a prázdnotu, cítím také hlad. Podivné lačnění, divně naléhavé lačnění, mrazivou žádost a smutek hluboký jako mořská propast.

Pohodím hlavou.

„Nepřišla jsem poslouchat náрек opuštěného dítěte. Mne neohromíš tím divadlem kolem vašeho umírání. Samotu znám. Čarodějové bývají sami mezi lidmi. Odlišní bývají sami.“ Hlas se mi klesne do chrapotu. „A měj u sebe vždycky ostrý nůž, ty uplakaný bojovníku. To aby sis měl čím podříznout chřtán, kdybys zůstal poslední.“

Cítím klamný nával síly, ale vím, že k boji jí není dost. Snad k smrti bez hanby, k té by stačila. Envö ke mně přikročí. Podívám se vztekle, zpupně do jeho očí a vidím v nich zuřivost a bolest. Bolest a zuřivost. A cítím povědomou, dávno zasutou vůni vrbové kůry.

Popadne mě za rameno a pak surově postrčí k ženě, která přišla s ním. „Obleč tu lidskou běhnu, Suniel. A pak jí pořádně svaž.“

Podzimní vítr se opírá do hedvábí stanu a já pozoruju Suniel, která přechází kolem mne. Oblékla mě do svých šatů. Černá blůza a hedvábné kalhoty příliš nehřejí, stahuji tedy nohy pod sebe a kroutím se na pestré pokrývce. Kovová pouta mi přidržují ruce za zády. Elfka ke mně přiklekne. Není už mladá a i když u elfů věk krásu příliš neporuší, je vidět, že už prožila mnohá jara, a že ta poslední už dávno nebyla sladká. Dotkne se úzkou dlaní mé tváře.

„Je mi zima,“ řekne. „Je mi zima a už dlouho jsem neměla žádné děvče. Pokus se zachránit si život, tetovaná.“

„Jsi smutná, Suniel, a já mám svázané ruce. Oběma je nám zima.“ Elfka si přetáhne halenu přes hlavu. Má drobná prsa s tmavými bradavkami, a od ramene se jí přes hrud' táhne jizva jako do žhavého železa. Zamrazí mě, když pohlédnu do zkušených očí, jsou jako ohlazený kámen.

„Pomoz mi z těch šatů, Sun,“ zašeptám a jemné prsty mi přejedou po podbřišku.

„Zvláště voníš, koloušku,“ zašeptá mi Sun do ucha. A pak mi mezi rty vklouzne její jazyk.

„Zvláště voníš, má smutná přítelkyně, a já tu vůni znám ...“ stačím si ještě pomyslet...

„Slez z ní, Sun...“ Ani jsme si nevšimly, že Envö vešel do stanu a pozoruje nás. „Slez z ní, máš hlídku! Vřískáte u toho jako kočky!“ Uplivne si a setrese z ramen plášť.

„Táhni, nevidíš, že tady nejsi vítán? Nech mě to dodělat!“

Pohledy šikmých očí se střetnou jako meče. „Vypadni!“ zachraptí Suniel.

„Obleč se! Držel jsem za tebe hlídku dost dlouho, teď si chci hrát já.“ Elfka se vztyčí a vztekle si natahuje nohavice z těžkého hedvábí.

„Chci ji najít v pořádku, rozumíš?“ Envö pohodí rameny, otočí se ke mně a v otvoru vchodu zašustí Sunielin plášť.

„Je unavená a osamělá, čarodějnice. Nepokoušej si s ní hrát, nebo ti podřízne krk.“

MLčím. Laskání jen na chvíli zahnało úzkost a bolest spoutaných rukou. Zahnało smrtelnou únavu, ale teď je všechna bída zase zpátky. Boj. A studené šedé oči bez bělma.

„Hrála sis s ní, teď si pohraješ se mnou.“ Z vyzábělých beder sklouznou kalhoty a odhalí podbřišek a stehna. Otočí se, když si zouvá holínky a já vidím jizvy, stopy po bičování, na stehnech, zadku, zádech. Tmavé úzké rýhy na olivové kůži. Zatnu zuby. Elf ke mně přilehne a já se snažím odvalit stranou, cítím chlad a touhu ublížit, mstít se a rvát, mrzačit.

„Nesahej na mě, elfe, nebo zajdeš tak, jak už staletí nikdo! Nesahej na mě!“

„Jen štěkáš, čubko, ale kousnout nemůžeš. Řekl jsem, že si budeme hrát.“ Sevře mi ramena a převálí se na mě, koleno mi vráží mezi stehna, ledové oči blízko mých... Šílené.

Prudce trhnu hlavou a zasáhnu ho čelem na kořen nosu. Cítím ve vzduchu pach krve. A pak přest.

„Přeháníš, čubko,“ rána do břicha mě přimáčkne na přikrývku.

„Tohle ne.“

Envěho ruka dopadá na moje boky, na má stehna, kopu a křičím, elf mě popadne za vlasy a tiskne mi hlavu do kožešiny, snažím se chňapnout ho zuby a ruka znovu a znovu bije...

Zlostně a zlomyslně zraňuje citlivá místa uvnitř stehen, oblíny boků.

Kůže mě pálí, vztek mi škrtí hrdlo, brání mi křičet. Vytrhnu se a kopnu elfského bojovníka mezi nohy. Zasténá, schoulí se, a ta chvíle překvapení mi poskytne čas.

„Zbláznil ses?“ Řvu. „Opravdu ses zbláznil? Tohle ti nepomůže,“ křičím mu do tváře a vidím, jak se běs z jeho očí pomalu ztrácí, jako když dým požáru rozfoukává vítr.

Envö klečí proti mně, zcuchané copánky mu kryjí tvář. „Tohle jsem nechtěl,“ zašeptá. „Bohové, nechtěl jsem být svázané děvče. Svinstvo.“ Zatne ruku v pěst. „Svinstvo.“

Snažím se dýchat klidně, když se k němu nakloním. „Takhle se války nevyhrávají, Envö. Takhle se z válečníků stávají vzteklí psi.“ Vlasy mu stále visí přes obličej, ale nemusím ho vidět, abych cítila jeho bolest, bolest a zoufalství.

„Čarodějnice...“

„Jmenuju se Lila.“

„Lehni si na břicho, Lilo, nemusíš se na mě dívat, když ti to budu dělat, dítě.“

Podívám se na krvavé podlitiny na své kůži a skousnu ret...

„Moje teplo?“

Elf pokrčí rameny. „Snad tvoje? Snad zrovna tvoje. Zvláště voníš.“

Ušklíbnu se. Envö je cítit kůrou vrby a koňským potem.

„Taky zvláště voníš.“ řeknu mrazivě a převalím se na břicho.

„A nezapomeň mi sundat pouta, než mě začneš šoustat.“ připomenu a když mi uvolní zápěstí, zatnu ruce v pěst.

Nečekám dlouho, Envö se nade mne nakloní a jeho dlouhé vlasy se mi spustí před očima jako opona. Stanem zní sténání, jak se o sebe třou potlučená těla. Dělat to ze zoufalství je daleko nejhorší způsob, jak provozovat lásku.

Ráno je šedé jako mráz, jako srst zdejších koní. Vyjdu ze stanu, svaly ztuhlé a duši vypálenou po smutné noci. Provází mě pátravý pohled Suniel, na nízkých plamenech se vaří odvar z bylin, cítím řebříček, vrbu a jahody. Envö se choulí do pláště jako nemocný.

„Někoho jsi mi připomněla, když jsem tě poprvé viděl, a teď už vím koho. Oslepnul jsem v bojích, ale ta, kterou teď přivedou, pozná, jestli ty jsi ten pravý plamen. Ona tvé teplo pozná.“

Svraštím obočí, tohle nezní jako rozumná řeč. Elfové možná mají svoje ordálie a své rituály. Vrátila se mi síla natolik, abych mohla postavit svou záři proti starým kouzlům? Zatím jsem ani nezhojila svoje rány, a rány Starší rasy jsou těžké, dávné a pokryté hnisem. A já je nechci léčit, nechci. Nechci. Závan větru přinese do tábora vysoké úzkostné ržání, zní jako výkřik dívky. Jako výkřik děvčete, když louč dopadá na střechu domu.

„Učili tě něco o elfských zvycích, Lil?“ Envö ke mně obrátí strhanou tvář a já v jeho očích vidím podezřelý lesk. Dojetí?

„Jistě, něco vím, o slunovratech a o vítání jara, o kultech Luny... Proč?“

Elf přiblíží svá ústa k mému uchu. „Za chvíli uvidíš,“ zašeptá.

Znovu to zvláštní houslové ržání a pak zvuk kopyt, zvuk nepravidelně dopadajících kopyt. Vzpínající se kůň?

Táborem proběhne šumění, jako když vítr češe břízy. A dva muži, s námahou držící na uzdách klisnu, doklopýtají až k nám. Bohové, na okamžik zatoužím být hřebcem. Ten, kdo stvořil tuhle vranku, musel ji stvořit ze živého ohně a noční tmy! Je to zvíře bohů.

„Ano, tuhle smějí sedlat jen bohové.“ Elfský čaroděj teď stojí vedle Envöho a pátravě si mě prohlíží. „Každé jaro darujeme svým bohům klisnu. A tohle je náš letošní dar. Záblesk hněvu, tak se jmenuje. Nikdy nenosila jezdcce. Dnes ji zkusíš obsednout ty.“

Polknu. Jezdím na koních, ale neumím je krotit. Jaká magie se užívá na kobylu, zasvěcenou bohům? Pokývám hlavou. Ordál. Ale i ordál poskytuje naději. Suniel mi podává jezdecké boty. Jsou z jemné kůže, zdobené stříbrem. A nemají ostruhy. Vzdychnu a otočím se k Envömu.

„Je krásná.“

„Ano. Jestli tě nezabije, budete krásný pár. I tebe by měli sedlat jen bohové.“

Ah, flirt před smrtí? Proč ne? Obtočím si jeho vlasy okolo zápěstí a políbím ho. Když odkloním hlavu, teče Envömu ze rtů krev.

„Rána, utržená v boji,“ řeknu. A obrátím se ke klisně.

Vzpomínám na to, co jsem kdy slyšela o zvířecí magii. Popojdu k neklidně tančící vrance a vztáhnou pravou ruku proti jejím nozdram. Cítím náraz energie a chvění. Ta klisna opravu byla zasvěcena. A člověk v jejím sedle nemá místo.

Klidnými malými pohyby upravuju sedlo, dotýkám se třmenů. Jeden z elfů uvolňuje svou uzdu, vranka se točí, couvá, vzpíná se. Znovu to panické ječivé ržání. Ty, který máš sedlat tohle zvíře, odpusť mi, pomyslím si ještě a vyšvihnu se do sedla.

Strne znesvěcená. Jen na okamžik, pak se vzepne na zadní a vyrazí. Kolem je les, větve mě švihají jako připravené metly, je to jako běh nekonečnou uličkou, skláním se ke krku zvířete a nechám se nést. Mezi stehny cítím děsem křečovitě tělo klisny, cítím, jak malá kopyta nepravidelně buší do mechu. Běž, děťátko... vyběhej se z toho... nejsi sama, kdo tu cítí zběsilost a strach.

Les řídne a pak klisna vyrazí na dlouhou louku, trysk pomalu přechází v cval. Boky zvířete se chvějí námahou, zpěnné, a krok se stává pravidelnějším. Bouřková mračna visí nad našimi hlavami jako cáry stržené opony. Kopyta zní na trávě rytmem dlaně šamana na zaklínacím bubnu.

Klidně běží moje klisna, ale otěží si nevšimá. Je zbytečné chtít Záblesk zastavit, krok je teď pravidelný, možná až příliš pravidelný. Kobyla běží k cíli, ne nazdařbůh. A já mám na vybranou. Seskočit a zůstat sama pod mračny a nebo nechat zvíře jít. Vzrušení z neznámého mi stahuje hrdlo. Pojd', osude, a vezmi si mě. Jestli si troufáš.

Pahorek je podivně oblý, a uprostřed starých dubů mohyla. Sešklebím rty. Mohyla... Tady má tedy Záblesk hněvu stáj, tady jezdc, či jezdce, na jaké trávě se to pásá černá klisna?

Zvíře kloní hlavu, stojí, malá kopyta náhle tichá v spadaném listí. Sklouznu ze sedla, mračna na nás tlačí jako olověné víko, tisknu se ke zpocenému koňskému boku a vleču za sebou klisnu k mohyle. A čtu... Pracně shledávám v paměti elfské runy, na světlém kameni čtu o koloběhu a počátku, o semenech a plodech. Opírám se zády o bok klisny, cítím horký dech z jejích nozder a kolem duní vítr začínající bouře. Už tu nejsem sama.

Vzhlednu od run a vidím, jak se pahorek plní stíny jezdců. Ženy a muži v dlouhých pláštích úzkými dlaněmi tiší svá nádherná zvířata, hřívky vlají ve vichru, pláště se zvedají jako potrhane válečné prapory. Záblesk pomalu otáčí svou úzkou hlavu směrem k ostatním a já vkládám nohu do třmenů. Nikdo z té ekipy není živý. Kromě mne.

Sjíždíme ze svahu, duby houstnou, fialové světlo bouřky jim dodává naléhavosti prosebníků. Kopyta duní, Záblesk se vřadila do zástupu ostatních, bohové, napadne mě, bohové, vždyť elfové obětují svým předkům. A mrtvým tedy náleží i moje vranka.

Mohu škubat otěžemi, nebo je povolit, Záblesk běží, běží svým ladným lehkým klusem... Běží k propasti. Stínoví koně uhánějí přes ni a já chápu, že tohle je cena za projížďku s mrtvými, Záblesk se blíží k okraji, levitační kouzlo, vztáhnu ruku ale magická aura kolem mě je silná, lidská magie je proti elfské bezmocná... A Záblesk skočí do prázdna.

Její kopyta jistě přejdou nad propastí a jako by se drobně smekala po větru, zamíří vzhůru. Jako bych ji hnala do kopce, torza koní se noří do mraků a pláště vlají...

Necítím zimu, i když ze mne vichr rve halenu, necítím strach, ženu klisnu stejně jako ostatní, probouzí se ve mně divoká touha letět oblohou, divý hon, napadne mě, bohové, snad nejsem jednou z divého honu!

Ale trysk utichá a jezdci pomalu stácejí své koně, opouštějí nás a nakonec zůstanu sama s tmavovlasou paní, mučím se touhou vzpomenout si, její klisna vypadá jako dvojče Záblesku, pohazuje hlavou a sestupujeme dolů, pomalu, kolébáme se v sedlech. Ještě jsme na sebe nepohlédly.

Naše zvířata teď stojí proti sobě v dubovém háji, zšeřelém a najednou tichém. Elfka se ke mně nakloní. „Všichni musíme plnit své povinnosti, dítě. A ty jsi pochodeň, která vzplane naším ohněm. Ty jsi počátek. V táboře na tebe čeká muž. Jdi a zplod' s ním dítě. Zapalte ten oheň. Pozvedněte ho. A nezapomeň, že stání pro tvou klisnu bude připraveno. Jednou.“

Skousnu ret, otřesu se zimnicí a vztáhnou k elfské ženě ruku. Jsou závazky, které nelze zrušit. Chladné prsty obemknou na okamžik moje zápěstí a pak jsem sama.

Takřka žádný dým se nezvedá z ohnišť, když se vracím do ležení. Záblesk vyčerpaně klopýtá na ztuhlých nohách, do mne se zakusuje chlad. Teď, teď ho cítím, teď jsem smrtelná, hladová, zmatená. A jsem si vědoma svého závazku.

Vyčerpaně hodím uzdu jednomu z mužů a rozhlédnu se. Můj pohled se setká se dvěma páry horečnatých očí. Envö mi mlčky přehodí přes ramena plášť. Pevně sevru jeho předloktí a s námahou se usměju na Suniel. „Pojď, elfe. Musím s tebou mluvit.“ Vykročím směrem k vzrostlým břízám a Envö mě následuje.

Opírám se zády o břízu a s hlavou zvrácenou pozoruju mraky trhající se na západě. Slunce se prodere šedou hradbou a dotkne se stromu, oblohu zalije rudá záře červánků.

„Udělej mi to znovu,“ řeknu a obrátím se k Envömu. „A tentokrát neodcházej.“

Vrásky kolem jeho úst se prohloubí, když hodím plášť do tlejícího listí. Škubne koncem svého opasku a já stáhnou kalhoty

z ranami poznamenaných boků. Ulehne na plášť a dotýkáme se navzájem ztuhlých svalů, ztrhaných tváří, rozpraskaných úst. Po chvíli si nad něj kleknu, obejmou ho stehny stejně pevně jako černou klisnu, přitisknu svá bedra k jeho, zakloním hlavu a začnu křičet.

A v tom křiku, v šeru přicházející noci, ve spadaném listí podzimu počneme dítě.

III.

Pomalou usazuju čelenku z bílého zlata na sčesané vlasy, zatínám zuby a vyleštěná stříbrná plocha mi vrací můj obraz. Vrásky. Vrásky z bolesti. Dnes vdávám svou dceru.

Nevědomě, jak se to dělá v panovnických rodech. Za neznámého.

Po letech bojů a lží, bojů a podvodů, kupčení a ran, které jizví duši, jsme dosáhli jen malého pokroku, protože mí krásní elfové umírají a dětí přivedených na svět není moc ...

Stačí jen malé panství, a ani to není bezpečné ... Proto svatba. Nebo válka. Znovu osedlat klisnu a vytáhnout do boje? Do boje, který bude naším posledním?

Co vlastně znamenalo proroctví elfské paní? Porodila jsem dítě, abych ho hodila do něčí postele jako utržený květ? Aby rodila děti nepříteli?

Čelenka mi tiskne hlavu jako obruč. Skřípnou dveře...

„Matko...?!“

Nien je osmnáct let. Déle ji chránit nemohu. Všichni musíme splnit svoje povinnosti.

„Co je, srdce moje?“

Podívám se dceři do tváře a zavalená láskou vidím oči temné a s duhovkami obrovskými, že skoro pohlcují bělmo, jemný nos, a vlasy dlouhé, jak je mají jen elfové ...

Cítím jemnou vibraci, jak se ke mně naklání a naše aury se dotýkají ...

„Můžu to zastavit, holčičko. Ještě pořád. Stačí říct.“

„A bojovat?“

„Bojujeme léta. Má milá, počali jsme tě v boji, jsi štěně války.“
usmívám se neradostně. „Nien, jsem dost silná, abys nemusela vlézt do postele někomu, o koho nestojíš. Tvůj otec...“ polknu „tvůj otec je kvůli tobě ochoten začít znovu zapalovat vesnice.“

Promnu si oči. Nienin otec. Envö, stále stejně divoký a smutný. Envö, můj přítel, můj milenec, můj bratr v boji. Štít.

„Nezastavuj to, matko. Ty jsi Envöho přece taky nemilovala. Znásilnil tě. Suniel mi to řekla.“

„To už je dávno, dítě. Toužila jsem po něm... jinak by ses nenarodila.“

Má dcera se na mě dívá očima, které se propalují do srdce.

„Nech toho muže přijít, matko. Nech ho přijít a já mu dám pocítit žár.“

Pojednou se na mě usměje docela dětsky a vyběhne z místnosti.

Sestupujeme ze schodů... táhnu za sebou látku pláště, celá v černém jako v den pohřbu. Envö mi svírá rámě ... Neodložil své dýky ani svůj meč, vlčí kožešina na jeho ramenou svítí jako břidlice. Rodiče, kteří provdávají dceru, nebo čarodějka a šílený elf, kteří chystají válku? Kteří stále chystají válku?

Nien má temně rudé šaty a pod nimi přiléhavé kamaše.

„Je na tom méně vidět krev, matko.“ řekla mi, když jsem ji líbala. Je krásná. Všechnu svou vášeň jsme vdechli do toho dítěte. A všechno zoufalství.

Zastavím se na nádvoří, píšťaly vykřiknou ve výhružném trylku a ženich přichází blíž.

Je celý v černém, jako o pohřbu, tmavé vlasy spletené do copu padají po zádech, Envö mi drtí předloktí a muž přede mnou pokleká.

„Vstaň, synu.“ Náhle pocítím touhu podívat se mu do očí. „Vstaň, ty, který jsi se přišel spojit s mou dcerou.“

Muž vstává a já vidím oči s duhovkou velkou, až pohlcuje bělmo, v gestu, které má připomínat pohlazení odhrnuju tmavou hřívu a vidím zašpičaté ucho, jako ucho elfa.

Skloní se k mé ruce a šeptá: „Vaše dcera je krásná jako klisna tančící v bouřkových mračnech, má paní.“

Křečovitě zakloním hlavu. Pojednou vidím plán, prorocství a plán, jen jedna pochodeň nepodpálí dům, ale mnoho pochodní... hořících v lůnech lidských žen... mocných lidských žen, vidím elfská kopí, ne zbraně protínající vnitřnosti, ale nástroje lásky, vrážené do klínů královen, plodící potomstvo s očima jako tůně a s dávným poselstvím v žilách.

„Dám ti svou dceru, příteli a spojím váš žár.“

Vidím, jak Envö zkříví rty ve vlčím úsměvu a pak obejmě budoucího milence své dcery.

Dech mi rve hrud'. Není třeba bojovat. Znova zabíjet. I zrození může být silné k nepřekonání.

Otočím se s úsměvem, s úsměvem, který je, jak doufám vřelý a lidský, k rodičům ženicha a vítám je. Vítám je a hledám elfské rysy. Nenacházím. Jsou to lidé.

Obejmu ženu v gestu přivítání a náhle vidím... Vidím v její mysli obraz dívky, která leží ve vysoké trávě s milencem. S milencem, jehož tmavé dlouhé vlasy ji zakrývají jako plášť. Vstupuje do ní a pak zaklání hlavu v bezhlasém křiku. Má oči bez bělma a voní kůrou vrby.

Pochodeň. Žár. A je počat syn.

Hledím do tváře královny v němém srozumění. Jsou v ní vepsána léta strachu, strachu z pátravých pohledů, z postranních řečí. Léta lži. Protože prvorozený nebyl zplozen v královském lůžku z objetí manžela. Protože v lůžku z trávy přijala objetí elfského muže a elfská krev zvoní v žilách jejího syna. Protože přivedla na svět dítě, které také bude Pochodní.

Nad našimi hlavami se schyluje k bouřce. Mračna se s duněním honí po nebi a tmavovlasý muž se sklání k ústům mé dcery. Vítr divoce zmítá jeho copem, když se líbají s hladem a náruživostí dravců. Nová cesta a nové zrození.

Zakloním hlavu a poslouchám dunění kopyt v mračnech. Už věřím. A někde za očima vidím prázdné stání. Stání pro tu, kterou mohou sedlat jen bohové. Bude připraveno, až přijde čas ...

OČISTI TEN MEČ

Vím, bratře, že teď uděláš to, co udělat musíš... Ale přesto chci, abys věděl, že jsem nikdy nechtěla zmrzačit žádnou z nich. Že jsem žádné z nich nechtěla opravdu ublížit, dokonce ani té mrňavé bestii Fridě ne!

Díváš se teď na všechny ty biče a jehly a bezpochyby si myslíš, že tu moje žacky žily ve stálém utrpení. Pleteš se, můj milý, a i když už se nikdo jiný nebude ptát, tobě to vysvětlím, protože jsi přítel, protože jsme v poli lehávali v jednom stanu a protožeš mi zachránil život.

Všichni teď budou špinit moje jméno, ale ty budeš znát pravdu... Ty budeš vědět, že stará Medvědice nesfoukla plamen žádné z těch čubiček a jak jsou bohové nade mnou, udělat jsem to mohla. Myslíš, že by bylo těžké zlomit krček té zrzavé poběhlíce? Ne, bratře... Zemřela by tiše jako ptáček, ta malá vyválená coura, kterou mi bylo peklo dlužno. Ta rezavá fena.

Řekni sám, jestlis mnohokrát nezřezal své žáky řemenem od pochvy? Není to přece nic divného, i my jsme byli tak vychováni a nic na tom nebylo. Nic nebylo na tom, že jsem občas z nějaké líné poletuchy, co si pletla šermířskou školu s holubníkem, stáhla gatě a pořádně ji zmalovala. A pomáhalo to, osvědčilo se to, nebyl důvod, proč to měnit.

Ach, myslíš, že jsem na ně neměla vzít řemen jen proto, že to byla děvčata? Sama jsem kdysi byla děvčetem a vím, že holky nejsou z cukru, že potřebují oprat' víc než kluci. Že jsou rvavé a lačné a surové. Musela jsem chránit svou autoritu, bratře, z výčitek si nic nedělaly, ty mazané ještěřice. Musela jsem.

Ano, říká se, že jsem nikdy nepocítila touhu k muži, a možná si myslíš, že proto. Že proto jsem zahořela, když jsem viděla ta svíjející se těla, hladká dívčí těla, rudnoucí kůži, ty nahé nestoudné klíny. Snad, snad to tak bylo, ale nechtěla jsem jim ublížit, vždycky jsem myslela na jejich dobro... Byly tak pošetilé, tak lehkomyšlné, drze vyzývavé ve svém hloupém mládí. Beztak by jim to pak udělal někdo jiný, po čase a možná i hůř. Chránila jsem je. A ony... když jsem jejich rodiče posílala, věděly, že je čeká tvrdá práce a rány, že tu z nich vychovám bojovnice. A já je z nich vychovala, to víš sám

dobře. Byly tvrdé... Ale i tak křičely, křičely, když nad nimi zasvištěl bič. Dokonce i Frida. Plakala a křičela jako ostatní, ale měla jsem si všimnout jejích očí. A dát si pozor.

Ty ostatní přicházely s rodiči, kteří se chtěli zbavit jednoho hladového krku, dát děvčeti vychování a snad i jednou dostat pár zlatých z žoldu, ale Fridu přivedli z rathausu z dolního města. Mohla být ráda, ráda, že jsem se jí vůbec ujala, že nezůstala v šatlavě, s oholenou hlavou, zmrskaná, že jí za potulku nevypálili cejch a nevypráskali ji z kraje, ale ona nebyla. Boží vědí, jakou školu dostala na cestě, jakým kouskům ji naučili, než přišla sem, co po ní nějací pobudové chtěli v brázdě vedle polí. Poznala to... Příliš rychle a já ji nedokázala zvládnout. Poznala to.

Když přišla, byla jako všechny ostatní. Snažila se vyhnout práci, kradla z kuchyně cukr, žvanila s děvčaty v noci pod peřinou. V ničem se nelišila, dokonce ani potom, co jsem ji poprvé zavolala do své světnice.

Přišla, vymlouvala se, kroutila, ani se příliš nebránila, když jsem vzala metlu a poručila jí stáhnout šaty. Pravda, nestyděla se. Snad ti Ray vyprávěl, jaké má ta holka tělo, snad jste si o tom povídali, ještě než jsi přišel sem, ale já ji pořád vidím, jak se přede mnou poprvé svlékla. Bílou kůži sem tam kropenatou modřinami, svaly na zádech stažené námahou a neklidem a úzký pas. A kulatý zadek děvky. Je, je to děvka, pamatuj na má slova. Možná právě to mě pobláznilo. Snad jsem se neměla narodit jako ženská a všechno bylo v pořádku. Snad.

Stála tam nahá a dívala se na mě, trochu moc netečně a drze na můj vkus, lhala mi do očí, snad si myslela, že to nebude tak zlé, když jsem baba, že už snesla víc. Spletla se. Nepřinutila jsem ji si je počítat. Nejdřív nechtěla a po nějaké době už nemohla, viděla jsem, jak se nutí dýchat, to když jsem zahodila metlu (metla je málo na takové, jako je ona) a vzala býčí žílu. Dýchala, cítila jsem, jak se jí pod mou rukou přelévají svaly, jak se šubou v křeči. Křičela jako sojka, podivným zvířecím hlasem.

Neteklo z ní moc krve, to ne. Ale rozčílila mě do krajnosti. Příliš. Musela se přece poučit, musela vědět, že mě má poslouchat, bratře. Není možné, aby nepochopila. Poslala jsem ji klečet, všechny vždycky klekaly, ubrečené a zlomené. Ona ne... Svezla se ke zdi jako těžce raněný, zasténala a plivla krvavou slinu. Prokousla si

jazyk, tak jako šibeničníci na mučidle. Aby nemluvila, aby nekřičela. Ale nepomohlo to, protože jsem se neznala. Nechala jsem se unést a to se nemělo stát, ne, neměla jsem dovolit, aby mě tak vyvedla z míry usmrkaná holčice.

„Polib mi ruku!“ a ona... pomalu ke mně otočila hlavu a oči měla zkalené, suché, žhnuly jakou uhle. Trhla hlavou a dotkla se hřbetu mé ruky.

A pak vstala a odvěkla se ke dveřím, nečekala, až jí dovolím, prostě vstala a odklopýtala, nahá, se zadkem a stehny pokrytými podlitinami, netečná k tomu, že ji kdo uvidí. Neměla jsem zapomenout na její oči, můj bratře, neměla.

Při večeři, když jsem oznámila její trest, zůstala chladná, dokonce myslím, že jsem viděla úšklebek, zlý a vědouný úšklebek. Jako bych se provinila a odhalila já, jako bych já byla ta spráskaná. Vím, měla jsem zůstat klidná, učit ji, jako jsem učila jiné. Ale stala se z toho posedlost. Chtěla jsem ji zlomit a ona... Ona byla ostražitá.

Na šermířském sále, v lese, v lázni, pořád mě sledovala těma velikýma světlýma očima, těma očima s duhovkami posetými zelenavými skvrnami. Vyhýbala se mi, neotočila se ke mně zády, a když jsem v noci přišla do jejich ložnice, byla vzhůru. Věděla to. A co hůř, věděly to i druhé, viděla jsem číhavé pohledy těch štěnat, vyděšené, ale vzdorné.

Štěstí, že měly jen dřevěné hole místo mečů. Boží vědí, co by Frida zorganizovala. Jistě, nevěřily jí všechno, ale zasela podezření. Sela vzpouru a vzdor. A nejen to.

Myslím, ne, doufám a věřím, že víš, že jsem nikdy nechtěla žádnou z nich zabít, já ne, ale s Traud to bylo jiné. Posluhovala mi, už od mládí mi posluhovala, vzhlížela ke mně jak ke svaté, za to, že jsem se jí ujala, že jsem se nesmála jejím vyvaleným očím a pokrouceným zádům a ruce, ruce měla vždycky silné a obratné. Dobře mi vedla domácnost, připravovala koupele, pro Traud byla čest, když jsem ji počastovala bičem. Vím, byla trochu slaboduchá a možná i šílená, měla duši psa, ale Ray ji neměl zabít. Ray ji neměl zabít kvůli té zrzavé. Víš, plakala jsem pro Traud.

Právě Traud mi řekla, že se něco chystá, stále slídila po domě, vždycky věděla, kde co leží, kde chybí kousek chleba, kde kus pečeně, všímala si ve své popletené hlavě malicherností a o ničem mi

nemlčela. Mnohokrát jsem ji za to potrestala, ale teď... Řekla mi, že Fridiny boty nejsou na svém místě, klečela mi u nohou jako každý večer. Zouvala mi holínky a brebentila tisíc pošetilostí a mně to došlo. Frida chtěla utéct, vůbec mi nebyla vděčná, vůbec si nevážila jídla a střechy nad hlavou, chtěla utéct, aby se toulala a tahala s lůzou, aby se mrouskala po nocích, pářila se jako háravá čubka. Fuj! Nemohla, nemohla jsem to dopustit!

Chytily jsme ji už u zdi, utíkala, byla rychlá, ale Traud... Traud po ní hodila síť, jemnou síť, sám víš, jak se takové věci používají. Schovala jsem si všechny ty věci, pečlivě jsem si je schovala od války, mohly se hodit a nakonec se i hodily.

Není to čisté, vím, že ne, ale když chytáš škodnou... A ona už byla škodná, kdyby utekla, mohla někde blábolit, stěžovat si a někdo, někdo by mohl uvěřit hezké holce, někdo z mých nepřátel by možná rád dal víru povídačkám toho spratka a zničil mi pověst. Nikdo by ke mně už děvče neposlal, kdyby se říkalo, že se s nimi dopouštím... Že, že se k nim přibližuju jako muž... Že je osahávám. Bratře, zlomilo by mi to vaz.

Chytily jsme ji u zdi a přivedly sem, bránila se, bránila se jako šílená, myslela, že ji chci zabít, že ji chci umučit. Strach jí dával sílu, málem se nám vysmekla, ale byla tu Traud, Traud a její silné ruce. Sílu jako medvěd měla v těch rukou, kterými se opírala o berle. Stiskla děvčeti na chvíli krk a skončilo to. Křísila jsem pak Fridu, jako dceru jsem ji křísila. Nechtěla jsem, aby umřela, ta rezatá coura, ta sladká rezatá coura.

Přivázala jsem ji k lavici, byla ještě napůl omámená, svlékala jsem ji jako panenku, jako svou panenku na hraní, bílou, povolnou. Takovou jsem ji chtěla mít. Byla tak mírná, když byla ještě napůl v bezvědomí... Mírná jako jehně, jako jehně položené na stole před jarním svátkem. Hodná holčička. Udeřila jsem ji.

Udeřila jsem ji bičem přes to světlé stehno a ona se probrala. Jehně bylo pryč, zemřelo v ní a něj tu byla zas vzteklá toulavá fena. Škubla se v poutech, ne zběsile, jen jako ten, kdo zkouší jejich pevnost a pak začala mluvit.

Řekla mi věci, které mě bolely. O tom, že jsem úchylná, neukožená a šílená. Ptala se mě, jestli chci, aby mě lízala, jestli mě

vzrušuje, když ji biju, ptala se mě, jestli se u toho dělám, jestli mám ruku v rozkroku, když zvedám bič.

Zuřila a každým slovem mě mrzačila. Vzala jsem bič, pak dűtky, metlu... Zada měla rozšvihaná jako odsouzcenci pod šibenicí, zadek, nohy, nikde kus zdravé kűže. A smála se. Šíleně, ječivě, jako by jí přskočilo. Smála se a pak zmlkla, znovu jsem ji křísila a pak tu mokrou kűži znovu... Stydím se, stydím se ti to říct. Ale nedělalo mi to dobře, jako jsou bohové nade mnou, tak nedělalo. Chtěla jsem ji už jen vyděsit, umlčet, byla bych jí dala i peníze... Bála jsem se její nenávisti, její touhy po pomstě.

Nechala jsem ji tady. Holkám jsem řekla, že onemocněla, ale nejspíš mi nevěřily. Už byly taky nakažené jejím jedem, nedůvěřovaly mi. Bály se, nic víc.

Namazala jsem jí rány, hojila jí je, jak jsem nejlíp uměla. Domlouvala jsem jí a její světlé oči mě stále sledovaly, dívala se a chápala, viděla pouta a kříž a řetězy a dobře věděla, že tohle na potrestání žaček nepotřebuju. Bála se, to jistě, ale také mnou pohrdala, dala mi najevo, že ona je ta, o kterou stojí samci a já jsem jen jalová... Jalová Medvědice, která nenašla lásku. Medvědice, která nebyla stvořena pro lásku mužů a u žen ji neuměla najít.

Měla horečky. Měla bolesti. Odnese jsem ji do své postele, hladila jsem ji a ona se jen cukla, jen se cukala se zápěstím přivázaným k hlavám postele.

Ale vylízala se z toho a já ji nakonec musela pustit zpátky mezi ostatní, nemohla jsem ji držet pořád zavřenou, zvlášt' když jsi přijel ty a tví chlapi.

Nemysli, měla jsem radost, když jsem tě viděla, repetění děvčat je únavné a není si tu s kým promluvit. Radovala jsem se, žes přijel ty a tví žáci a přinesli jste sem trochu vůně boje. Snad, kdybych zůstala s vámi, nehledala odpočinek a nezaložila tuhle zatracenou školu, nikdy se nic nestalo. Možná.

Přišel jsi ty a s tebou přišli muži. Ani mě nenapadlo, že by mohla udělat to, co udělala. Jenže teď vím, že neváhala ani chvíli. Pro ni jste byli vysvobozením, klíčem k bráně. Trochu líbání v rohu šermířny a hned první večer za nimi vlezla na seno. Všechno jim řekla, dovolila jim, aby se po ní váleli, aby se s ní muchlovali, aby to do ní vráželi, zradila mě hned tu první noc. A já blázen, pošetilý

blázen, ji léčila, já se na ní dívala, když spala v horečkách, ta běloučká panenka. Víš, doufala jsem...

Ale neměla jsem v co doufat. Kurvila se s nimi a pak... Vidíš, ani tobě to neřekli. Ale dali jí meč, ostrý a opravdový a slíbili jí... snad pomoc. Jistě jí slíbili pomoc, jinak by se na mě neodvážila vrhnout. Při snídani, v mém vlastním domě. Myslela jsem, že po tom všem bude mít strach, ale viděls, že mě vyzvala, ona, ona mě vyprovokovala. Chtěla mě zabít.

Když nad tím teď přemýšlím, přemýšlím takovou dobu, měli jste nás nechat. Když už jste se do toho začali plést, měli jste nás nechat, abychom svůj boj dobojovaly. Možná by zemřela ona, možná já, ale byla by to smrt v boji. Souboj by smyl hanbu.

Nepamatuju si to dobře, protože v tu chvíli jsem viděla jen rudou, ale myslím, že Ray nemusel Traud zabíjet. Stačilo ji omráčit, vyrazit jí z rukou ten hrnec s vřelou vodou, kterou chtěla Fridu polít. Nemusel ji rozpárat jako vzteklého psa, jako zmrzačenou čubu, co po něm chňape. Nemohla za to, jen chtěla pomoci své paní. Ano, měla duši psa, ale možná za ta léta byla jediná, kdo mě opravdu miloval. Jenže neměla ty rusé vlasy, tu bílou kůži. A já ji nemilovala. Protože já tu liliovou kůžičku chtěla.

Ne, nevím, kde je Traud teď, jestli jste se vůbec namáhali ji pohřbít, a nevím a ani nechci vědět, kde je teď Frida. Stačilo mi, když jsem ji viděla naposled a také vím, proč ti říkala, abys pro nikoho neposílal, aby sis se mnou jen v klidu promluvil. Tady. Tady v mučírně, na místě, kde jsem cítila to svědivé pokoušení žádosti. Díváš se na metly a vím, že ti tu není volno. Víím, že je ti nepříjemné to, co si myslíš, že mi budeš muset říct. Ale ona ti řekla, abys mi nechal meč. A tys jí vyhověl.

Odsouzenci mívají přání. I já mám jedno. Jdi, jdi nahoru, naliž si pohár mého červeného vína, a vzpomínej, vzpomínej na to, co jsme spolu prožili, ještě než se všechno pokazilo. Jak jsme bojovali bok po boku. A mě tu zavři. S mým mečem. I já budu vzpomínat. A potom, až se vrátíš, nebude už třeba nic říkat. Bude stačit jen očistit ten meč. A až ho očistíš, dej ho Fridě. Ne pro její bílou kůži. Dej jí ho proto, že mi neodepřela milosrdenství. Že zapomněla na nenávist. Dej jí ten meč. Ona už bude vědět, co s ním.

A teď, mě bratříčku, nech vzpomínat. Blíží se večer a je tu chladno. Jdi za Fridou a ostatními. Uklidni je a nech připravit večeři, tak jako vždycky. Je podzim, stmívá se a rudé víno čeká.

ZIMNÍ SVÁTEK

I.

Svaly ztuhnou, jak se ostří dotkne šíje a prsty povolí sevření kolem jílce meče. Kopanec srazí vyzáblého muže k zemi.

„Ruce za hlavu.“ Muži z královské gardy zpracovávají záda ležícího holemi za stálého hulákání. Potom zvednou zbitého na kolena. Na sníh kape krev z rozbitých úst.

„Podejte mi někdo provaz ...“

II.

„Ah, ano, únosy děvčat už nevynášejí tolik, co dřív, za holky se dnes platí míň, než za kobyly. Zkažená doba. A sloužit vrchnosti, to je jako se na trhu handrkovat za pána ...“

Já stará bláznivá vražda opelichaná, čert mi napískal tuhle špinavou díru, tuhle malou sněhem zapadlou vesnici, tenhle statek, co si říká království. Kopance a pouta do krve. Do pr...“

„Vstávej, bratříčku. Královna si s tebou chce popovídat.“

Louč ozářila úzkou celu, hrst slámy na zemi i spoutaného muže. Copy, které mu lemují tvář, jsou pokryté zaschlou krví, roztržený ret odkrývá zuby, spoutaný kloní hlavu. Výslech a rány. Čekání na smrt.

„Do psí kundy,“ A strach.

Sín, kde zasedá soud, není velká, a velká není ani porota. Na vyvýšeném trůně sedí žena a šířku jejím ramenům dává jen rozměrný plášť s vlčí kožešinou. Obroučka kovu tiskne k hlavě rudé vlasy rovně zastřižené nad čelem a padající na límec.

„Klekni.“ Provinilec padne na kolena a sklopí hlavu.

„Je to ženská, tak snad ...“ cítí, jak se mu ramena chvějí vyčerpáním. „Jako pes tady před ní, jako pes ...“

Kdosi čte nezúčastněným hlasem obvinění, místnost je plná mužů, stráží.

Monotónní přednes občas přetrhne smích, podivný ženský smích končící v kašli.

„Ještě se bude, čubka, smát, flundra potrhla, já bych ...“ Souzený pozvedne hlavu, aby se podíval na královnu a strne. Z rudých vlasů vykouklo ouško, špičaté jako ucho elfa.

„Bohové, elfská kříženka, taková, za jaké nechtěli dát v žádném bordelu ani pár zlatých.“

Vzpomíná na ostré chňapající zuby, na jejich syčení, když je po výprasku klátil někde v seně. Dcery žen znásilněných elfy, dcery elfek prodaných do bordelů.

„Jakou by taková měla cenu? Snad jen že je rudovlasá, ale možná se barví ...Nemilosrdní bohové.“

„Tak únosce? A nájemný šermíř?“ Královna intonuje zpěvavě, jak už elfové mluvívají, ale v jejím hlásku zaznívá zvláštní chraplavá nota. „A možná i vrah?“

Sklouzne z trůnu pokrytého kožešinami a pomalu cupe síní k spoutanému. Plášť klouže z ramen, šustí po dlaždicích a odhaluje hluboce vystřiženou blůzu.

„Vyskoč.“

Snad by i rád vyhověl, ale po výprasku se napřimuje ztěžka a s potlačovaným sykáním.

„Jak se jmenuješ, hříšníku?“ Smích zdvihá královniče koutky, jako by si jen hrála.

„Sergo, paní.“

Pokorně, hlavně pokorně a radši šeptat. Bozi vědí, co se dá čekat od takové...

Rudovlasá teď stojí před spoutaným mužem a pozorně si ho prohlíží, zaklání hlavu, i ve vysokých botách dosahuje spoutanému sotva k rameni.

„Pěkné, pěkné, i po té nakládačce.“ roztržitě broukne směrem k chlapíkovi, který jí doprovází.

Čelo se jí samým uvažováním zkrabatí. „Necháme ho roztrhat koňmi.“ vydechne pojednou úlevně a odšustí zpátky ke svému křeslu.

Sergo si pak namlouvá, že to, co vyšlo z jeho úst, nebyl vzlyk.

Privlékají dalšího muže, má pestrý plášť, snad nějaký potulný kejklíř, ale kožešinové chrániče předloktí, pěkné kvítko, Sergo však nic z toho nevnímá.

„Nejsem přece zbabělec, nejsem zbabělec. Ta elfská děvka, oh, bohové milí, prosím, elfičko, změň to. Změň to ...“ Za očima šokovaného muže běhají myšlenky jako vyděšené myši.

„Nechci chcípnout takhle...“

Další provinilec se choulí na zemi... zdá se, že hole královniny gardy mu věnovaly víc pozornosti než Sergovi, muž tiše sténá a třese se jako v zimnici.

„Paní, dostali jsme jen jednoho z té bandy...“ Vysoký muž v tmavém kroužkové košili kloní hlavu. „Zatím nechce mluvit, ale my to z něj dostaneme.“

Zrzka na trůně se usměje, laskavě, mateřsky. „Dostanete. Zkuste nejdřív česky...“ pomalu si olízne rty „pak lokty, pak koule...“

Vstane a její podpatky znovu klapou o dlažbu. Skloní se k ležícímu muži a dotkne se jeho tváře, ten se marně odtahuje od její ruky.

„Mluv, synku... některé věci bolí a je výhodnější říct to teď, dokud máš klouby, než za dva dny. Budeš mluvit, každý mluví, jen s tím je zbytečný křik, úlomky kostí zapíchané v ranách, a když vás všíme, je to rána z milosti. Řekneš... každý řekne... nemarni náš čas.“

Šikmé oči ženy září úsměvem, když se narovná. „Zkuste nejdřív ještě ty hole...“

Hole dopadají jako cepy na mlatě... bubnují do zad muže, který se zoufale snaží sbalit do klubka a uniknout ranám, zmítá se, sténá a pak... pláč...

Till se úporně snaží nemyslet na rány, ale nejde to, znovu je tu děs dětství, opilý otec zvedá řemen a rány prší... maminko, mami, matka nepřichází, nepřijde už nikdy, je pohřbená, zahrabaná hluboko ve vlhké tmavé zemi, slzy tečou po tváři a v ústech sladká chuť krve... „Mami, maminko...“

Půlelfka pokynem ruky zastaví muže, kteří znovu zvedají své nářadí... „Nechte ho, chce nám něco říct ...“

A zbitý muž s pestrých šatech mezi vzlyky udá jména svých šesti přátel... zrzavá se podívá do očí zalitých slzami a vyčerpaný přizná, že se měli po akci sejít ve staré salaši v horách a když už gardisté odcházejí, aby obklíčili jeho komplice, zvedne zrak ke královně...

„Kůl,“ splyne z rudých rtů a žena se soucitně usměje... „U nás se za loupeže ještě postaru naráží na kůl.“ Podpatky klapou po dlažbě, zrzka tančí...

„Gem, královno.“ z křesla vedle trůnu vstane pohublý muž, hůl v jeho ruce se leskne stříbrnými prstenci a amulet zavěšený na hrdle se blyští. „Budou zimní svátky, nezapomínej. Není možné trisnit sních krví v takovou dobu. Není...“

„Proč?“ Královna nespokojeně přitáhne kožešinu k ramenům.

„Bohové...“

„Eh, tví bohové. Co se starají o dva šibeničníky? Komu budou chybět, kdo bude pro ně plakat?“ Ženin hlas zní podrážděně, strážci se nejistě ohlížejí po knězi. Ano, bude Zimní svátek, to je pravda, svátek smíření. Snad se opravdu nehodí, aby se o takovém svátku popravovalo. Jistě, je to lůza, ale...

Till se choulí na zemi a modlí se. Po mnoha letech shledává v paměti slůvka dětské modlitbičky, zaníceně prosí o pomoc kdejakého boha, na kterého si vzpomene. Kůl, bohové, polepším se, ale nedopustíte, aby... Kůl.

Sergo mlčí. Smrtný strach ho zbavil schopnosti doufat, schopnosti prosit. Tupě zírá před sebe, svaly ztuhlé křečí. Mlčí. Nemyslí teď na ty, které vídal klečet zrovna tak, zaskočené, šokovaně krutou skutečností. Člověk nikdy nevěří, že hrůza je skutečná. Nevěří, dokud se nedotkne jeho kůže.

„Dobrá.“ Královna energicky pokývne ostrou bradou a usměje se. „Máte štěstí, šibeničníci. Vidur se za vás přimluvil. Sama zima se za vás přimlouvá... Nezemřete tedy, ale... co jste ochotni udělat pro přežití? Jak moc se kát? Jsi ochoten účinně litovat svých skutků, synu?“ Špička holínky se dotkne Tillovy tváře. „Jsi?“

Zbitý zvedá hlavu korunovanou zcuchanou hřívou. „Jakkoli, milosti. Já... udělám, co řeknete.“ koktá. „Všechno.“

„Ach, všechno. A ty?“ obrátí se k druhému klečícímu muži. „Co ty uděláš, abys zachránil své údy? Únosce, co? Copak ses přiučil, za ta léta, co jsi prodával holky? Umíš... eh, uspokojit muže?“

Rudé vlasy Gemaliel září ve světle pochodně. Vidur se mračí... od dětství zná tohle rudovlasé dítě, od dívčina narození ví, že královna Berien nerozevřela náruč jen před svým mužem... Tajemství, dávno už prozrazené, jak roky šly, roky, kdy jazyky za zuby drželo nejdříve zlato a potom už meč a pěst... drobná pěst královničky Gemaliel, její armáda, trochu příliš velká na hornatý kraj, kterému rudovlasá vládne.

„Gem, nezapomínej...“

„Vidure, už jsem velká...“

„Na slušné vychování, prosím.“ Kněz se nadechne... Jaké to bylo sladké a nadané dítě, zvědavé a důvěřivé. Důvěřivé. Jen do té doby, než se její oči začaly jevit příliš obrovskými na lidské dítě, než se uši zašpičatily víc, než je obvyklé. Ano, král Gerhart byl neplodný a z jeho objetí s manželkou se nenarodil potomek, jenže Berian ukojila svou touhu příliš nápadně. Snad ani Gerhart nic nenamítal proti tomu, aby jeho zlatovlasá žena trávila podezřele mnoho času na loveckém záměčku, dokonce přijal dítě za své a zapil, jak se sluší a patří, ze zlatého rohu medovinu jeho narození. Smířil se. Jenže pak, pak Gem rostla... Jen těžko bylo možné vydávat ji za lidské dítě. Snad i Berian vedla starší krev, myslíval si Vidur, když se díval na princeznu, sklánějící se nad knihami. A zlé jazyky začaly mluvit...

Poplašený Sergo zvedá k ženě hlavu. Co, uspokojit muže, co tím, do psí matky myslí, co... Gemalieliny tmavé oči jsou obrovské, hledí mu do tváře, pokryté zaschlými strupy, prozkoumávají ji, nebezpečné oči, nelítostné...

„Muže, milosti? Já, nevím, co tím...“

„Tak nevíš? Vidiš svého kolegu? Je smutný... je zbitý. Možná, že by potřeboval trochu něhy, přátelství, lásky... Na jedné podlaze ležíte a na jednom trámu se budete houpat, když se nebudete snažit. Zimní svátek přejde... a havrani budou hladoví. Velmi hladoví.“

„Paní, udělám...“

„Co budu chtít? Ano, to uděláš. Vidíš toho komedianta? Stačí udělat jen to, co byly nuceny dělat holky, kteréš prodával, kůzle. Víš, otevřít pusy a použít jazyk... Pomožte mu vstát.“ obrátí se půlelfka ke strážím a muži přikročí, pochechtávají se, když sbírají zmláceného lapku ze země. „Hele, hlavně to pěkně polkni, nemáme rádi fleky na podlaze...“ uhodí jeden ze strážných Serga do žeber. Lapka se nadechne a pak se zlomí v záchvatu kašle. Lepší než čtvrcení koňmi, opakuje si. Lepší. V hlavě má pusto a v ústech spoustu hořkých slin.

„Gem...!“ Starý muž stiskne královně předloktí. „Copak tohle je spravedlnost?“

„Jistě, Vidure. Je to přece kuplíř, pasák a vrah. Ochutná...“ Gemaliel se zableskne v očích, „svou vlastní medicínu. To je spravedlnost. Moje spravedlnost. No, tak, bude to?“

Vědro ledové vody probere Tilla k plnému vědomí. Muži z královniny gardy se na něj zlomyslně šklebí, ale bolest přehlušuje podobné podružnosti. Není to poprvé, co byl bit. A navíc, je tu naděje. Slabá naděje, že se vyhne strašné smrti na kůle. Stojí za to zatnout zuby. Očima vyhledá královnu. Jenže kdo pozná myšlenky za elfskou tvářičkou? Kdo vidí, co ze hodí za tmavýma očima? Chyba. Přijít sem byla chyba. Malé království obvykle nechrání smečka vrahů... tohle ano. A královna se špičatýma ušima, jak mu to vyprávěli, když byl ještě kluk. Pohádková královna... která naráží na kůl. Tillovi klesá hlava, ale rána holí vytrhne z mátožného snění.

„Svlíkej gatě, darebáku.“ Řetězy zvoní, jak mu uvolňují ruce. Bohové, bohové nemilosrdní, přivlečou k němu druhého vězně a srazí ho na kolena.

„No tak co, chlapci. Nerad ho do pusy?“ Všude jsou oči, zúžené zlým smíchem, číhavé, a nad tím vším žhne oheň vlasů královny Gemaliel. Till se na ni zadívá a pocítí, jak se mu do slabin hrne krev.

„Dělej,“ uhodí velitel stráží Serga a ten si olízne rozpraskané rty. Vidur odvrátí hlavu...

Oči, všude oči. Sergo se skloní k Tillovým slabínám, pak se po očku rozhlédne kolem. Smích. Zlý smích. Nadechne se a otevře rozbitá ústa. Mor na život, mor na všechno. A nemyslet na to... Přesto v mozku vyskočí vzpomínka na vojenské tažení, chlapy, co mu lijí pálivou kořalku do krku a pak...

„Dělej,“ šeptne Till. „Dělej, nebo nás oběsej oba.“

Gemaliel napjatě sleduje oba muže. Někde uvnitř ní doutná zloba, vztek, zášť. Hněvá se skoro stejně na odsouzence jako na svou gardu, na Vidura, Vidura, který ji přece vychoval, učil, byl vždycky nápomocný, bezpečný úkryt a náruč. Je sama. Sama ve dne a sama v noci. Odlišná.

Pohledem hltá klečícího muže, přitáhne plášť k tělu a přistoupí blíž. Sergo má zavřené oči a do brázd pod nimi mu kanou slzy. Kejklíř se chvěje. Královnina ruka sevře lupičovy vlasy a přirazí jeho hlavu ke slabínám jeho spolutrpitele.

„Pořádně. Pořádně, šibeničníku.“ zatíná zuby, její hněv kypí, strážní ustupují, vědí, že v takovou chvíli není radno přijít královně do cesty, Till se kouše do rtů, cítí na sobě ženské oči, oči hořící jakousi vášní, ano, je to žena, i když nepřátelská a děsivá, kejklíř si představí tu tvář ve světle krbu, křehké klíční kosti a špičaté bradavky, představuje si své rty na nich, pak náhle zvrátí hlavu a zasténá. Sergo sebou překvapeně škubne, ale královnina ruka drží jeho hlavu...

„Gem,“ říká tiše Vidur, „Gem, je na čase poslat je zpátky do šatlavy. Konečný verdikt...“

„Konečný verdikt vynesu hned. Život jsem jim darovala, víc milosrdenství v sobě nemám. Galeje. Doživotní. Je přece spousta práce, která musí být udělána, spousta koní vyhřebelcováno, nekonečná vědra vody, která protečou koryty... Pánové, práce je morkem života a smyslem našeho bytí tady. Poznáte ji.“ usměje se půlefka a pohodí rudými vlasy.

„Odvšivit, ocejchovat. A, Stanislasi, s tím kejklířem si chci zítra promluvit.“ obrátí se k veliteli stráží.

„Důkladně promluvit.“

„Gemaliel, holčičko...“ Vidur vstoupil do pokoje a s povzdechem se zahleděl na útlá královnina záda, sklánějící se na toaletním stolem, „ta scéna dnes odpoledne...“

„Co se ti na tom nelíbilo? Vždyť jsou to jen lapkové, lůza... to nejhorší, co sebereš u cesty.“

„Ty. Nelíbila ses mi ty, dítě moje. Jsi moudrá, jsi spravedlivá, jsi panovnice. Máš své povinnosti a není vhodné, aby ses zapojovala do...“

„Někdy si přeju být kat.“ Gemaliel vztekle rve hřebenem husté rudé vlasy a šklebí se do zrcadla. „Kat.“

„Nemáš důvod k hněvu. Už dlouho...“

„Už dlouho se nikdo neotíral o můj původ? Ano, za ta léta už všechny ty pomluvy řekli tisíckrát. Vidure, řekni... kdy zestárnu?“

Kněz potřese hlavou, nechce se mu do upřímné odpovědi, nechce se mu říci, že stáří přijde ke Gem až po mnoha letech, že právě to bude nejviditelnější doklad krve v jejích žilách, že...

„Neodpovídáš? Jistě. Ptala jsem se... jinde.“

„Gem, snad jsi je nevyhledala?“

„Proč by ne? Jsou to přece příbuzní. Ale ani oni... nejsou jako já.“ Gemaliel strnule hledí do zrcadla, dotýká se rukama lícních kostí, ostrého nosu.

„Vidure, mohu pozvat do své ložnice elfy i lapky.“ řekne hořce. „Nevšiml sis, že ještě nikdo nepožádal o mou ruku? Nikdo se ani nezajímal? Bojí se. Bojí se, protože si myslí, že jsem čarodějnice.“ Prudce se otočí ke knězi. „Čarodějnice a nebezpečný pololidský bastard.“

Muž polkne a potom tiše, velmi tiše řekne: „Ale ty také čarodějnice jsi, Gem. Toho se nemůžeš odříct, srdce moje.“

Sevre dlaněmi ženina ramena a přes její rameno nahlédne do zrcadla. Na jeho lesklé ploše tančí stíny.

„Ty, promiň, ale zhoupili by nás oba.“ Till si ohmatává žebra a snaží se zaujmout na podlaze trochu pohodlnější pozici.

Poté, co je vyvlekli ze sálu, karabáčem sehnali ze schodů a hodili zpět do cely, rány pomalu přicházejí k sobě. Bolí... nejen tělo.

„Ser na to.“ Sergo odplivne do kouta. „Připravěj nám ještě jinou zábavu. Odvšivit a ocejchovat. A pak až do smrti kydat hnůj, nahajku na hřbetě. Ta mrcha.“

„Královna? Ale je krásná, děvka. A všiml sis jejích očí?“

„Jo.“ Sergo přitáhne potrhanou kazajku k ramenům. „Půlelfka. Těm se nikdy nedalo věřit. Obyčejná půlelfská coura. Tady se stárí nedožijeme, dej na moje slova. Kurevská zima, co?“ sykne pak a přitáhne kolena k bradě. Zmlkne. Coura? Vzpomene si na její oči a zuby se mu rozdrkotají.

„Vstávat, špíny. Paní řekla ‚odvšivit a ocejchovat‘.“ Kopanec probere Serga z milosrdné dřimoty, Till se rychle zvedá na nohy, myšlenka na kůl ho nutí zachovat ostražitost. Ano, říkala galeje, ale... kdo vidí do ženských?

Okovy chřestí, spoutaní muž klopýtají do strmých schodů, hrbí se v úzké chodbě a pak už téměř zakopnou o kád' špinavé vody, která stojí v místnosti, připomínající jámu na brambory.

„Hadry dolů, krasavci. Královna řekla odvšivit, a na čistotu ona si potrpí. Kdy ses naposled myl?“ Jeden z dozorců uhodí Serga do žeber a hlasitě se zasměje, když se vězeň začne dusit kašlem. „Pohyb. Nemusíte se loučit s každou vši zvlášť.“

Till potřese hlavou. „S radostí, pánové, ale s těma náramkama to jaksi...“

„Sundej jim to, pitomče.“ Rozložitý mladík s plochou tváří bojuje s pouty, Sergo si promne zápěstí... a strne. Známý zvuk napínané tětiny. Zjizvený gardista se usmívá přes malou kuši na kovové šipky. „To jen kdybyste měli nápady, sebranko.“

Pomalu sklání svou zbraň, až míří lapkovi do rozkroku. „Bolelo by to,“ usměje se mile. „Hodně.“

Kejklíř odmotá zakrvácené chrániče předloktí a stáhne přes hlavu halenu, záda zpuchlá a pokrytá podlitinami. Sykne. „Proč se mnou chce její milost mluvit?“ zeptá se opatrně.

„Mlč, darebáku. Mluvit? Chce si o tebe očistit boty. Taková svoloč...“ Strážný je očividně v rozpacích. „Sundej si ty gatě, to ses nikdy nemyl?“

„Ale jo, myl. Jenže to u toho byly ženský... pěkný.“ zašklebí se kejklíř ... a pak padne obličejem do kádě, jak se mu vysoká bota opře o páteř.

Sergo mlčí. Hadry mu leží u nohou jako torzo poslého zvířete, v kádi se zalyká Till, voda stříká přes okraje, jak se snaží zvednout na kolena a strážný na něj stále míří ostrým hrotem šípu. Zbité tělo se klepe zimou, zkrocené vlasy nasákly vodou, crčí z nich stružky přes rozšvihaná záda, kejklíř se šklebí. „Stačí?“

„Vylez! A teď ty.“ Popadnou Serga, páchnoucí voda se rozstříkne... a kuše si vybere nový cíl.

Železo rudne, žhavé uhlíky vyvolávají obraz kovárny, jenže tady chybí ržání koní, pivo, žertování chlapů...

„Nemusíte mě přivazovat, neuteču,“ zavrčí Sergo, lhostejně civí na cejch, který se za chvíli dotkne jeho zad. Chce už jen spát. Únava ho naplnila apatií. Volnost, pitky, ženské, všechno je teď daleko. Boží mlýny? Trest za všechny ty ubrečené znásilněné baby? Nebo jen obyčejná smůla, chyba, padni komu padni?

Rozložitý muž v plátěné haleně prohlíží železa a pak záda obou odsouzenců.

„Samá kost, do psí ... Co můžou komu provést tyhle zdechliny?“

„Viděls někdy tlustýho toulavýho psa?“

Cejch rudě zasvítí, než se dotkne kůže a Till se zašklebí. Pach spáleniny se mísí s kouřem z pochodní, na nádvoří leží sníh a kuchyni se pečou jabka.

Blíží se zimní svátek, sníh padá a kopce okolo jsou tiché. A do závěje někdo hodil snítku cesmíny.

* * *

„Přivažte ho sem.“ Gemaliel pokyne strážným, kteří přivlekli spoutaného kejklíře, ke kruhu zapuštěnému do zdi.

„Milosti, nemám tu zůstat?“ Stanislav se starostlivě rozhlíží po místnosti, plné polic s knihami. „Mohl by...“

„Ublížit mi? Upřímně, tvá starostlivost je nemístná. Není teď na tom tak, aby dokázal kousnout. On... umírá, nevšiml sis? A teď

běžte.“ sykne nesmlouvavě a muži s úklonou opouštějí místnost. A v očích mají, bozi vědí proč, mázdru snu.

Královna usedne do křesla, přitáhne k bradě nohy v hedvábných nohavicích a zamyšleně se dívá... na klečícího muže se sklopenou hlavou, na oheň v krbu, na své růžové nehty. Pak vstane.

„Tví kumpáni jsou mrtví, darebáku. Všichni.“

Muž skloní hlavu ještě hlouběji, zimnice otrásá jeho rameny a ruce, připoutané za zády, trnou.

„Milčíš?“ Gemaliel potřese hlavou. „To není správná cesta. Až odejdeš odsud, už se tě nikdo na nic nezeptá. Hole se neptají... a studená zem už vůbec ne.“ Královna sebere ze stolu bič se stříbrem vykládanou rukojetí. Sevře ho, sykne.

„Zvedni hlavu, šibeničníku. A začni mluvit.“

Till polkne, rameno ho pálí, horečnaté představy tančí v hlavě jako démoni na sabatu.

„Milosti, nevěděl jsem, jestli smím promluvit.“ šeptne chraptivě.

„Hýbat se už nemůžeš, mluvit ještě ano. Dala jsem ti život, tak si ho hled' zasloužit. Mluv.“

„Zabil jsem své komplice.“

„Ne, jen jsi je prásknul. S pláčem. Vzpomínáš? Zabili je mí lidé, tys je jen udal. Ale zabil jsi jiné. Vlastní rukou. Mučil jsi sedláky dýkou rozpálenou v ohništi, nebo ne? Kvůli pár tolarům. Znásilňoval v blátě dvora ječící venkovanky s pohružkou, že jim zabiješ kojence. Je to tak? Zapaloval stáje... jen z pouhé hlouposti. Ted' myslíš, že brzo umřeš, ale není to pravda. Takoví jako ty jen tak neumírají... Trpíš bolestmi, ale tvoje tělo chce žít... ještě i ted'. Ještě i ted' by ses chtěl ... pářit. Podívej se mi do očí!“

Till sebou trhne. „Nikdy bych si nedovolil pomyslet... Paní.“

Královna pohrdavě sjede pohledem do kejklířova klína. „Pomyslet snad ne.“ usměje se.

Její oči žhnou. „Víš, kdo jsem?“

„Jste královna, Milosti.“

„Jsem půlelfka z nemanželské postele, komediante. Nevěděl jsi?“

Kejklíř zaraženě mlčí. Co říct? Když přísvedčí, nechá ho ta slečinka jistě zbičovat. Když popře... jak asi trestá za lež? Pak se odhodlá.

„Vím. Sergo říkal.“

„Sergo je ten druhý, co? Vyplašený únosce, dodavatel bordelů. Ano, ten půlelfku pozná, zapomněla jsem.“

„Říkal, že jste moc krásná.“ Tilla pomalu obluzuje horečka. Královna je blízko a voní. Jako, jako ... smrt. Ne, smrt takhle nevoní. Smrt páchne močí, krví a kyselým oparem zvratků. Smrt dýchá teplem jako z otevřeného hrdla.

„Ne, neříkal, že jsem krásná. Jen počítal. Počítal, kolik by stržil za rudé vlasy. Tille, mně se nevyplácí lhát. A pak se bál. Smrtně bál. Bojíš se, nebo lituješ? Pověz!“

„Stydím.“ šeptá kejklíř, najednou má neodbytnou touhu se zpovídat, svěřit, vysvětlit, proč k tomu došlo. „Stydím se, že jsem jako otec. Zabil mou matku, víte... všude bylo plno krve, ale já... nemohl jsem nic dělat. Krev je... teplá, víte.“

Královna povzdychne. „Vím. Vím, jak je krev teplá. Ale ani proto ti neodpustím. Chci, abys věděl, proč tu jsi. Proč dostáváš bičem, když se ti ráno nechce vstát. Proč na tebe řvou jako pomnutí, když postavíš na zem okov s vodou... Proto, že jsi nic proti zabíjení neudělal... Všichni máme nějakou přirozenost,“ vyplivne pak. „Krutou. Lačnou. Musíme s ní bojovat, Tille. A pokud neumíš ty sám... ty rány, ty ti to připomenou.“

Kejklíř vzhledne ke královně, vidí pohublou tvář, chtěl by se jí dotknout, je jako lucerna...

„Stydím se, paní. Možná, že ten kůl by byl rychlejší.“

Gemaliel pokrčí rameny. „Možná by byl. A teď se otoč čelem ke zdi. Uzavřu ti tu popáleninu. Zabíla by tě do tří dnů.“

„Co ti dělali?“ Sergo se zvedne na lokti a pátravě zarudlýma očima přejíždí po Tillovi.

„Nic. Jen se ptala.“

„Výslech?“

„Ne. Prostě...“ kejklíř polkne, „se ptala. Na různý věci. I na tebe. Jo, a ty galeje, ty budou ostrý, to si piš.“

„A vzít motejla, nedalo by se?“

Till se sveze do provlhlého sena a zašklebí se. „Nebud’ vůl. Nedojdeš pomalu ani tam. Chcípáš. A stráže máš za zadkem pořád. Nedoufej.“

„Chci odsud vypadnout. Nevěřím té elfici. Bude se nudit a nechá nás rozčtvrtit stejně. Taková malá díra tady. Dalo by se...“

„Hovno by se dalo. Já to tu znám. Kolem máš hory, jen pár průsmyků, kterými se dá projet, zvlášť teď, v zimě. Všude jsou strážní oddíly, tětívu hned u ucha. Jo, a pokud jde o ni, tak úplná elfka to určitě není. Viděl jsem ji zblízka.“

„Ty, nekecej, že tě...“

Kejklíř se na Serga znechuceně podívá. „Už blouzníš? Co myslíš, že po mě asi chtěla? Mou cukrštangli ne. Ale oči má obrovský a hrozně tmavý. A voní.“

„Voní... a rozčtvrtit by nás dala. Ser na ni.“ Sergo cítí zimnici, začíná od ramen a sjíždí celým tělem, staré zlomeniny bolí, rameno otéká... „Vypadnu odsud.“

„Pozdravuj vrány a mě z toho vynech.“ Till se skrčí do kouta a zavře oči. „Vyléčila mi ty záda,“ dodá.

„Srabe.“

Cela páchne močí a plesnivinou. Venku sněží.

Stanislass se napije piva a utře z vousů pěnu. „Máme tam ještě jednoho, chlapi. Paní s ním chce mluvit.“

Strážníci se rozlehne smích. „Copak s nima asi Gemalielka dělá...“ kucká se jeden ze strážných. „Psí syni.“

„Drž hubu, nebo o ni přijdeš i s palicí. Znáš ji, nemazlila by se s tebou, Vršku. A vlastně, zvedej se, když nemáš co na práci a mazej jí ho odvést. A bez keců!“ svrašťí obočí, když se strážný nadechuje k odpovědi.

„Ty, počkej, udržíš se vůbec na nohách? Chlastáte tu od rána, sebranko, co na tom, že je svátek?“ Velitel stráží pátravě hledí do tváře zarudlého chlapa, který se urputně snaží stát rovně. „No tak

běž. Přece jen, snad i paní pochopí, že...“ brumlá už do holby a jeho podráženy se nejistě vymotá na čerstvý vzduch.

Venku křupe sníh pod podrážkami bot, strážný chřestí klíči, dobývá se do okovaných dveří a přidržuje se stěny, když sestupuje po ošlapaných schodech. „Sebranka... Chvilí klidu nemáme, pořád jen ven, dovnitř, jako by nestačilo je pořádně zmlátit. Ale paní poroučí a my lítáme. Služba je služba.“ Muž šněruje chodbou a brouká si při tom do kroku... „Když jsem já sloužil...to první léto...“

„Chápeš, že v týhle morně blechy nevychcípou?“ Till se drbe, až okovy cinkají.

„Blbec.“ pomyslí si Sergo. Blechy... co blechy? Hlava mu třeští, vodu z otlučeného džbánu už dávno vypil, zimnice jedovatě kouše po celém těle. Chcípám, a navíc se strachem. Protože ta elfinka, ta Gemaliel, má oči jako měla Bělice, tenkrát před lety, kdy ještě všechno vypadalo tak snadné. Bělice... s úhořovitými pohyby a úzkou... jakoupak ji má asi tahle zrzka? Kuš! Řekla tenkrát, že ho proklíná, že zajde v hrůze a ve špíně, tehdy, když ji prodal na loď. Měla pravdu? Smál se. Holky vždycky vyhrožovaly, pak prosily... Babská kouzla. Ale co když, co když? Zuby mu zacvakají a v petlici na dveřích zarachotí.

Strážný škytne. „Fuj, to je smrad. Vstávej z toho hnoje, ty...“ kopne Serga do stehna. „Nejmilostivější chce s tebou mluvit.“ Vězeň se pomalu hrabe na nohy, opírá se o zeď spoutanýma rukama.

„Mazej.“ Strážný jím nešetrně smýká ke dveřím a z jeho dechu táhne pivo. Sergo se motá mezi dveřmi, po očku sleduje mužovy nejisté ruce, které zajišťují závoru, jeho tápavý krok.

„Je jak zákon káže,“ pomyslí si a ve svalech ho zasvrbí naděje „a je tu sám.“ Pokorně se vydá ke schodům. Vršek si brouká písničku a sníh padá. Závěje... kolem hradby jistě leží závěje bílého měkkého sněhu... Sergo se potácí na strmých schodech, které vedou na ochoz,

obrací hlavu, zeď je tak blízko a dole pod ní sněhová peřina. Volnost, útek od tmavé díry i od Běličina proroctví.

„Pohni,“ strčí ho strážný dopředu a lapka zatne zuby. V ústech železitou chuť krve, prudce se otočí na kluzkém schodě, řetěz pout zasáhne tvář strážného, zlomí nos, počítá zuby, a pak už stačí jen skočit. Ošlapaná holinka sklouzne po namrzlém kamení, Sergova žebra narazí na hranu zdi... Padám na tu správnou stranu, zadoufá a už se koulí sněhem, který ho přijal jako náruč naducané kuchařky.

Chladná náruč. Sníh je hluboký a Sergo slyší křik, chraplavý křik někoho, kdo plive zuby. Holínky vážnou v závěji, dech se krátí, slabý, bohové, teď ne, aspoň jít musím, alespoň jít. V dálce temná skvrna lesa. Jít a mít cíl.

* * *

Stanislass zvedne hlavu do poháru. Divný zvuk lidského strachu a bolesti se vnikne do místnosti. Jek. Popadne sekeru, opřenou o lavici a vyjde ven, sníh bílý proti tmavnoucímu nebi barví krev. Muž na čtyřech dává do sněhu rudé chuchvalce... jeho chlap, strážný... Stanislass se rozběhne.

„Co se stalo, Vršku? A kde je ten parchant?“

„Zdrhnul přes zeď,“ huhlá chlap nezřetelně přes napuchlé rty. „Vzal mě řetězem.“

„Hej, koně a psy. Rychle! Jestli uteče, natrhne nám Gemaliel prdel všem, holoto.“

Těžké boty dusají sníh, podkovy hluše dopadají na jeho udupanou bělost, láje na řetězech větší krev a ve štěkotu se ozývá ječivá nota lovu.

„Řekni ženským, ať se o Vrška postarají, mladej,“ kývne Stanislass na svého synka, který se snaživě plete pod břichy koní. „A pak padej domů.“

„Otevřete bránu!“ Podkoní zvedají závoru, když nádvořím šlehne ženský hlas: „Co je to tu za řev, Stanislassi?“

Velitel stráží zaraženě přitáhne uzdu. Na ochozu stojí královna, těžký plášť z kožešiny přitážený k tělu. „No tak?“

„Jeden z vězňů utekl, paní. Musíme vyrazit co nejdřív, zmrzačil jednoho z mých chlapů a...“

„Tak utekl? Ožralým strážným utekl polomrtvý lapka,“ sykne Gemaliel studeně. „A musí z toho být povyk, až se zdi třesou. Psy můžete nechat doma, vy smečko opilých hovad. Vidím ho. A vy ho uvidíte taky. Nejde mu to moc rychle. Hlupák. Osedlejte mi Bouři, pojedu s vámi. Mohl by vám zase utéct,“ ušklíbne se.

Stanislass skousne knír a pak zařičí na své podřízené: „Klisnu, klisnu pro královnu, kůže líný.“

Koně vyrazí z brány, kopyta se smekají, v dálce, v šeru soumraku se ztrácí tmavá tečka...

„Támhle je,“ kývne královna. „Nohy ho moc nenesou.“

Ohlédne se... Hvízdá to vítr, nebo dech v bolavých plicích? Necítí chlad, pot mu teče do očí, sníh už není pomocník, váže nohy jako bažina, jako hluboké zhoubné bahno a les se neblíží. A hlasy, jsou v hlavě nebo už vyrazili lovci? Zamhouří oči. V bělavé mlze se míhají siluety, koně, jsou to koně. Zoufale trhne nohou, sníh křupe a každý krok bolí. Bohové, kéž mě zabijí.

Velitel snaživě pobízí svého valacha. Chce toho parchanta dosáhnout, zlomit mu krk, roztrhat ho na cáry, za tu ostudu, co mu způsobil, nechat ho sežrat psům. A Vršek, Vršek to taky schytá, hned jak se trochu probere. A ta ostatní holota taky... Taková hanba.

„Máme ho.“ Královna klidně pokyne rukou před sebe. Pak pohlédne do zoufalstvím a námahou zkřivené tváře uprchlíka. „A netlačte moc, děti moje. Měl by to přežít.“

Netlačí moc, i když by rádi a Sergo cítí každou ránu. Bezvědomí nepřichází, na tmavé klubko těla dopadají hole jako na mlatě. Znovu, znovu.

„Dost. Naložte ho na koně, sám už nedorazí. Aspoň jsme se před večerí projeli,“ usmívá se Gemaliel, popožděně svou klisnu a nechá její kopyta tančit u hlavy dopadeného.

„Sergo, tohle byla veliká pošetilost. Veliká. A trest bude přísný.“

„Popravte mě, paní. Prosím,“ šeptá lapka, ani neví, jestli ta slova opravdu přešla přes jeho rty, ale Gemaliel je slyšela, určitě slyšela, protože pomalu vrtí hlavou.

„Kdepak poprava. Odsoudila jsem tě k životu, synku. Mě se taky nikdo neptal,“ doloží pojednou zle a tvrdě přetáhne klisnu bičem. „Jdi, Bouře. Jdi!“ Sníh se rozlétne a tmavá klisna odskočí jako uštknutá. Nad bílou plání vlaje Gemalielin kožešinový plášť.

Leží natažený na chladné podlaze sklepení. Otupělý. Stanislassova bota mu drtí zápěstí, ale Sergo nic nevnímá. Zajde v temnotě a špíně, Bělice měla pravdu. Bělice, kterou taky někde nejspíš hodili rybám. Neměl se smát jejímu prokletí. Dostihlo ho zrovna teď, o zimním svátku, kdy se sliby plní. A za chvíli přijde smrt, smrt z rozdrcených kostí.

„Budeš litovat, že tě tvůj fotr udělal, ty zmetku,“ syčí velitel stráží, brunátná tvář se blíží k Sergovým očím, holina přešlapuje na lapkově předloktí, těžká palice dopadne na kamení vedle jeho hlavy.

„Chcípneš.“

„Rád, šmejde.“ Hůl švihne a zasáhne ležícího do stehna. „Moc rád.“

Klapot podpatků. Vysokých podpatků. A zvláště chraplavý hlas ženy s očima, které spolknou. Bělice, tys mě opravdu proklela, ty děvko.

„Chlapi, řekla jsem, že to má přežít. Dolů z té ruky, s rozdrceným zápěstím toho moc neudělá. A ty, šibeničníku, slyšíš mě? Za blbost se platí. A takovou, jakou jsi provedl ty, dvojnásob. Užovko, pojď sem.“ Vyzábělý chlapík jizvou přes kořen nosu, ten, který na vězně mířil při koupeli kuší, se prosmykne hloučkem.

„Paní?“

„Holeň.“

„Obě?“

„Jen jednu. I s jednou zlomenou toho ještě rok moc nenaběhá. A s citem. O berlích se mi tu vláčet nebude.“

Vyzábělý potěžká v ruce hůl a pak stočí pohled na vězně.

„Přidržte mu někdo tu nohu. A ty se připrav, jestli se cukneš, máš kost na sračku. Výsosti, promiňte,“ otočí se omluvně k rudovlasé ženě.

„Neomlouvěj se a dělej.“

„Paní, paní, slitujte se.“ Sergův hrudník se prudce zvedá, v ústech pojednou chybí sliny. „Paní, ať mi rozbije hlavu.“

„Kuš. A ty, Užovko, nezdržuj.“

Drábové se skloní k zmítajícímu se muži, přitisknou ho k zemi, přikleknou kotníky, palice se zvedá, vyzábělý vyměřuje ránu a pak švihne dolů.

Serga ohluší jeho vlastní křik.

* * *

„Vnímáš mě?“ Till podepírá spoluvězni hlavu a bryndá mu ze džbánů vodu na obličej. „Řval si celou noc.“

„Přerazili mi nohu.“

„To vidím. Taky ti ale dali dlahu. A byla tu.“

„Kdo?“ Sergo se probírá k vědomí, noha ho bolí, je těžká, nemá sílu ji zvednout, přitáhnout.

„Ona, královna.“

„Nebudu moct chodit.“

„Budeš, ptal jsem se. Říkala, že budeš, taky ti vyhojila cejch na rameni, říkala, že bys zdechnul, že už je toho na tebe moc. Hele, budeš chodit, kdybych tě měl při každém kroku kopat do zadku. Nebudu ty džbery tahat sám, po kluzkých schodech. Jo, a nejsme tady sami. Takovejch jako my tu je. Ve stájích, kuchyni...“

„Je blázen.“ Zatne zuby a snaží se posadit. „Gemaliel je blázen.“

„Co by? Dělalj tu za šlichu a za vyspání v díře. Ženské v kuchyni říkaly...“

„Už ses seznámil i se ženskými z kuchyně? Neztrácíš čas. Daly ti aspoň...“

„Nažrat mi daly. A taky mi řekly, že královna prý nechala po smrti své matky vyházet všechno služebnictvo. Všechny, kromě čaroděje. A víš proč?“

„Ale jo.“ Lapkovi se konečně podaří pohnout nohou a tak vzhledne ke svému společníkovi. „Jasně, že vím. Stárne strašně

pomalů a tak nepotřebuje za zadkem lidi, co si jí pamatují jako malou holčičku. Svědky.“ Muž si odpívne.

„Její mámu musel píchat nějaké elf. Je to parchant, celá Gemaliel, nemá na trůn nárok.“

„Vole.“

„No co je?“

„Nenavázej se do ní, zachránila tu tvou psí kůži.“ Till se odkulí o kus dál a odpívne si. „A já vůl se tu vo tebe starám. Koukej se sebrat, mršino, už ti nepodám ani kus chleba.“

Sergo se nadechne, aby něco řekl, ale pak stiskne zuby. Nemůžu přece věřit někomu, kdo má oči jako Bělíce. Nemůžu, jako Till, stáhnout ocas a lízat té půlelfce ruku. Nebo přece jen?

* * *

Voda vyšpláchne z okovu na rozbahněný sněh. „Do prdele.“

„Hele, psí semeno, jestli zas upadneš, tak já tě pod schodama sbírat nebudu. To by bylo dneska už podruhé.“ zavrčí Till.

„Vylíž si.“

Sergo sundá vahadlo s okovy, srovná si pytlóvinu přehozenou přes záda a znovu břevno zvedne na ramena. Našlapuje opatrně, v noze ještě nemá cit a už několikrát se kutálel po kamenných stupních.

„Pohněte, zdechlíny.“ Užovka se opírá o zídku a hraje si s kuší.

„Chcípni, zmrde,“ drtí nahrbený lapka mezi zuby.

„Říkals něco, bratříčku?“ Vyzáblý se nakoukne do okovu a zašklebí se. „Nosíš nahoru a dolů vzduch? Je to skoro prázdný.“

„Tak si to pojď dělat sám, s přeraženou haksnou, ty čů...“

Užovkova kuše se zaryje Sergovi do podbřišku. „Dělal jsem to dost dlouho,“ zašeptá strážný. „Tak dlouho, že si to zatím ani nedovedeš představit, ty dutá palice.“

Till shodí z ramen vahadlo a obrátí se k strážnému. „Ty taky? I ... strážní? Myslel jsem, že jen v maštali.“

„K čemu je takovej jako já dobřej v maštali? Byl jsem vrah...“ povzdechne Užovka.

Till olízne rty. „A ona ti odpustila? Gemaliel?“

„Královna? Těžko. Mám na hřbetě cejch jako vy, nikdy odsud nevytáhnu paty a jednou, jednou tu i chcípnu. Všichni tu chcípnem.“

Till kývne hlavou a Sergo strnule civí před sebe, snad vidí smrt, jak se za ním vleče roky a roky jako stín, jako jediná naděje na změnu.

„Ale není to tak zlý,“ odfrkne Užovka. „Mám tu ženskou, střechu nad hlavou a už nemusím podřezávat krky,“ zašklebí se. „Gemaliel umí léčit vztekly psy. A musíte uznat, že je léčí medicínou, která na ně platí.“

Řetezy džberů cinkají, jak je Till znovu zvedá na záda. „Ty,“ otočí se ještě po strážném „tak proč nás chtěla nejdřív popravit? Ze začátku?“

Užovka pokrčí rameny. „Zlobila se. Na tebe, ale víc na něj. Je prchlivá. A někdy jí prostě dýl trvá, než v tobě uvidí člověka. A nebo...možná, že právě vidí jen člověka. Lidi jí to občas dají pěkně sežrat, protože ona není je...“ Strážný potřese hlavou, jako by zaháněl spánek.

„Dost keců, sebranko. Nejste tu od žvanění. Pohyb.“

„Slyšels to?“ obrátí se Till na Serga, který mlčky našlapuje prochozenou stezičkou do kuchyně. Ten neodpoví. V hlavě se mu honí myšlenky, už ne jako vyděšené myši, spíš jako nepokojní koně uzavření v ohradě. Naplnilo se snad prokletí Bělice jinak, než si myslel? Cejch přestane pálit a on přivykne? Nebude už zabíjet a ani klátit brečící baby... a nakonec zmizí touha. Pak jednou pohlédne do obrovských očí půlelfky bez kousavého chvění v podbřišku... a potom přijde klid.

Kdesi nad hlavami mužů zazní chraplavý Gemalielin hlas, ruce stisknou vahadla a záda se nahrbí. Jarní vítr se točí nádvořím jako chycené zvíře. Navždy chycené zvíře.

STŘÍBRO JE, KDYŽ...

(PUTO ARGAN)

Možná si myslíte, že zaklínači nemají strach. Mají. Já i většina mých kolegů máme před bojem stažený zadek a můří rej v žaludku, tak jako každý. Možná si myslíte, že se na strach dá zvyknout. Steží. Žádný dryák ho neuspí, žádná meditace nezažene. Jediné, co ho přehluší, je pocit povinnosti. A únava. A taky hlad.

Hřbitov je zatraceně velký na tak malou vesnici. Jména na dřevěných křížích, trouchnivých věkem i těch novějších. Nových je víc. Moc. Pod mnohými leží celé rodiny, vyhublá děcka, kojenci, sešlé vysáté ženské. Vysáté... Správné slovo. Jak by taky ne, upírská epidemie a pak konec. Zánik. Nikdo neutekl. Nebylo jak. V noci lovili upíři, ve dne přespoleční. Jalovcové hranice a sousedi s motykami. Sednout si a čekat, až ostré zuby přijdou. A ony nakonec přišly ke všem.

I dřevo novějších křížů už zašlo, dvě zimy ho promáčely, mech pokrýl. Jalovcové hranice nestačí, a spáče v hrobech budí hlad. Proto jsem tu já. Odměna je sice slušná, ale hřbitov je větší, mnohem větší, než jsem čekala. A jsem tu sama.

Nejsem blázen, abych tábořila u vesnice. Hrobů je hodně, možná padesát, a bozi vědí, co z nich poleze. A v jednom z nich, v jednom z nich musí ležet Tvůrce. Ne obyčejný krvesajný pobuda ze zapadlé vesničky, ale někdo, kdo na rozdíl od ostatních ví... a cítí a přemýšlí. Dneska to zabalím a zítra, zítra najdu osiku. Kůlů bude potřeba... práce spíš pro truhláře a kopáče, ale koho by sem dostali? Zadek mám omlácený a za krkem mě bolí, jak mi zatékalo za límec. Svinská práce a česnek, česnek tak hrozně smrdí. Nesnáším jeho pach.

Oheň praská, kobyla dupe, cucám z čutory poslední lok vínovice a snažím se myslet na léto. Teplo, třešně, chlapské ruce na zadku, dech za krkem, dech... Brnění pod bradou mě zas vytáhne z mlhy polospánku. Nahmátnu meč a odkopnu deku, protože je to stříbro, co

mě svrbí na krku, ne dech. No, možná mě svrbí krk sám, protože je tady. Tvůrce.

Vymršťím se na nohy a usilovně mrkám. Na sítnici mi tancují světlé tečky, odlesky ohně. Do řiti. Temná silueta se nehýbá, stojí za kruhem světla a vztahuje ruce. Jestli teď zakřičí, tak jsem v... eh, pytli.

„Můžeme si promluvit?“

Polknu. Má hlas tak hluboký, že vám vibruje v hrudní kosti.

„Vím, že jste zaklínačka, paní. Můžeme si promluvit, prosím?“

Couvnu, dávám pozor, abych nezakopla o příkrývku, a opřu se zády o strom.

„Mluv. Mluv, upíre.“

Zavrtí hlavou. „Ne takhle. Já jsem pro vás upír, vy pro mě vražednice. Tak se nedohodneme nikdy.“

„Podívej, o co ti jde?“ S taseným mečem a rozježenou hlavou musím proti spisovně mluvícímu chlápkovvi v černém vypadat jako výtržnice.

„Nechci bojovat, mám pro vás návrh. Posadíme se?“

Shodí plášť a u ohně si sedne na paty, oči ve světle plamenů má nažloutlé. No co, já taky.

Tisknu meč, až mě bolí prsty, a on po mně nervózně pokukuje. Usekni mu hlavu, velí rozum. Nesekej, velí ten samý rozum, nevíš, jak „křik“ takového vlastně vypadá.

Navlhčí si jazykem rty, zuby má bílé, ale na pohled normální. „Posaďte se, prosím. Je mi trochu hloupé sedět ve společnosti stojící ženy.“

Panáč. „Nehraj na mě levou, upíre.“ Nehýbá se a já si připadám jako násilník, právě vylíhnutý v kanále. Mlčí. Mlčí tak dlouho, že k ohni přece jen přidřepnu. Je to namyšlený vůl.

„Jestli tam půjдете sama, zabijí vás,“ řekne tiše a já přehmátnu po meči. Tak přece. Kdo mluví o zabíjení, ten na ně myslí.

„Půjdu s vámi.“

„Cože? Podívej, jsem placená, abych to tady vyčistila, ne, abych se s upírama procházela při měsíčku.“

Kývne hlavou. „Vyčistíte. Vy pobijete vesničany, já vyřídím rodinnou záležitost.“

Určitě vím, že koukám jako tele. „Ty nejsi odtamtud?“ ukážu bradou.

„Samozřejmě že ne. Vlastně jsem se ještě nepředstavil, Urian Hemerslege, a nejsem upír, jak říkáte. Jsem vampýr. To je rozdíl.“

Snažím se vzpomenout si, co jsem se kdysi učila o druzích upírů, a jako obvykle mám vápno. Možná je to tím, že jsem nestudovala zrovna horlivě. Nakrčím nos.

„Dobrá, chápu. Takže, Uriáši, ty máš představu, že tam půjdeme spolu, ty si dáš férovku s Tvůrcem a já se zatím budu věnovat poctivý práci?“

Podezřele zakašle. „V podstatě ano.“

„Máš mě za idiota? Nejspíš jsi odtamtud a...“

„Slečno...“ poprvé zvýší hlas. „Slečno, vy jste zaklínačka a jistě úspěšná, když si troufáte na padesát upírů, ale dneska v noci jste mohla být mrtvá, studená, a kdybych podlehl inspiraci, tak taky pěkně žízňivá. To... stříbro je jistě velmi svůdné a pro mě nepříjemné, ale nebylo by tak těžké ho z krčku odhrnout.“

Vztek mi kuchtí v žaludku divnou kaši. Slyším kladívko srdce a krev v uších.

„Nikdy se nenech vyprovokovat,“ říkali mi učitelé. Mor na to. Jsem zaklínačka a jsem rychlá, když už nic jiného. Pěst s boxerem stříbrných prstenů sjede, narazí na obočí a sklouzne po lícni kosti k bradě.

„Parchante.“

Zasyčí. Zvedám stříbrný meč. Nadechne se a... „Ty jsi ale omezená nána.“

Ještě než mě napadne znovu ho praštit, sykne znova a já se najednou začnu smát. Syčí... jako kocour. A já, místo abych se ho pokusila omráčit znamením a pak hlavu odťala stříbrným mečem, tak, jak se to správně má, se tady peru jako malá. Jsem přetažená. Určitě.

Ohmatává si tvář a zamračeně na mě kouká zpod temného obočí. Stáhne rty ze zubů a zašklebí se. Špičáky se blýskají nad spodní řadou zubů. Tenké, ostré. Přitisknu si ruku na pusu a kuckám se dál.

„Hm,“ odbroukne. „Co kdybychom se šli podívat na vampýří oddané poddané?“

Jasně že ve tmě vidím, jenže tady je zem samý klacek a dolík. Urian taky vidí, možná dokonce o něco líp. Jde vedle mě, tak na délku meče, tiše a mlčky.

„Do psí k...“ nadávám tiše, když mi holina uklouzne po mokrému listí, a najednou cítím jeho ruku na lokti.

„Opři se o mě.“

„Pomalů, upíre,“ cuknu. Co si ten chlap myslí, za chvíli... Do řiti, upír je to, vtloukám si do hlavy, upír, ne chlap. Už je jisté, že jsem moc často sama. Hlavně v noci. Jinak by mě přece nemohlo napadnout vodit se po lese za ruku s upírem. Taková pijavka špinavá nacucaná. Hanba mluvit.

Uraženě se odtáhne a vykročí přede mnou. Zdá se, že nemá strach, že mu vrazím meč do zad. No, možná to s nimi bude snadnější, než jsem si myslela, jestli jsou takoví všichni.

Teď už o větvičky neklopýtám, našlapuju tiše, a dokonce i srdce jen mělce dusá. Mezi stromy vidím kříže.

Chladná úzká ruka se znovu dotkne mého lokte. Strnu. Naklání se ke mně, jeho tvář u mé, bílé zuby kousek od mého ucha a od tepny... „Jsme blízko,“ šeptá. „Dál půjdu radši sám, mohli by slyšet tvou krev.“

Vrtím hlavou, že ne. „Tiše. Pomalu,“ naznačuju rty a ukazuju si na hrud'. Nakloní se ještě blíž, takže cítím nějakou voňavku, a položí mi ucho na koženou kazajku.

Tmavé vlasy šustí po kůži, jak sune hlavu níž na prsa a tiskne... Opravdu mi to dneska nemyslí, uvědomím si, když mi tmavá kštica po kocouřím sklouzne na břicho.

„Chlíváku,“ snažím se křičet úplně mlčky.

Popadnu ho za krk plnou dlaní, aby ucítil stříbrné obroučky, protože dělat něco víc tady a teď je šílenství. „Pijavice. Podrazáku. Šmejde.“

Snaží se odtrhnout mou ruku a spálí se při tom o stříbro. „Promiň,“ šeptá kajícně. „Máš hustou tmavě rudou krev a navíc voní po ostružinách.“

Zůstanu jako opařená a mám pocit, že pokud to byla nějaká upírská lichotka, určitě byla pěkně peprná.

Poslední kus ke hřbitovu se plazíme mokrou trávou a kalužemi. Špinavá voda mi teče za kalhoty a do bot. Vlhkost se zakusuje do kůže, zaslechnu šramot, zvednu hlavu a cítím blátivou hnusnou sirobu i v kostech.

Ze hřbitova vychází průvod. V zetlelých šatech, v cárech vlňáků nesou ženy svá batolata, větší děti běhají mezi hroby, muži důležitě rukují. Už se nedivím, že okolní vesnice daly dohromady tolik. Opatrně otáčím na Uriana hlavu a vidím, jak znechuceně stahuje koutky. Díváme se. Jsem tak zmrzlá, že mi není ani zima. V hřbitovní obci je hlad. Býval za živa, je i po smrti. Kdosi přitáhl smrče, ale kolik se jich z něj nasytí? Nerozhodně se obracejí tu k lesu, tu ke kopci, za kterým leží sousední ves. Ještě mají strach, drží je zpátky kletby a jalovec, ale pytláčili dřív, když nebylo co do úst, proč by se nevzbouřili i teď. Zvlášť když už vrchnost nezakazuje.

Vrchnost... ani po smrti se vrchnosti nezbavili, žijí, živoří v průrvě mezi umíráním a rozkladem, ale ani to je neosvobodilo. Zádá se hrbí pořád stejně...

Odkudsi ze stínů se noří vysoký muž, tak podobný Uriášovi, že se musím ujistit, že upír opravdu leží vedle mě.

„Jürge,“ šeptne můj průvodce.

Přivřu oči. No, tomu šatstvo na těle netlí... kývá hlavou k hloučku žen, které na něj dychtivě hledí, s otevřenou pusou, s otevřenou...

Kurva, ještě že jsem si vzala zálohu předem. Povykující hlouček vleče k Jürgemu zmámeného muže. Snad tuláka, snad někoho, kdo přebíral a zabočil na špatnou pěšinu. Hmatám po meči, stříbro v dlani mě trochu utěšuje. Pro chlapíka nemůžu udělat nic, ostatně stejně už žádnou spásu nečeká. Stojí odevzdaně a čeká, jako beran. A jako beran taky zajde, jen řeznický nůž nahradí zuby, bílé a tenké.

Vesnice s úctou hledí, jak vampýr zvrátí chlapovi hlavu, čelisti se rozevřou a...

„Jak to děláte?“ nedá mi, abych se nezeptala. Odpovědi se nedočkám. Prst na ústech.

Jürge pije, mužovým tělem zmítá křeč, než zůstane viset ve vampýrových rukou ochable, jako zardoušené jehně. Ženy se přikrádají blíž, lichotivě hladí Jürgemu plášť, některé zvedají nad hlavu děti, vampýr si dlouze otírá pysky, jako by se těšil pohledem na neúprosnou žízeň svých zplozenců. Pak si přitáhne dlouhovlasou dívku, dovolí jí krátce přiložit rty k mužovu hrdlu, pak další a další... Zkrvavená ústa mu líbají ruce.

Je mi na zvracení. Polykám. A počítám... Třiadvacet, devětadvacet, osmatřicet... Snad tu ani nejsou všichni. Děcka lezou po mrtvole a snaží se dostat ze žil poslední kapky krve.

Tahám Uriáše za rukáv, mám toho tak akorát.

Za našimi zády se smečka rve o zbytky.

Klušu lesem a už se nevzpírám, když mě Uriáš vezme za ruku. Po tom, co jsem viděla u hřbitova, je i upír dobrý, pokud je na mojí straně. Pokud opravdu je na mojí straně.

Ohniště je vyhaslé a Mlha, má klisna, neklidně dupe po vodou nasáklém mechu, na ohlávce přivázané copy česneku.

„Funguje to na vás vůbec?“ ptám se, když vidím, jak Uriáš do jednoho z copů, zavěšených na větvi, narazí ramenem.

„Na nás ne, ale na ty z vesnice ano, neboj se. Na nás platí to stříbro, trochu.“ Neklidně si olízne rty, až si ho podezřívavě prohlédnu. „Však vidíš.“

Vidím. Na místě, kam dopadly moje stříbrné prsteny, má napuchlou přiškvařeninu.

„Aspoň něco.“ Zimomřivě se choulím pod pokrývkou, mokré oblečení přilepené k tělu. Chvilí se klepu a pak to vzdám. Z tlumoku vytáhnu vlněnou halenu a gatě, rychle ze sebe shodím oblečení, husí kůži jako borůvky, chlupy zježené a Urian příčinlivě zapaluje oheň. Mně za zadkem.

„Vypadni, zatraceně.“ Nejsem stydlivá, ale ten upír mi na mou duši jde na nervy.

Přitáhnu si deku k bradě a přivřu oči.

„Spi.“ Zase má ten uspávací hlas. „Budu hlídat.“

„To určitě. Pohlídáš si, až usnu, pak otevřeš papulu... a urveš mi půlku krku.“ Těžko říct, jak moc vážně to myslím, ale Uriáš se urazí.

„Mohl jsem...“

„Ale jo. Já vím.“

Obtočím si řetízek od medailonu kolem krku dvakrát, přes prsa si položím meč a definitivně usnu. Do spánku mě provázejí sny o dětech s ostrými zuby.

Teplo je příjemné, zvlášť pod peřinou. Zavrtím se. Známý pocit mužského těla. Důvěrně známý. Co? Instinktivně stisknu jílec meče, odkulím se, švih mě sám zvedne ze země a vzápětí přiložím špičku zbraně Uriášovi k hrdlu.

„Tak hlídat?“

Mráz mi přejde páteří. Když se totiž upír snaží odpovědět, brání mu v řeči špičáky dosahující přes spodní ret. Zvednu ruku ke krku a nahmatám vlhkost slin.

„Kousnuls mě?“ zachraptím a napnu svaly.

Konečně je schopen artikulovat. „Omlouvám se, ale... jen líbal.“

„Líbal? Čemu říkáš líbat, ty...“ Vší silou ho nakopnu do kyčle.

„Chápu, že se zlobíš. Neměl jsem to dělat. Jenže ty voníš, krví, ostružinami a stříbrem. Je to zkrátka těžký.“

Vypadá jako každý jiný chlap, co ho člověk ráno vyžene z pelechu, jenže... prohmatávám si krk a cítím podlitinu.

„Kousnuls mě,“ říkám už klidněji.

„Ne. Já jsem prostě jen...“

„Udělals mi prostě cucflek?“ Tohle nemůžu nikdy našim chlapům říct, pokud nechci, aby si mysleli, že mi přeskočilo. Vezmu upírský kšeft a skončím s cucflekem od upíra přes půl krku ještě dřív, než vůbec vytáhnu náradí.

„No.“

„Pitomče. Copak jsem ti jasně neřekla, že s upírem se teda opravdu tahat nebudu?“

„Neřekla. A navíc, vypadala jsi, že je ti to příjemné.“

„Spala jsem, ty idiote. A co ty zuby? Klidně bys mě zakousnul.“

Zavrtí hlavou a rozpačitě uhlazuje příkrývku. „Víš, jaksi, ono je to tak, že...“

„Tak jak? A bez těch keců.“

„Zkrátka, když máme, ehm, erekci, tak ty zuby...“

Ztěžka dosednu vedle něj na jehličí. „Málem jsem ti podřízla krk.“

Dívá se na mě a i oči má kocouří. „Opravdu ti to vadilo?“

Nerozhodně plesknu dlaní o zem. „Těžko říct.“

„A nemohli bychom to ještě jednou... zkusit?“

Vztáhne ke mně ruce, zkušeně jede prsty po vnitřní straně stehén, tmavé vlasy mu padají do tváře a mě v klíně hladově zasvědí samota.

Když mu strkám jazyk do pusy, je mi jasné, že s tímhle se opravdu doma nepochlubím.

Hodím další osikový kolík na hromadu a narovnáám se. „Neflákej to, Uriáš.“

Zastrčí si vlasy za ucho. „Neflákám. A nejsem Uriáš, ale Urian. Ani ses mi nepředstavila,“ dodá vyčítavě.

„Lota,“ zaškaredím se. „A dělej. Je jich hodně, a budeme muset vykopávat hroby. Jestli to nestihneme, tak...“

Jestli to nestihneme, tak lépe dál nemyslet, řeknu si pro sebe a natáhnu se po další větvi. Nůž přiostruje hrot loket dlouhého kůlu, který projede srdcem jako nic. Vzpomenu si na drobotinu plazící se po mršině a v zátylku mě zamrazí.

V šedém denním světle nevypadá hřbitov děsivě, spíš bezútěšně. Chudě. Hladově. No, to, co spí pod hlínou, každopádně hladově je.

Krumpáč se zakusuje do hlíny, Urian vraští obočí, s takovým nástrojem vypadá nějak nepatřičně, ten napařádný aristokratický vampýrek v hedvábí.

„Už?“ Stříbrný meč mi trčí nad ramenem a v brašně čeká osika na svou příležitost. Naštěstí pohřbívali ve spěchu a nekopali hluboko...

První rakev, vláčné údy a prokrvené sliznice, přesně jak to stálo v knize, kterou jsem kdysi dávno s nechutí otevírala. Bohové, kdepak

je nevinność mých patnácti let a kde asi skončila střeva i jiné, zábavnější tělesné součástky Martina, kolegy, na kterého jsem tenkrát letěla, protože už měl medailon a zasvěceně mluvil o „drbačce“. No co, každou zimu někdo chybí.

Žebro zapraská, srdce pukne, jak nalehnu na kůl, a z úst teď už mrtvého se vyvalí krev. No, Matyáši, nebo co to je na kříži vyryto, ještě obsloužím tvou starou a tři děťátka a ty můžeš doufat, že se rodinka sejde v nějakém lepším světě. Ženská má dokonce i teď kolem úst ustaraný rys. Chudák. Vrazím jí kůl do hrudi málem něžně.

Ještě odbýt děti, chatrná tělíčka přišpendlená kolíky do hrobu jako nějaký nenápadný hmyz, a pak dál.

Jde nám to od ruky, Urian kope a já čím dál unavenější rukou vrážím kůly. Někdy nedávali ani rakve, kde je také brát. Na provlhlou jílovitou hlínu padá drobný déšť a Urianova ruka je studená, když se mi dere pod košili. Ano, měla bych ho poslat do řiti, měla bych si dát lepší pozor, měla bych hroby obejít se stříbrnou virgulí... Mí učitelé neváhali použít solený řemen i jiné neortodoxní metody, aby do nesoustředěného žactva natloukli všechno potřebné, jenže jejich popel už rozfoukal vítr a já se tu teď uprostřed rozmoklého hřbitova ocucávám s jedním upírem jako služka s vojákem. Ne všichni žáci si berou učivo k srdci tak, jak by měli.

Soumrak vždycky přichází stejně jako opilost. Plíživě. Na práci je najednou nějak hůř vidět, medailon pod blůzou drobně vibruje a já se nemohu obelhávat, že je to Urianovou blízkostí. Není. Na něj medailon už reagovat přestal. A rady učitelů by se z hlavy pouštět neměly, pokud člověk nechce skončit... no prostě skončit.

Vytahuju z brašny virguli a Urian zatím rozkopává další hrob. Našich zákazníků už slušně ubylo, kopky rozházené hlíny kolem jam, které se teprve teď staly opravdovými místy posledního odpočinku. Tlumené tupé rány náhle přeruší ostrý zvuk, medailon se mi zadrhne okolo krku a já poprvé v životě uslyším křik vampýra. Jürge. A hned nato také sílu křiku pocítím.

Vlna mě srazí na zem, kůly v brašně mi zhmoždí žebra, cítím, jak se mi z nosu valí krev, a jediné, na co se zmůžu, je zčerstva se odkutálet za nejbližší kopku hlíny. Tisknu hlavu do země a křik stoupá a klesá, dokud se nesrazí s tím druhým, povědomým. Do psí díry, taková nota zněla v jeho sténání, když jsme... Krvácím do jílu a v žaludku mám led.

Hlava mi třeští, když si zoufalá cpu do uší mazlavou hlínu. Právě včas. Ne u všech žíznivých jsem vykonala svou osikovou návštěvu a hřbitovní „náves“ teď ožívá rodinkami. Tváře, přepadlé tváře vesničanů i v nesmrti ustarané a bez pýchy. Ani se nenamáhám otřít si z tváře krev, nemrtvý chasník se po mně ožene a jeho pěst skončí ve smyčce ze stříbrného řetězu. Křičí, ne jako ti, kteří se rvou kdesi za mými zády, žaluje krivdu, ani smrt ho nezavila pocitu bolesti. Napodruhé už jo, ušklíbnu se v duchu, meč kmitne vzduchem, hlava se koulí, medailon na krku brní, jak přibíhají ostatní, nemají dar zničujícího křiku a tak jen cení zuby a já, řemeslo je řemeslo, v potácivém tanci odťínám hlavy a údy. Kdosi mi skočí na záda, zkroutím se do klubka v kotrmelci a pak mu, ležícímu na zemi, úsporným pohybem podříznu krk. Hospodské triky... venkovský křupan křupanem prostě zůstane, ať ho ze světa sprovedí jakékoli zuby. Odkopnu špinavé batole, které se mi pošetile snaží prokousnout kůži holinky, krček povolí s lupnutím suché větve, drobná brada ukáže k měsíci pohybem vítajícím tmě a pod mými žebry se probudí obvyklá bolest. Nenávist.

Rozhlédnu se po bojišti, dvakrát mrtvá těla s rukama rozpraženými k tápání po věčnosti, tenhle krchov snad nakonec opravdu bude místem ticha. Zatím není... Těžko říct, jak dlouho jsem se bila, ale vampýrská záležitost ještě zdaleka není u konce a všechna směšná rytířskost soubojů, ta tenká slupička cti, na kterou příslušníci mého cechu nedávají ani zlámanou grešli, teď zní v šíleném nepřetržitém křiku. Tuším, že má Znamení by mě proti němu chránila jen těžko, ale bojující na mě nemyslí. Krvácejí oba. Jasně rudá tekutina jim teče z uší, nosu, rtů a dokonce i očí. Už dávno nemyslí na nic, ti dva. Amatéri, bleskne mi hlavou. Amatéri

jsou vždycky nesmyslně a neúčelně urputní. K nenávisti se, bozi vědí proč, přidá vztek.

Rány přicházejí k sobě, z cárů kabátce mi lezou lokty, za krkem bolí, přitisknu si ruku na zátylek, zakloním hlavu a... sotva stačím zkřížit prsty do runového propletence. Kurva. No, tedy opravdu kurva. Jürgeho děvka. Hloupá situace, jen co je pravda. Vlastně jsme upírské kuběny obě dvě.

Zašklebím se. Vůbec nepochybuju, že s obličejem pokrytým krví a v cárech šatů vypadám příšerně.

„Tak pojď, holčičko,“ šeptnu a ona zakřičí. Což o to, zuby jí blýskají, očima nepřičetně koulí, trochu jako by hrála jakousi roli, roli děsivé stvůry, která straší venkovské děti v zimních povídkách. Děsí děti... dojde mi, že jsem divačkou pečlivě nacvičené scénky, poslední, kterou vídávaly děti, které teď leží kolem s přelámanými vazy, s kolíky v hrudi. Křičí.

„Čubko prašivá, ty tupá couro...“

„Posbírej všechen vztek v sobě a nech ho vyrazit z těla v jediný okamžik jediným gestem,“ říkával Joachim, učitel runových znaků, když po nás žácích právě neházel klíčem od učebny. Ted' jsem ho tedy posbírala, zápěstí mě zabrní silou hněvu, Znamení se jako zátopová vlna srazí s křikem upírky, smaže ho a dopadne v tichu. Žena se svíjí na zemi, šokovaná, zalknutá vlastní krví. Překvapená.

Taky amatérka, pomyslím si s pohrdáním. Stvůra od plotny, děsivý přízrak s podolkem od hnoje, děvečka, která se proměnila v upírskou princeznu. Na chvíli, kamarádko, jen na chvíli.

Zabíjet je někdy příjemné, v zádech a bocích cítím váhu zbraně, důvěrné teplo stříbra. Zvedne se na všechny čtyři a já víc nepotřebuju. Jen se trochu zhoupnout a meč už sám dodá ráně potřebný švih. Naposled křikne a zasáhne mě, ale bolest v hrudi je mi málem příjemná. Tělo se zhroutí a já si sáhnu na žebra. Nejspíš nějaké prasklo, co z toho.

Ze všeho nejvíc se mi chce spát. Zavřít oči, kolena přitáhnout k břichu, zapomenout na všechno... Do řiti, ještě není hotovo.

Prohmatám si kapsy, najdu známou lahvičku ze zeleného skla a zkřívím pusu. „Jen se neofrňuj, holka, je to pro tvé dobro,“ napomenu se, když na hřbet ruky sypu dvě kupky bílého prášku. Za očima mě zabolí, jak substance protáhne nos a vybuchne v hlavě. Srdce zabuší rychleji, ztuhlé prsty sevřou meč.

„Máš smůlu, Uriáši. Protože na tvou rodinnou čest, na tu já zvysoka seru,“ přeříkám si pro sebe a zvednu zadek z vlhké země. Na moc dlouho mi „havraní koření“ nevystačí, ale na to, aby Jürge dostal svou stříbrnou medicínu, by stačit mohlo. Koneckonců, zálohu za tuhle práci už jsem utratila. Mizernou zálohu za tuhle špinavou práci.

Mládencům už zřetelně docházejí síly a zvuk teď není ani drtivý, ani nepřetržitý, spíš se podobá občasnému prásknutí bičem. Kolik už jsem takhle viděla chlapů, zlitých vlastní krví, a mockrát mi ta krev padala na obličej i potom, když jsme... Tak kuš. Nechápu, proč mě v mém věku ještě padají takovéhle věci. Snad ze zimy a z hladu...

Sunu se mezi hroby a doufám, že Jürge je unavený bojem, že mě stimulant nenechá na holičkách, že Uriáš předčasně a nevhodně neodpadne... Chci zabít, už ani ne proto, že jsem za to placená, ale kvůli těm, kteří ve smrti žili stejně bídě jako za živa, a úzkostí umírání prošli dokonce dvakrát. Lidé z mé branže sice nejsou zrovna pobožní, ale pokud je něco po smrti, věřím, že tihle tam budou zas jen hrbít hřbety. No a my párat břicha, každý máme svoje.

Mokré vlasy se mi lepí k čelu, promrzlé tělo už necítím a vlastně mi ani nevadí. Pokud přežiju, přijde ráno k sobě, pokud ne... Déšť mi teče do očí, slyším chraplavé pokřikování, snad nadávky. Zatajím dech. Křečí zkřivená záda muže v černém se přibližují, tisknu se k zemi, nemusí to být jen Jürgeho křik, který mě zasáhne, zrovna tak to můžu nakoupit od Uriana, potácejícího se hodný kus ode mě. Raději se na něj nedívám. Pohřbila jsem jich už dost, i kopat hroby pro přátele patří k věci.

Ušklíbnu se. Najednou slyším jen svou krev a déšť, tak už to ve chvíli před útokem bývá. Ani nepřehmátnu, aby rukavice

nezaskřípala po jílcí, s nádechem se zvednu na jedno koleno a pak vrazím zezadu Jürgemu meč do hrudi tam, kde je srdce. Tam, kde by mělo být srdce.

Neotočil se před ranou, už to nestačil, zato teď se točí jako káča, s řevem, který zraňuje, „puto argan, puto argan“, křičí, ten nepřítelný jek si budu pamatovat dlouho, meč mi vyklouzl z rukavice slizké vlhkostí a bahnem.

Jürgeho ruce, rudé a zkřivené, se sápo po mém krku, couvnu, zatracený jíl, který chytá podpatky, zející rána v upírově trupu jako rozleptaná kolem stříbra ostří, fascinovaně koukám na obnažené srdce zběsile tepající kus od mé čepele, a pak mi na čelist dopadne pěst.

No, v životě už jsem takových dostala, železitá chuť mezi zuby a bolest na temeni, spíš instinktivně skládám jakési znamení, to druhé tělo na mě padá, cítím pach krve, má vlastní čepel mě tlačí mezi žebry, zkřivená nepřítelná tvář na pěst od mé a pak... nic.

Zatřepu hlavou, Jürge leží vedle, zkroucený v poslední bolestné křeči, ze zad mu vedle mého meče ční osikový trn a Urian klouže na všechny čtyři.

„Proč jsi mě nenechala?“

Vrtím hlavou. „Tohle už nebyla jen tvá věc,“ chraplám poraněným krkem a znovu slyším jen svou krev a dešť.

A možná, možná nějaký tichý zatajený vzlyk.

Cákám si vodu na obličej a částečně taky na Uriáše, který sedí zhroucený do sebe u pobořené studny. Hnědé stružky mi protékají mezi prsty, čerstvé strupy se odlupují, chlad zahání účinek drogy a já klepu kosu. Zuby mi drkotají.

„Neumeješ se taky?“ cvrnknu špičkou boty do zakrváceného upíra.

„Můžu si líznout?“ odpoví nelogicky, a ještě než stačím odpovédět, se kupodivu svižně zvedne a já cítím jeho jazyk na bradě.

Teplý, kocouří jazyk. Opřu se o jeho hrud' páchnoucí jako podříznuté hrdlo a pobitá žebra se ozvou.

„Dej se trochu do pořádku...“ zavrčím rozpačitě, „máme ještě práci. Kde jsi vlastně vzal ten osikovej kůl?“

„Vytáhnul z mrtvé. Musíme ho tam vrátit, aby...“

Nohy se mi podlamují. „Jo. Musíme ještě spoustu věcí.“

„Zítra. Loto, až zítra.“

Zatínám zuby zběsilou snahou zvládnout zimnici. Pak to vzdám.
„Máš pravdu. Zejtra. Tak aspoň ten kolík.“

Ploužím se od mrtvé s pocitem, že víc kůlů už dneska nezatluču, když zahlédnu v Uriášových očích mázdru bolesti. Nedívá se na mě, hledí k místu, kde leží Tvůrce.

„Kdo to byl, Uriáši?“ držím ho za předloktí jako slepce.

„Bratr, Loto. Byl to můj bratr.“

V lese mě ani nenapadne nadávat, když se o mě Urian opírá. Potřebuje to. Kdysi jsme zabíjeli jednoho z našich a vím, pamatuju si dodnes, jaké bylo jeho umírání. Jak bolelo. Jak bolelo i nás.

Mokré větve se mi derou pod potrhané šaty, v botách mi čvachtá a Uriášova ruka na mých ramenou je studená jako ruka utopeného. Toužím po suché posteli, po svařeném víně, po bezpečném objetí, ale vím, že mě čekají promočené jedlové větve, vyhaslý oheň a chlápek, co má zuby až na bradu. Kdysi mi jeden z mistrů říkal, že zaklínačství je posláním, ale tomu už dávno nevěřím. Zaklínačství je trest za to, že jsem jako malá upalovala střevlíky a plivala po mámě kaši.

* * *

Mlha vypadá zuboženě a mě zazebe stud. Ani o kobyly se neumím postarat. Z ohlávky vyplétám česnek, srst pod mou rukou je mokrá, slepená, a když zvednu dlaň k očím, vidím krev.

„Byli tady.“

Urian se na mě lhostejně podívá. „Byli hladoví. Slídí všude.“

Vyhaslý... je mi jasné, že k něčemu ho dokopat je dnes nad lidské síly, dokonce i nad síly zaklínačky.

„Prostě jsme je nedostali všechny, he?“

„Mám žízeň,“ zakňourá najednou. Ohlédnu se a vidím ztrhanou tvář s překrvenýma očima, kobyla nepokojně tancuje po udusané hlíně, samotné mi zakručí v žaludku a v žilách ještě hřeje trochu „koření“.

„Počkej tady, já něco seženu.“

Civí na mě přes clonu únavy, ucourané vlasy přilepené k obličejí, v tmavém strništi zaschlou krev, a když si hodím na záda luk, jen spustí víčka. To jsem celá já, vždycky si na krk uvážu nějakého... Svítá a les žije. A když lovím, žiju i já.

„Máš dost?“ Pusu má od krve, ale navzdory tomu vypadá jaksi zdravější. No, možná právě proto. Sama už nemám na kuchaření kolem srnčího dost síly, Havran mě s konečnou platností pustil ze svých spárů a já cítím, že co chvíli dopadnu tvrdě a rovnou na obličej.

„Končím, upíre. Budu spát,“ šeptám spíš sama pro sebe a Urian zvedá příkrývku.

„Voníš,“ říká mi do ucha, já se, napůl v bezvědomí, naposledy ušklíbnu a pak pach zvětralé krve přestanu vnímat.

Tentokrát se neleknu. Každý má něco, a když někoho těší tulit se k vaší krční tepně, není na tom vlastně nic zlého. Hřeje, sice málo, ale lepší než nic, a polední světlo zahání noční běsy i pochybnosti.

„Hele,“ zavrtím se, „musíme jít na hřbitov a spálit to tam.“

„Uhm.“

„Taky musím do vesnice, vyzvednout si zbytek peněz.“

„Uhm, hm,“ huhlá mi do vlasů a pokouší se ze mě stáhnout kalhoty.

„A možná bysme měli zkusit dohledat toho uprchlíka...“

„Loto,“ Urian konečně zvedne hlavu, „už ti to někdy vampýr udělal jazykem?“

MLYNÁŘČINA NÁRUČ

„Kde je Torge?“

„Šuká.“

„Tu mlynářku?“ zvednu se ze země a opráším si zadek.

„Přesně.“

„Je tam už od včerejška. To se připlazí po břiše.“

„Jo,“ zašklebí se Arvid a stáhne si košili. „Pojď se koupat, kotě.“

S rozmyslem si sundám kalhoty a odmotám šátek, ovázaný kolem hrudníku.

„Skáčem z vrby?“ navrhnou svému druhovi.

„Se ví. Lezeš první.“

Oblázky křupají pod nohama, když se odrazím a vyšvihnu na větev.

„Nekoukej mi mezi nohy, chlíváku.“

„Nekoukám,“ chechtá se Arvid se zakloněnou hlavou. „Náhodou koukám úplně někam jinam.“

Mokrý vlasy studí na ramenou, jak od vody s večerem táhne chlad. Arvid napíchal kolem ohně pruty a na nich se pečou drobné ryby. Natáhne ruce k plamenům. „V noci bude kosa.“

„To bude. Co takhle sehnat nějakej kšeft?“

„Hm,“ přitáhne si na klín meč a zamyšleně jím cvaká v pochvě, „ale co tady?“

Pokrčím rameny. Co tady? „Zajdem do hospody, ne?“

Kývá, až mu z copů odstříkuje voda. „Zajdem, ale pro tři tu stejně práci nenajdeme. Mohla bys...“ zasní se.

„Mohla bych co?“ přiložím mu nůž k ohryzku.

„Vydělat pod duchnou aspoň na polívku, ne?“ hihňá se klukovsky, když ho povalím na zem. Koulíme se po kamení, cítím pod žebry jeho loket a jeho stehno mezi svými. To určitě, panáčku, ušklíbnu se v duchu a čelem ho udeřím do kořene nosu.

„Čubko bláznivá, za tohle ti seřežu zadek,“ skučí, pak se zvedne a pádí k rybám.

„Nedám ti ani jednu, když mi nedáš,“ vyplázne na mě jazyk v neslušné grimase.

„Kušuj,“ uchechtnu se a s povzdychem na sebe natáhnu zaprášenou blůzu.

„Tak jdem?“

„Až po jídle,“ zasvítí na mě Arvid očima, které se nepodobají lidským.

Arvid je zaklínač a já, naneštěstí, taky.

Trochu opilý se šineme k mlýnu, kde si užívá náš třetí kolega Torge. V krčmě jsme se, kromě opileckých stesků o manželkách, dobytku a úrodě, nedozvěděli nic. Klidný kraj, pomyslím si. Spořádaný kraj, kde se práce pro partu zaklínačů neválí pod každým stolem. Jistě, zaklínači jsou osamělí lovci, jenže teď je léto, horké a líné, léto, které svádí k zahálce a k dovádění ve vysoké trávě. Vědět to náš představený, dá nasolit bič, ale nikdo z nás není takový blázen, aby mu to vyprávěl. Tedy, aspoň doufám.

„Torge, Torgée,“ křičíme a tlučeme jílci mečů do zavřené brány. „Vstávačka.“

Mlýn je tichý, ale jen chvíli. Pak uslyším zvuk bosých nohou běžících po hlíně a Torgeho hlas: „To jsou kamarádi, holčičko, jen klid.“

Stěží skrývám smích. Torgeho „holčička“, rozložitá mlynářka, váží dvakrát víc než kterýkoli z nás a je nejmíň stejně tak stará. Náš plavý kocour se zase vyznamenal, krčím nos. No, možná mu učarovala spíše plná špižirna než její majitelka, ale kdo jsem já, abych mu sahala do svědomí?

„Pohni,“ křiknu a vrata se konečně otevřou. Torge stojí bosý na udusané hlíně dvora a vypadá drobet unaveně. Za jeho zády se rozkládají mohutné vnady paní mlýna a já už se ani nedivím, že její manžel skončil mladý. Nejspíš ho zalehla.

„Kamaráda vidím jen jednoho,“ dí ta dobrá žena. „Co je to druhé?“

Zapraskám klouby a Torge výstrahu pochopí.

„Loty je naše kolegyně, zaklínačka.“

„To není práce pro slušnou ženskou,“ odfrkne mlynářka a zakormidluje objemným pozadím směrem k domu. „Poběhlci tu nechci.“

Nestačím se ani nadechnout, Torge je rychlejší. Udeří ženu hřbetem ruky do tváře a stačí přidat ještě zdařilý zásah i na druhou stranu.

„Přehnalas to, Linde. Ženské obvykle nemlátím, ale kdyby tě umravňovala Loty, dopadla bys hůř.“

Mlynářka si drží postižená místa a ječí vysokým stoupajícím jekotem hysterik. Dvůr ožije pacholky a děvečkami, všichni postávají v uctivé vzdálenosti, rozespalí a trochu dychtiví.

„Á, polívka nebude,“ konstatuje Arvid a očima ukáže směrem k vratům. „Zašněruj si poklopec, bratříčku, obuj si boty a mizíme. Dáma to zřejmě nemá ráda takhle zostra.“

Torge kývne, plavá kšice se mu rozlétné a je pryč.

„Dávej pozor na ty lidi,“ šeptám. „Kdo ví, co ty vesnické hroudy může napadnout.“

„Bez obav, kotě,“ uklidní mě Arvid. „Kvůli pár fackám si pro krvavou polívku nepřijdou.“

Mlynářka už přestala kvílet a nenávisťně si nás teď měří. Oči má utopené v rudých tvářích a podivuhodně zlé. Masky dobromyslné panímámy spadla.

„Žebroto,“ syčí nenávisťně, „postarám se, abyste viseli.“

„Ajajaj, že on to Torge dneska trochu flákal?“ zeptám se účastně.

„Ty toulavá feno...“ plivne po mně nadávkou.

Pokrčím rameny. „Každý nemůže tloustnout u boudy,“ odpovím kousavě a ženská se nafoukne ještě víc.

„Jdeme.“ Torge má řemen od pochvy meče přes rameno, boty na nohách a sedlový vak v ruce. „Nic jsem si nenechal na památku, poklade. Buď bez obav,“ zašklebí se na svou bývalou milku a postrčí mě před sebou.

„Mizíme, Loty.“

„Sebranko blechatá, zrůdy, vy... vy proměnění zmetci,“ vříská nám mlynářka do zad. „Pošlu na vás biřice.“

„Pošli,“ obrátím se na okamžik, „pošli, vdovičko. On jim Torge vysvětlí, co a jak máš ráda.“

Žena supí vzteky, ale to už sbíháme na louku.

„No, děti, z husy k večeři sešlo,“ zapitvoří se Torge. „Rybička na mě nezbyla?“

Klušeme proti proudu potoka, nad hlavou okrouhlý měsíc. Boty se nám boří do podmáčené trávy.

„Kurva.“

„Kde?“

„Hovno kde, šlápnul jsem do díry,“ nadává Arvid. Náhle strne. A nejen on. Medailon na mém krku vibruje jako zběsilý. Koutkem oka zahlédnu v trávě pohyb.

„Támhle. Něco malého,“ zatočím mezi prsty nožem.

„Už je to pryč,“ odplivne si Torge. „Tohle nesnáším.“

Proti nebi se rýsuje silueta pobořeného mlýna, který zřejmě prohrál souboj se svým novějším kolegou.

„Podíváme se tam?“ navrhnou.

„Platí nás za to někdo?“ zavrčí Arvid. „Nejspíš tam nic není, jen...“

„No právě.“

„Ženská,“ směje se Torge.

„V tom se vyznáš, co?“ žďuchnu ho pod žebra. „Chlapi, jdem.“

Mokřad pod našima nohama mlaskájako bezzubá ústa.

Tiše prolezu rozvalenou zdí. Za krkem mě studí předtucha, instinkt, který napovídá, že místo není v pořádku. „Může tu být zřídlo?“

„Může tu být leccos. Ten zatracenej medailon pořád...“

Položím si prst na ústa. Tichem noci se nesou podivné zvuky, zvuky, které člověk obvykle slýchá od dětí. Dá se do mě zima.

Tiše, jak nás to léta učili, se vydáme za zvukem, když vtom dětské vmnění protne skřek. Rozběhnu se pod polozříčený krov. Ty děti...

Když vpadnu do místnosti, je mi rázem jasné, proč mě medailon škrtil. Na podlaze pět kojeňátek trhá psa. Zvíře sebou zmítá v agónii a malé ručky mu rvou údy, ústečka, jako stvořená ke kojení, se blýskají zuby.

„Fuj,“ vydechnu a tasím meč. Kojenci váhají jen okamžik. Pak se jeden z nich rychle jako krysa vrhne po mé botě. Odkopnu děcko a čekám suché lupnutí páteře. Neozve se, jen jednolitě modré oči dítěte ve tmě světélkují jako oči dravce.

„Co je to za hnus?“ ozve se Arvid za mým ramenem.

„Nevím,“ syкну a jedinou ranou meče zbavím psa trápení.
„Nevím.“

Torgeho nůž proletí vzduchem a najde bílou postavičku. Měla by přijít krev a předsmrtný boj, ale děcko se jen hadím pohybem prosmýkne kolem a zmizí pod hromadou sutin.

„Chytím to,“ křiknu, ale pak zjistím, že provést to je zatraceně těžké. Bílá tílka už neútočí, utíkají. Odrazím se, dopadnu u hromady suti, pod kterou mizí, a poslednímu přišlápnu nožku. Ožene se po mně ostrými zuby a já zachytím jeho zuřivý pohled. Snesu ho jen okamžik, pak nohu zvednu.

„Kluci, je to... mrtvé.“

Choulíme se k sobě na břehu jezera. Noc je chladná, dvojnásob studená se zdá po tom, co jsme viděli. Ani na ryby člověk nemá chuť.

„Torge, kde se to tam vzalo, co myslíš?“ zašeptám do tmy.

„Nemysli na to,“ zavrčí, „nemysli na to a spi.“ Jeho ruka mi putuje po břicho a já jsem za přítomnost těch dvou teplých těl, dvou klidných, pomalých tepů docela vděčná.

„Ty děti jsou mrtvé,“ šeptnu ještě.

„Ne tak, jak by měly být,“ ozve se rozespale Arvid. „A zavři pus, nebo ti do ní strčím...“

„Chlíve,“ přetáhnu si plášť přes hlavu a pak už opravdu spím.

„Co s tím budeme dělat?“ Snažím se sežvýkat kus chleba, tvrdého, že by i do dýmáku udělal rýhu. Nad našimi hlavami pálí slunce, skoro nepatřičně pro tak časně ráno, a mně se skoro chce věřit, že noční setkání byl sen. Podívám se na svou holínku, která nese stopy drobných ostrých zubů. Dobrá, sen tedy ne.

„Cokoli, když za to někdo zaplatí.“ Torge se podrbe na břicho a já ho stihnu podezíravým pohledem.

„Nechytils filcky?“

Zaťuká si na čelo. „Byla to mlýnářka, ne děvka.“

„No, na to, že nebyla děvka, ti dala dost rychle, sokolíku.“

Nejistě sklopí oči ke svým tříslům. „Jestli od tebe něco chytanu...“ potězkám výhružně meč, „tak...“

„Se kouknu,“ zvedá se Torge od ohně a můj pohled se setká s Arvidovým.

Protáhnu koutky a pak, z ničeho nic, dostanu chuť se podrbat.

„Ten mlýn není v pořádku, kmotře.“

Starosta se zatváří jako někdo, kdo šlápl do kuřince, a zavrtí hlavou.

„Co je mi po tom. Ve vsi to není. A vůbec, pro příště byste se měli mlýnům vyhnout. A našim ženským taky.“

Torge zapíská mezi zuby a pohledem přejede světnici.

„Žádný ženský tu nejsou.“

„Tak dost,“ uhodí starosta pěstí do stolu a hned se stáhne, když postřehne naše ruce na jílcích.

„Eh, dost řečí. Nezaplatíme vám, ať je v mlýně cokoli.“

Pokrčím rameny. „Neplatíte. Příště to dostane dítě nebo starou ženskou. Co nám je po tom?“

Vstaneme od stolu, ve vyleštěném stříbrném zrcátku na stěně zachytím náš odraz. Nedivím se, že nechce platit, dva otrhaní rváči a holka s vlasy obarvenými na zeleno. Možná to nebyl dobrý nápad. A ještě ta ostuda ve mlýně.

„Kmotře,“ upozorním ho ještě, „cokoli si o nás myslíš, to ve mlýně je horší.“

Zavrtí hlavou. „Běžte, tady nejste vítáni.“ Arvid s Torgem už jsou na cestě ke dveřím. „Neztratil se tu někdo? Dítě nebo...“

„Táhněte,“ zrudne starosta nesmyslným vztekem. „A dejte pozor, aby se neztratilo nic, až odjedete.“

Koně, které jsme nechali překovat v místní kovárně, jsou odpočinutí. Podkovy zvoní, jako by nevězely na kopytech hajter, se kterými se věru není co chlubit.

„Kam teď?“ obrátím se po svých průvodcích.

„Hm, z Auschy nás vykopali, co zajet nahoru k moři, hm? Písek, uzený ryby...“

„O rybách mi nemluv,“ zarazím Torgeho snění, „nejsem vydra a cpeme se tím furt.“

„Tak co Jauer? Město je to velký, něco se najde.“

„Hm, ale za světnici v hospodě tam za jednu noc zaplatíš to, co jinde za týden,“ namítnu skepticky a Arvid se na mě zaškaredí.

„Tak vyklop, kam bys ráda, slečinko.“

Než stačím odpovědět, zahlédnu v dálce něco, co mě přinutí polknout.

„Kluci, někdo nás shání...“

„Do prdele,“ zakleje Torge, „to někoho fakt zajímá ta tlustá flundra?“ dodá skoro ukřivděně. „Asi jo.“

Přes pole se k nám blíží skupinka jezdců s erby na prsou.

„Asi zajímá zdejšího barona, podle těch znaků,“ zavrčím otráveně. „Zdrháme?“

„To těžko,“ zchladí mě Arvid. „Na našich herkách těžko. Spíš popovídáme, ne?“

Přitáhne si řemen pochvy a nad ramenem mu výhružně vyskočí rukojeť meče. Trhnu přezkou, zrovna tak Torge. Nepřiznala bych to, ale v žaludku se mi třepetá úzkost. Nejspíš je můžem pobít, můžem... povraždit a pak už jen utíkat, nesmět se vrátit domů, nemoct...

„Mor a filcky na to tvoje kurvení, idiote,“ zavrčím na Torgeho.

Protáhne obličej. „Tak filcky, prdelko, filcky už mám.“

Obrátím oči v sloup a zaposlouchám se do dunění kopyt. Ozbrojenci se blíží...

Možná už měli se zaklínači tu čest, každopádně zastaví koně v uctivé vzdálenosti a natáhnou kuše.

„O co jde?“ zeptám se ostře, ještě než začnou, a z čela odfouknu brčálový pramen vlasů.

„Jsem Vithart, synovec barona Larse von Themen. Který z vás je Torge?“

„Já jsem Torge,“ ušklíbne se zaklínač a popleská kobylu po krku. „O co jde, to už se ptala tady krasavice. Já to jen zopakuju.“

„Jsi obviněn ze znásilnění, mistře zaklínači.“

„Jé,“ vzdychne Arvid a já počítám do deseti.

„Koho jsem měl znásilnit,“ zvedne Torge plavé obočí. „Snad ne mlynářku.“

„Ctihodná Linde, vdova po...“

„Můžu taky žalovat? Nerad o tom mluvím, ale ona znásilnila mě. Zalehla mě a pak...“

Někdo z Vithartova hloučku se zasměje.

„Zbil jsi ji a pak přinutil, aby ti byla po vůli,“ snaží se mladý šlechtic udržet přísný tón. „Za to můžeš být odsouzen k padesáti ranám bičem, k vypálení cejchu a...“

Torgeho tvář ztverdne, ruka švihne k meči a ten s kovovým jekem vyletí z pochvy.

„Opravdu?“ usměje se Torge zle.

„Tak dost.“ Příliš živě teď před sebou vidím utřáté hlavy družiníků a sebe, jak olupuju pocestné tak dlouho, dokud mě nedostane někdo z našich.

„Dost. Celé je to nesmysl. Byli jsme u toho, Torge jí dal jen pár facek, nic, co by měl řešit soud.“

„Ctihodná...“

„Ctihodná Linde má asi mezi kýtama věčně zatopeno,“ odseknu. „V kraji jsou jiné věci v nepořádku než ta shánčlivá ramlice.“

Vithart zmlkne, zřejmě v rozpacích, že o takových věcech mluví se ženou.

„Chcete bojovat?“ zeptám se rovnou a blesknu po mužích očima se zúženými zornicemi. Jeden z družiníků couvne. Usměju se koutkem úst. Dobře vím, jak teď vypadám, dobře vím, že teď je odlišnost zřejmá. „Spíš ne, že?“ kývnu. „My taky ne. Pojedu s vámi já, o mně je snad jisté, že jsem mlynářce pod sukně nelezla. Vyjasníme to.“

„Loty,“ ozve se Arvid, „to není moudrý.“

„Vyloučeno,“ vrtí hlavou Torge. „Bozi vědí, co ty pitomce napadne.“

Obrátím hlavu k Vithartovi. „Buď já, nebo boj. A na šípy nespolehejte,“ zabodnu mu pohled do tváře. „Od Znamení se odrazí.“

Polkne. V hlavě se mu pere pošetilá touha ukázat zaklínačské sebrance, kde je její místo, s docela obyčejným strachem. Koně frkají.

„Doprovod' nás tedy ty, paní,“ zahučí nakonec Vithart. Strach vyhrál.

Pokrčím rameny. „Proč ne.“

„Loty,“ Torge vyhlíží víc než provinile, „já...“

„Já dám každý běhně, chtěl jsi říct. Konec, jednu s nimi, a kdybych se dlouho nevracela, víte, co máte dělat.“ Dám si záležet, aby poslední slova zněla zlověstně. Může to být pojistka, kdyby se Lars ukázal příliš horlivým ochráncem cti mlynářek.

„K moři holt pojedeme potom,“ dodám ještě a obrátím svého valacha.

„Tak kam, Vitharte?“

Ošije se při tom oslovení a pobídne koně. Můj sivák se vydá za ním a za zády se mi řadí zbytek družiny. Obrátím se k zaklínačům a udělám na ně jazykem necudnou grimasu. Nesmějí se, tváře mají vážné, potmělé.

Přejeđu pohledem družiníky a pochopím proč. Do zad mi míří šipky kuší, jen vylétět.

Narovnám záda, ale nepříjemný pocit kolem páteře zaplašit nedokážu.

„Kdo je to děvče?“

Lars, rozložitý muž ve středních letech, je teď brunátný vztekem.

„Měli jste chytit násilníka, a vy přivedete holku?“

Vithart sklopí hlavu před strýcovým hněvem.

Odkáshu si. „Neměli na výběr. Buď já, nebo pár soust hlíny, pane. Jsme zaklínači, zabíjet je naše řemeslo, a lidé, lidé jsou slabší než většina potvor.“

Lars se nafoukne, jen jen vybuchnout. Snad se mu nejevím dost nebezpečná, proměna a nejspíš i dědictví po otci, kterého neznám, mě zastavilo v čase příliš brzy, a před čtyřicítkou vypadám na vyžilých osmnáct. Nápadně si srovnám meč na zádech a šlechtic zase splaskne.

„Pane, promluvme si rozumně. Torge tu panímámu neznásilnil a myslím, že dole ve vsi je každému jasné, jak se to má doopravdy.“

„Viděl jsem podlitiny,“ skočí mi do řeči tělnatý muž, postávající u zdi.

„Protože pár facek dostala,“ připustím. „Upřímně řečeno, kdyby ji neproplesknul Torge, udělala bych to sama. Na nadávání do běhen jsem citlivá...“ rozhlédnu se po sále. „Arvida by si domů pustila, to já jsem nesměla přes práh.“

Lars se ošije, je vidět, že mu celá historka už leze krkem.

„Ale slušný chlap by nikdy...“ ozve se znovu otlý.

„Slušný chlap by nikdy nedal takové kobyle, chtěl jsi říct? Nejspíš nedal, ale Torge není slušný chlap. V naší branži nikdo lilie nehledá. Však nás nemusíte zvat na veselku, stačí, když nás zavoláte, když mrtvé děti začnou žrát živé děti. A pak zaplatíte, přirozeně.“

„Mrtvé děti?“ Ze stínu náhle vystoupí drobná žena v černém, a když najdu její oči, vím, že je mnohem starší, než na kolik vypadá.

„Paní Gundo,“ snaží se ji uctivě zarazit Lars.

„Nech mě, Larsi,“ mávne rukou, „to děvče něco mluvilo o mrtvých dětech. Chci vědět, o co jde.“

„Viděli jsme je v tom starém mlýně nad Auschou. Pět nemluvnat trhajících psa.“

„Přízraky?“

Vyzná se. „Těžko. Přízrak by mi neprokousnul botu. Ale zabít, zabít to nešlo.“ Muži nás pozorují mlčky.

„Jak jste to zkoušeli?“ ptá se chladně žena a já si všímám run vytetovaných na hřbetech jejích rukou, amuletu na hrdle a hlavně sítě vrásek, do kterých jsou zatkána léta, jež přešla nad její hlavou.

„Kopancem, nožem... Nepřežil by to ani dospělý chlap, natož nemluvně. Ostatně, nemluvnata nemívají zuby jako nože a divé oči.“

„Tak starý mlýn,“ zamyslí se. „Měla jsem se tam jít podívat už dávno.“

„Co tam je?“ zeptám se se zájmem.

„Obětiště,“ odpoví, a než stačí pokračovat, vstane Lars z křesla.

„Paní Gundo, dáš na to děvče pozor? Ještě nevím, co s ní.“

„Není jen na tobě, co se mnou, Larsi,“ ozvu se chraptivě, „náš cech se za své umí postavit.“

Gunda mi položí ruku na předloktí. „Jen tiše, dítě. Vaši představení by z vás radost neměli, nemyslím, že vás cvičili k dovádění ve vrbičkách.“

Usměju se. „To ne.“

„Tak vidíš. Pojd'me si promluvit o tom mlýně. Poslyš,“ napadne ji potom, „proč sem vlastně nejel ten Torge?“

„Nechtěla jsem,“ odseknu. „Bylo by moc zbytečných mrtvých.“

Runička pokývá hlavou, jako by mou odpověď čekala.

„Ženská,“ konstatuje. „Mimochodem, ty zelené vlasy jsou hrozné. To vám dovolí?“

Hlavou mi bleskne kupka odpovědí, ale pro jistotu vyberu tu slušnější. „Ne, nedovolí. Do zimy to sleze. Měli ještě modrou, ale ta byla horší.“

Gunda nespokojeně mlaskne. „Děti, děti.“

Kývne na mě a odchází. Vykročím za ní, pak se ohlédnu, dost rychle na to, abych viděla, že otlý muž do Larse něco hučí. Vithart ještě stále klopí hlavu a mě napadne, že na něj jeho strýc příliš nedrží.

„Nelelkuj, zaklínačko,“ okřikne mě Gunda tónem, který mi připomene mé mistry tolik, že ani neodporuju.

Gunda mě vede dlouhou chodbou, chladnou i v letním dni.

„Kdo je ten tlust'och?“ zeptám se na to, co mi nejvíc vrtá hlavou.

„Geruf? Zdejší šafář,“ podezřívavě se na mě ohlédne.

„A mlynářčin, ehm, oblíbenec, ne?“

Gunda se zastaví a založí ruce na hrudi. „O takové věci už se nestarám, slečinko,“ řekne suše. „Doby, kdy jsem si já tahala chlapy do lísek, dávno minuly. Mimochodem, je Sirko ještě naživu?“

Myslím, že jsem měla pusu otevřenou déle, než je nutné.

„Mistr Sirko?“

„Prostě Sirko, dlouhý tmavý cop, jizva přes čelo...“

Odkáslu si. „Na živu je. Jen... no, je už docela starý.“

„To souhlasí,“ usměje se Gunda. „Už je to hodně let.“

Klíčí ve mně temná předtucha ohledně Gundiných vztahů s našimi mistry, takže se raději vrátím na bezpečnější půdu.

„Co to obětiště?“

„Taky staré, holčičko. Staré, nepoužívané, zapomenuté.“

„Ale něco tam zůstat mohlo,“ ujistím se.

„Něco tam nepochybně zůstalo,“ řekne Gunda tiše. „Věřím, že selhala.“

„Proč taky? Nabízeli jsme starostovi, že...“

„Vyhodil vás?“

„To si piš,“ vylétne mi z úst. Podívám se na Gundu mírně zkoušeně, ale ta mi nevěnuje pozornost. Mlčí, kostnatou tvář vážnou a klidnou. Pak znovu vykročí.

„Co Lars?“ znovu změním téma. „Dá se s ním dohodnout?“

Runička teď vyhlíží mírně náměsíčně, ale odpoví. „Není zlý, jen má občas hloupé nápady. Může tě nechat pověsit.“

„To těžko,“ syкну mezi zuby. „Dokud mám meč, tak těžko.“

„Zabíjela bys?“

„Jistě.“ Pak mě něco napadne. „Pomohla bys mu proti mně?“

Poprvé se od srdce zasměje. „Ne. Na to znám některé od vás příliš dobře. Ale nepomohla bych ani tobě proti němu.“

„Hm,“ odffouknu si z čela pramen vlasů a Gunda zabočí ke dveřím na konci chodby.

„Budeš spát u mě. Zatím, než tě odsud dostanu.“

Místnost je prostorná, se širokým lůžkem, na policích ddzy s bylinami, knihy, ve vzduchu závan koření.

„A mlýn?“

„Promyslím to. Mimochodem, Lars má syna Lasseho, mládě. Nech ho na pokoji.“

„Koho, syna?“ ušklíbnu se. „Já nejsem Torge, abych byla pořád na lovu.“

Gunda povytáhne obočí. „Geruf barvitě Larsovi líčil vaše dovádění u jezera. Asi jste budili veřejné pohoršení.“

„Veřejně jsme pohoršili někoho, kdo nás šmíroval z křoví?“

„Asi tak, děvče. Přiznejme si, jste banda rváčů.“

Vzdychnu. „Dobře, já, Torge, Arvid... Ale mistra Sirka by se tohle podezření už dotklo,“ namítnu potměšile.

„Dnes možná, když je mu šest set let.“

Gunda si urovná sukni a obrátí se ke dveřím.

„Počkej tu,“ přikáže ještě a je pryč.

Čekání je pěkná činnost, ale čeho je moc... Už se téměř stmívá, když vyjdu na chodbu a vydám se mezi houstnoucí stíny. Hrad je tichý, až moc, vypadá to, že Larse život příliš netěší. Do nosu mi vstoupí vůně pečeného masa. Mám hlad, uvědomím si. Co vlastně čekají? Nespokojeně pohodím hlavou a pak zaslechnu kroky. Otočím se, ne výhružně, prostě jen rychle, a plavovlasý mládenec uskočí.

Usměju se. „Neboj.“

Ukloní se. „Proč bych se měl bát, slečno?“

„Možná proto, že mám meč a ty ne, a proto, že ho umím užívat a ty ne,“ mrknu na něj. Chce se urazit, ale zvědavost zvítězí.

„Mám tu čest se zaklínáčkou?“

Povzdychnu. „Čest máš. Nechceš mě pozvat na večeři?“

Polkne.

„Nech ho na pokoji,“ říkála Gunda, no ale já mu přece nic nedělám, ujistím se.

„Jistě,“ ukloní se a dvorně mi nabídne rámě. Je o kousek větší než já, takže korzujeme celkem bez problémů.

„Ani nevím...“

„Proč tu jsem?“ pomůžu mu.

Svěsí hlavu. „Otec mi spoustu věcí neříká.“

„Na tomhle není nic k říkání. Můj kolega profackoval mlynářku, to je všechno.“

Skoro až zaškobrtne. „Zaklínač? Myslel jsem, že lidi chráníte.“

Podávám se na něj přísně. „Řekla o mně, že jsem poběhlce. Chráníme lidi, ale sebe taky, mládenečku.“

„Nejsem tak mladý, už brzo mi bude...“

„Osmnáct?“ ušklíbnu se.

Zrudne a otevře dveře do malého sálku, kterému vévodí ošklivé vycpaniny a důkladný stůl.

„Hned seženu, tedy, podívám se, jestli, ehm, je něco hotového.“

„Stačí cokoli,“ mávnu rukou.

Znovu se ukloní a je pryč. Z nějakého důvodu je mi ho líto. Přejedu si dlaní po tváři, prsty se zastaví na jizvě ukryté ve vlasech, kloužou po lícních kostech. Hubená jako lunt, napadne mě a z ničeho nic se mi začne chtít spát. Je to mizérie.

Takřka klímám, když skřípnou dveře a dovnitř vpadne pyšný Lasse s polovinou pečené kachny a džbánem.

Zamnu si ruce. „Zachránils mě před smrtí hladem, sokolíku.“

Odtrhnu stehno, kluk mě mlčky pozoruje, ani nedutá.

„Jaké je to, být hrdinou?“ zeptá se pak, a já vyprsknu kus kachny na stůl.

„Hrdinou? Zaklínačství je práce jako každá jiná, mladej. Spousta dohadování, čekání, ježdění a pár číhaných.

Můžeme umřít, taky umíráme, ale kdo ne. Každá podruhně, která se motá po chlívě, může umřít.“

„Slyšel jsem, že šermujete poslepu, ve tmě, že jste rychlí jako pomyšlení.“

Přísně si ho změřím. „No jo,“ připustím potom a polknu sousto. Zadívám se mu do očí, trochu pobledne. Moc dobře vím, jak teď vypadám, světlé dravčí oči se svislou panenkou, bezvýrazné, nelidské.

„Taky nás to něco stálo,“ řeknu tiše.

„Nevypadáš jako člověk,“ šeptne a já pohodím hlavou.

„Taky nejsem. Můj otec nebyl,“ dodám ještě. „Ty nebudeš jíst?“

Ostýchavě si vezme sousto a bez chuti ho žvýká. „Chodila jsi dlouho do školy?“

„Dlouho. Proč?“

„Otec mě nechce poslat na studie. Říká, že to k ničemu není.“

„A matka?“

„Ta umřela, když jsem byl malý.“

„Nepotřebuješ školu,“ potěším ho. „Stačí, když budeš žít. Otec tě drží zkrátka, co?“

Vypadá tak schlíple, že se mi ho zželí. „Počkej za pár let.“

„Chtěl bych taky bojovat.“

„To můžeš.“

Plaše se dotkne její ruky. „Ty jsi mladá a tolik jsi zažila.“
„Na zaklínače mladá, na člověka už dávno dospělá, Lasse,“ mrknu na něj. „Je mi skoro tolik, co tvému otci.“

Překvapeně otevře pusku a než ji stačí zavřít, vpadne do místnosti Gunda.

„Loty, říkala jsem ti, že toho kluka ne.“ Její hlas zní jako polnice.

„Jíme.“

Založí ruce na hrudi. „A proč se tedy tak červená?“

„Co já vím,“ usměje se. „Tam, odkud jsem, se nečervená nikdo.“

„To mě nepřekvapuje,“ zahučí runička a pak se obrátí k Lassemu.

„Spát, hrdino. Já tady mám s výtržnicí ještě nějaké povídání.“

Lasse se uklání, rudý jako maliny v nejvyšším stupni zralosti.

„Nebud’ na něj zlá,“ popíchnu Gundu a ta se ke mně obrátí, šedé oči jenjen pořezat.

„Já ho vychovala, a jak koukám, líp než mistři tebe.“

Hihňám se do poháru a Lasse mizí.

Gunda si sedne ke stolu, chvíli mlčí a pak mi pohár sebere.

„Promluvíme si o mlýnu. Vážně.“

* * *

No co, ráda si promluví s rozumnou ženskou, pokud to ovšem neznamená tvrdnout celý následující den v její cimře a nudit se.

Zvenčí se ozve zvuk kroků. Zvednu se na lokti.

„Vůl,“ Gunda za sebou přibouchne dveře prudčeji, než je třeba.

„Copak?“

„Lars. Nechce tě do toho mlejna pustit. Prý vyšetří znásilnění.“

Zatočím mezi prsty čepelí nože. „Ať šetří. Může nechat prohlídnout mlynářce frndu. Zjistí, že je oběhaná jako stará jezdecká bota. Bohové, byla jsem u toho, dal jí jen facku.“

„To jsem mu řekla taky... Zjevně to nestačí.“

„A ty ho nemůžeš nějak, hm, přimět?“

Paní run se na mě zadívá... „Můžu, štěně. Můžu leccos, ale nechce se mi odkrývat karty kvůli takové nicotnosti.“

„Tak nicotnost?“

„Jo,“ zpraží mě, „zválená špindíra ze mlejna a nadržžený zaklínačský kluk. Co to je, důvod k válce?“

Propletu prsty. „Takže čekáme?“
A Gunda kývne.

Čekám do večera, pak do sebe nasoukám prosnou kaši a jdu spát. Gundina postel sice stačí i pro dvě nocležnice, ale i tak mi to tu začíná smrdět klecí. Převalím se.

„Spi, štěně,“ zavrčí Gunda nevlídně. „Já tě uspávat nebudu.“

Jistě, pomyslím si, protože nejsem mistr Sirko. Zavrtám se do slamníku, a když se mi už skoro daří usnout, dopadne na dveře pěst.

„Paní Gundo, pán pro vás posílá.“

„Cože?“ zavrčí Gunda.

„Pan Lasse ještě není doma.“

„Kurva,“ vyskočím, „ten mlejn.“

Gunda je na cestě ke dveřím. „Jakej mlejn?“

„Jel tam,“ soukám se do kalhot, „říkal, že chce být hrdina. Bojovat. A tady toho moc na bojování není, ne?“

Runička prudce otevře dveře. „Řekněte Larsovi, že jsem tam hned. A ty se připrav,“ obrátí se ke mně. „Ty, Loty, mohou dostat dospělého?“

„Dospělého nevím, ale tohle tele klidně,“ zapnu si opasek. „Pospěš si a ať rovnou sedlají.“

Koně se ženou nocí, Gunda se drží za mnou, a v tu chvíli mi dojde, že ona ve tmě nevidí. Zvolním. „Co děláš? Jeď,“ křičí na mě.

„Nechci, aby sis srazila vaz, nejspíš by mě za to pověsili,“ řvu já na ni, pak můj valach špatně šlápne a já si málem ukousnu jazyk.

„Vidíš?“

„Vidím hovno,“ odsekne Gunda. Co na to říct?

Provalená střecha starého mlýna se rýsuje proti nebi, můj kuň supí, jako by měl co chvíli padnout, a Gunda větrí.

Možná je dobrá, ale já je vidím dřív.

„Chlapi, co tu děláte?“

Zaklínači se sklánějí nad vyděšeným chlapcem.

„Co by, zachraňujeme tohle hovádko. Co sis myslel, ty trdlo?“ Torge se na Lasseho napřáhne, jako by ho chtěl uhodit, a Gunda mlaskne.

„Však jsem ho nepraštil, paní,“ ohlédne se na ni. „Palici mu urazit, bude rád, když o tu nohu nepřijde.“

„Nepřijde,“ přiklekne Gunda k Lassemu a projede mu rukou vlasy.

„Neřvi, dám to do pořádku... a pak řeknu tvému otci, ať na tebe vezme oprat’.“

„A na vás taky...“ sjede zaklínače, kteří souhlasně přikyvuji k jejímu výchovnému projevu.

„Kdybyste si ho dokázali udržet v poklopci, nemuselo se tohle všechno stát.“

„Gunda je runička,“ řeknu na vysvětlení a varovně dodám: „a zná se se Sirkem.“

Torge polkne. „Jo tak. No, kluk je naživu, ale lýtko má rozervané, a kdyby tak neřval, nejspíš by si ho děťátka dala celýho.“

„Kde tě dostali?“ zeptám se Lasseho. Má oči zjančené jako jelen o lovu.

„Kus odsud.“

„Venku?“

„Myslel jsem... jsou to... patří ještě do peřinky,“ drmolí.

„Ty patřej tak pod zem, ne do peřinky,“ odplivne si Arvid. „Loty, pokoušeli jsme se to zabít. Nejde to.“

„Jak nejde?“ zeptám se a Gunda při práci pozorně naslouchá.

„Prostě ne. Ne mečem, ne Znamením. Stříbro taky nezabírá.“

Gunda si opráší kolena. „Místo je silné, prokletí houževnaté. Všimli jste si tváří těch dětí?“

„Tváří? Myslíš ty zubaté mordy?“

„Myslím podobu.“

„Jo,“ povzdychnu si. „Nenapadlo mě o tom uvažovat takhle, koneckonců malá děcka vypadají všechna stejně a démoni taky.“

„Jsou to sourozenci, Loty?“

„Myslím, že jsou,“ odpoví za mě Lasse. „Mají stejné tohle...“ ukazuje na své obočí.

„Jo, a jsou trochu větší, zvlášť to jedno,“ dodá Torge.

„To máte vy velký oči,“ namítnu a Arvid zavrtí hlavou.

„Ne. Odvažují se dál a rostou. A jen tak nezdechnou. Průser.“

Obrátím se ke Gundě. „Je to nesmysl, leží tam určitě už nějaký pátek, proč by teď najednou začaly růst?“

Žena zatne zuby a pomůže Lassemu vstát. „Možná tam zabloudilo krvácející zvíře, možná na hrob příliš dlouho svítil měsíc, možná... co já vím. Je potřeba to skončit.“

„Moje řeč,“ Torge se vydá ke koním, „pošleme cucáka domů a jdem na to.“

„Nepošleme,“ řekne Gunda, „musel by někdo s ním. Vy nemůžete, Loty taky ne. Půjde s námi.“

„Zvládne to?“ Arvid pochybovačně skloní zrak k Lasseho noze. Pak uznale broukne: „Dobrá práce. Má to skoro zahojený.“

„Jen skoro. Lasse, sám ani na krok, jasně?“ Mladík zahanbeně sklopí hlavu. Takhle si hrdinství nepředstavoval.

Vedu koně vysokou ostrou trávou a snažím se zahlédnout pohyb malého bílého tílka, lesk očí, drobná ústa. Dojdeme k mlýnu a tam uvnitř čekají.

Neútočí, jen čekají. Hlouček titěrných smrtek, které nikdy nedorostou k dospělosti. Ozývá se tiché drmolení. Jsou větší, pravda, jen o málo, ale přece, a čekají... na co tak mohou čekat?

„Jako jiné děti,“ odpoví Gunda na mou nevyslovenou otázku, „čekají na matku.“

Podívám se na Lasseho a z ničeho nic mi po zádech přeběhnou prsty hrůzy.

„Na matku?“ zopakuju.

Runička kývne.

„A když přijde?“

Gunda se na mě dívá málem útrpně. „Co asi myslíš?“

Polknu. „Třeba je to jen nějaká ubohá ženská.“

„Je jich tu pět, Loty. Já umím pomoci ženským, co jsou v maléru, a nejsem tu sama. Pětkrát vzít dítě a hodit ho do náhonu. Pětkrát.“

„Máš pravdu,“ řeknu jen.

Muži nás pozorují mlčky.

„Pojďte pryč,“ zavelí Gunda a my ji rádi poslechneme.

Letní noci jsou někdy chladné, a tak se klepeme v padající rose.

„Já bych věděl,“ ozve se najednou Torge. „Co?“

„O jedné bych věděl.“

„Nežvaň,“ okřiknu ho, „vyhrnulš tu sukni jedné a myslíš si...“

„No právě že jen jedné,“ mávne rukou, „jedné, co dá každému, nejen zaklínačům. Jedné, ve které člověk málem zabloudí. Jo a taky jedné, co nemá ani jednoho usmrkance. Mám pokračovat?“

Gunda si odhrne vlasy z tváře. „Myslíš, že to byla Linde?“

Zaklínač přisvědčí.

„Proč neprijdou teď?“ zeptá se najednou Lasse, hrdlo stažené prožitou bolestí a strachem.

„Protože nás není lehký sežrat,“ zavrčí Arvid a zvedne se. „Budeme něco dělat?“

„Jedu pro ni.“ Torge také vyskočí ze země a míří ke koním.

„Ty, co když to není ona? A jak ji sem dostaneš? Spustí povyk.“

„Nespustí,“ povytáhne si Torge holínku.

„Jestli má mozek v hlavě, tak jo. Snažila se tě dostat na šibenici, a zčerstva,“ namítne.

Zaklínač si mě změří a olízne si rty. „Loty,“ řekne málem něžně, „mlýnářka, ta má mozek mezi nohama.“

„Nepřivede ji,“ zamnu si ruce. Čekáme už hodnou chvíli, tma se rozplývá v šero a Lasse usnul s hlavou opřenou o Gundin bok.

„Možná jo.“ Arvid žvýká kus sušené šunky a runička strnule hledí před sebe.

„Co je, Gundo?“ dotknu se jejího ramene.

„Měla jsem to celou dobu před nosem. Obětiště, mrtvé, zbytečné smrti. Vidělas ty kosti? Lasse nebyl první, na koho si troufli. Stárnu.“

„Jak jsi vlastně stará?“ napadne mě. „Víš, když se znáš se Sirkem...“

Gunda se usměje a pohodí prokvetlými vlasy. „Jako on, možná...“

Připadám si hloupě, jako dítě přistižené dospělými. Rozhlédnu se a strnu.

„Veze ji.“

V dálce se rýsuje silueta koně, vedeného mužem. Rozložitá mlynářka si hová v sedle, gestikuluje. Torge se k ní natáhne, aby jí pomohl dolů, a pak se k sobě těla přitisknou.

Ucítím v ústech kyselý sliny, když se dvojice sesune na kolena. Ohlédnu se. Lasseho plavá hlava se pohne, Arvid se opatrně zvedne, jen Gunda tiše hledí před sebe.

Kůň se popásá uprostřed louky, kde tuším Torgeho s ženou, s tou ženou, uvědomím si, když od mlýna po čtyřech vyrazí jedno bílé tělíčko, pak druhé, třetí...

Žaludek se mi stáhne při představě Lindina povoleného břicha, vlhkých rtů, sténajících v touze, doširoka otevřených očí, masitých dlaní, které se dotýkají Torgeho zad. A on ví... naslouchá vzdechům a přitom se snaží zachytit to mráкотné skoro dětské blábolení, zvuk malých nožek...

Svítání protne výkřik, to děti padly do mateřské náruče. Nepřičetný křik, vysoké koňské ržání a pak zvuk kopyt, to když se Torge vyšvihl do sedla.

Když padne do trávy vedle nás, křik ještě zní.

Torge se zvedne na kolena a tiše, úporně dává do trávy. Když je po všem, obejmeme ho Gunda kolem ramen a vede ho pryč tak, jak se vodívají uplakané děti.

Lasse na nás zírá očima, které ještě neztratily nevinnost.

„Co čumíš,“ utrhne se na něj Arvid, „tohle je to, co dělají hrdinové.“

Tentokrát jsem za úsvit vděčná. Torge sklesle sedí v trávě a objímá si kolena, Arvid utekl ke koním a Lasse se zřejmě vzdal naděje, že někdy bude hrdinou.

„Půjďme se tam podívat,“ oznámí mi Gunda. Torge k ní vzhledne málem zmučeně. „Ty ne, jen já a Loty. Jen byste se pletli.“

Šlapeme vysokou mokrou trávou, držím se Gundě za zády a jsem za to ráda. Jsem ráda, že je tu se mnou, zkušená a rázná, jsem ráda, že nebudu muset...

„Tady to je,“ chytne mě runička za předloktí. Nadechnu se. Ráno je dusné a pach ještě teplého masa nutí ke zvracení.

„Tady,“ ukáže a já spíš s překvapením než s odporem zírám na nedojedené zbytky. Mlynářky byl za živa pořádný kus, k pohřbení mnoho nezbylo.

„A děti?“ zeptám se.

„Jsou pryč,“ rozhodí Gunda rukama. „Byly tu jen kvůli téhle noci.“

„Torge je smolař,“ mlasknu jazykem.

„Tvrdej jako šutr.“

„Není,“ ušklíbnu se. „Blil.“

„Bude. Jednou bude,“ podívá se na mě se zdviženým obočím. „Ale ty jsi tvrdší, takže doneseš dřevo. Spálíme to.“

Hranice hoří, páchnoucí kouř stoupá k nebi. Mlynářce jsme nepřinesli štěstí.

„Proč to dělala?“ obrátím se k runičce. Sedíme vedle sebe, mlčky.

Po chvíli promluví: „Nemohla mít nemanželské děti, a nejspíš ani nechtěla.“

„Byla vdova, mohla mít manželské, stačilo se vdát,“ namítnu.

„Proč se snažila dostat Torgeho na šibenici?“ řekne tiše Gunda. „Proč urazila tebe? Proč se hladově vrhala na každého? Hm, ptáme se pozdě, děvče,“ kývne směrem k ohništi. „Její potomstvo se zeptalo před námi.“

Vzpomenu si na Lindiny ledové oči, když jsme vtrhli do mlýna, a otřesu se. „Možná jí trochu harašilo,“ dotknu se prstem čela.

Gunda vstane. „Vzhledem k tomu, jak dlouho tu děti čekaly, je pravděpodobnější ta druhá možnost.“

Zamžourám do dopoledního slunce. „A ta je?“

„Zlo.“

Drbající se Torge upravuje svému koni sedlo, Arvid si zamyšleně mne jizvu na nose a na Lasseho dopadá vědomí, že má otci co vysvětlovat. Sklesle civí na špičky svých bot.

Runička se k nám obrátí. „Je po všem, děti. Klid'te se. Máte čas, možná den, den a půl... Lars bude mít dost práce s tímhle,“ kývne na Lasseho. „Nezaručuju, že vás pak nezačne honit, ale to byste už měli být u sousedů.“

„Měli,“ zahučí Arvid.

Gunda se na okamžik dotkne mého ramene. „Tak do sedel.“

Popadnu uzdu, vsunu nohu do třmenu a... zarazím se. Plavovlasý Larsův syn na mně visí pohledem.

„Počkejte, chtěla bych...“ polknu a mrknu na Gundu. „Můžu si na chvíli promluvit tady s mladým?“

Zaklínači se rozesmějí. „Hele, ostudy tu bylo už dost.“

„Taky nechci dělat ostudu.“

„Proč?“ zeptá se Gunda ostře.

Zadívám se jí do očí. „Víš, možná aby se z dlouhého čekání a závislosti taky nezrodilo zlo. Lars drží to děcko moc zkrátka.“

Dívá se na mě, tvář po noci potmělou nevyspáním, oči jako led na řece.

„Jdi,“ kývne potom. „Já ho vychovala, dál už musí sám.“

Popadnu chlapce za zápěstí a vedu ho ke mlýnu.

„Proč zrovna tam,“ zeptá se nejistě. „Co když...“

„Chceš bejt hrdina, nebo ne?“ okřiknu ho a pak, u paty starého stromu, hodím plášť na zem.

„Lehni si na záda a ničemu se nediv, jasné?“ zašklebím se na něj a rozhrnu mu halenu na prsou. Vlčice složila koloucha, pomyslím si ještě, když si nad něj klekám. Oči má jako talíře, ruce neobratně rozepínají můj pás. Trhnu přezkou sama, rozšněruju poklopec a pak mrknu na Lasseho. „Ty zůstaneš v gatích?“

Držím ho v náruči skoro jako dítě, v uších mi sviští jeho rychlý dech, srdce tluče, stehny objímám jeho boky a pak, pak zasténá jako postřelený jelen. Je po všem, chlapče. Překvapeně se na mě dívá. Jen pokrčím rameny. Ano, moje tělo jsou hlavně svaly. Všude.

„Jsi krásná,“ šeptá, když se vracíme ke koním.

„Jsem zjizvená, prdelko,“ odseknu, „na krásu jsou tu jiné.“

„A voníš.“

„Krví?“

Lasse se nešťastně zastaví. „Měla jsi v té chvíli oči jako... jako...“

„Had? Vlk? Kočka?“ Víím, co dokážou zaklínačské panenky dělat ve chvílích vzrušení, a taky víím, že to není nijak zvlášť hezký pohled.

„Hvězdy,“ hlesne a já se začnu smát. „Kotě,“ škytám a vysokou trávou se brodím k zaklínačům.

„Víte, co říkal?“ vypravím ze sebe udýchaně.

„Jasně,“ Torge zkušeně pohodí hlavou. „Že ji máš děsně fest.“

Lasse si nás zmateně prohlíží, já skrývám v dlaních další záchvat smíchu a Gunda káravě prstem hrozí postupně na každého z nás.

„Hrdinové,“ zacuká jí koutky, „počkejte doma.“

Koně zmořeně klopýtají a slunce saje poslední kapky vláhy z trávy pod jejich kopyty.

„Takže zase bez koruny,“ nadhodí Torge.

„Mohl sis Larsovi říct o odměnu za to, žes nechal sežrat mlynářku. Třeba je spravedlivej a zaplatil by rád.“

„Hé,“ vyplázne na mě jazyk, „a ty sis mohla naučtovat zaučení kluka, ne?“

Švihnu po něm Znamením, až nadskočí, a podrbu se. Arvid taky. Torge se na nás provinile zadívá.

„Takže jste je chytli.“

„Co?“ Strnu nepěkným podezřením a přitáhnu koni uzdu. Arvidova ruka významně zabloudí k noži v botě. „Co?“ zopakuje po mně výhružně.

Torge rozpačitě zamlaská na koně a pak nám věnuje pohled tak nevinný, jak jen zaklínačské oči svedou.

„Filcky přece. Nakoupil jsem je od té...“

Nestačí doříct, protože v té chvíli už ho Arvid tahá ze sedla a já tasím z pochvy meč.

„Drž ho, Arve,“ řvu. „Drž ho, protože teď mu zpřerážím všechny žebra, co jich má. Teď má brebery Gunda i Lasse, ty špíno jedna nevyskákaná.“

Torge si chrání hlavu a rány prší.

„Ne ostřím, Loty,“ mírní mě Arvid. „Jen ať nám dlouho vydrží.“

Sůl na kůži, písek v botách, hovím si stočená na lavici. Nakonec jsme přece jen dorazili do rybářských vesniček na severu a rozbili tábor na písčitých dunách. Moře je chladné a snese všechno... a také všechno smyje. Stejně tak kořalka, spotřebovali jsme jí hodně, než jsme zapomněli na podmáčenou louku, bílé tváře mrtvých dětí, mlynářčin křik. Sklínkou narazím do Torgeho poháru.

„Pijem, děti.“ Švihnu zápěstím a štiplavá tekutina mi stéká po patře do krku. Bude jí muset být ještě fůra, než se opiju, jestli vůbec. Naše povolání má své zápor.

Právě polykám další dávku zapomnění, když dveře hostince zaskřípou jaksi povědomě. Obrátím se a... otevřu pus. O veřej se opírá Volmar, představený Školy, a úhel jeho obočí nevěstí nic dobrého. Nic dobrého pro nás. Vrazím loktem do Torgeho, který klímá na stole.

„Starej je tady.“

„Co?“ Plavá hlava se neochotně zvedne z dubové desky, ale to už mě Volmar drží za cop. Ostatně, Torgeho taky, jen Arvid se stačil strategicky stáhnout do rohu.

„Neměli jste být někde jinde, děti?“ zeptá se Volmar výhružně. „Lépe řečeno, každý někde jinde?“

„No,“ začnu nejisté, ale přeruší mě.

„Jestli máte nějaké vysvětlení, mělo by být dobré, jinak mlč.“

Tak mlčím, Arvid a Torge také. Nedá se předpokládat, že by naše touha po moři a rybách byla pro Volmara dostatečně pádnou omluvou.

„Co jste to prováděli v Themenu?“ pokračuje a potvrdí tak mou chmurnou předtuchu.

„U mlejna?“ Slova mi nějak nechtějí přes zuby.

„Jo, u mlejna, ve mlejně, všude.“

„Mluvíš s Gundou?“

Volmar se nadechne a je vidět, že se tak tak drží, aby neřval.

„Jo. Říkala, že by vám odpustila ledacos, ale to, že jsi nakazila filčkama ji, Lasseho a půlku hradu, to že tolerovat nebude. Jak před ní pak vypadám? Co jí mám povídat, vy bando blechatá?“ uhodí dlaní do stolu, až sklenice nadskočí.

„Já to věděl, Loty,“ šeptne Torge a Arvid se nenápadně zvedá od stolu. Hospoda mlčí.

„Zaplatíme,“ mávnu na hostinského a Volmar zkříží ruce na hrudi.

„Jen plat'te.“

„Všechno?“

„Jo. Odjždíme.“

A hostinský počítá, mince se kutálejí a Volmar pohybuje rty, jako by se modlil, ale předpokládám, že bohy neprosí. Nakrčím nos a proklouznu mu pod rukou s hbitostí, kterou mi dala dlouhá praxe. Něco zavrčí a pak projde hospodou, která je najednou těsná a už zdaleka ne tak veselá jako před chvílí.

„Zlobila se moc?“ zeptám se, když dotahuju podbřišník.

„Gunda?“ Volmar si mě měří unavenýma očima, jejichž barva za staletí vybledla do neurčitá.

„Hm.“

„Nadávala. Mně. Vy jste pro ni děcka. Nadávala jak špaček. Taková hanba.“

„No nevím,“ ozve se Torge, „podle toho, co mně vykládala...“

„Co?“ Představený se k němu obrátí tak rychle, že se Torge raději kryje za sloupem.

„No, že zaklínače zná tak nějak...“

„Prosím?“

„Dobře. Říkala, že zaklínače zná dobře,“ rozhodne se Torge vrátit na bezpečnou půdu.

„Hlavně Sirka,“ přisadím si, schovaná za koněm.

„Tak Sirka.“

„Hm.“ Mlčky Volmara pozorujeme, tiše, vyčkávavě.

„Přerazím vás vejpůl, všechny tři,“ slíbí nám s povzdechem a vezme koně za uzdu.

„Gunda říkala,“ nadhodím, když se vytahuju do sedla, „že zaklínači jsou obecně...“ nedořeknu a raději popoženu koně.

„Roztrhnu tě jako hada, spratku drzej,“ křičí za mnou, Torge se směje a kdesi vysoko nad našimi hlavami zní ozvěna jeho smíchu v křiku racků.

VILJA

Na okenici dopadla pěst. Vilja se posadila na posteli, natáhla ruku po plášti a vstala.

„Táhni domů, Ore, nepustím tě dovnitř,“ i jí samotné zněl vlastní hlas chraplavě a staře.

Vtom se do dřevěného roubení zakousla sekera.

Žena rozzlobeně pohodila hlavou a pak otevřela.

Byl opilý, v pěsti svíral válečnou sekeru a trochu zmateně s ní pošvihával okolo.

„Chci k tobě do postele, Viljo.“

V odlesku pochodně se ženiny oči zablyskaly. „Nechceš. Máš jen strach. Jdi domů za ženou, Ore, už ti není patnáct, aby ses mi klepal pod peřinou.“

Ore se zapotácel. „Dřív jsi chtěla,“ blábolil ztěžklým jazykem. „Dokud...“

„Dokud jsi neměl břich jako vepř a kvas v hlavě? Běž se vyspat a přijď, až budeš potřebovat věštbu a runy, dřív ne. A pošli syna, už je čas.“

„Děvko, Einar se tu neobjeví. Nikdo už ti sem nepřitáhne.“

Vilja pokrčila rameny. „Tak spust'te loď a vyrazte beze mne. Na co jsem?“ ušklíbla se. „Jen jed'te, jed'te, děti moje.“

„Ty feno jedna špinavá,“ muž se rozpráhl a břit sekery olízl Vilje rameno.

Vědmin ukazovák prot'al vzduch a Ore se skučením klesl k zemi.

„Tohle byl levý loket, Ore,“ zasyčela žena, „už nikdy ruku pořádně neohneš. A jestli ještě jednou proti mně pozvedneš sekeru, přijde na řadu pravý, pak zápěstí, kolena... Pošli Einara, trubče, nebo moře vaše lodi ani neochutná.“

* * *

„Nikam nepůjde.“

Skrz obvaz prosakovala krev a Ore se hrbil nad stolem jako raněný medvěd.

Mísa hlučně třeskla o stůl. „Nepůjde? A kdo mu vyryje runy na sekyru, kdo požehná. A kdo tvé lodi. Neměls za ní lézt.“ Rozložitá plavovlasá žena si založila ruce v bok.

„Nikdy jsi za ní neměl lézt. Ale tys musel. Od svatby...“ Dívka a mladí, kteří seděli s rodiči u stolu, sklopili hlavy.

„Jen dvě děti máme,“ pokračovala plavovlasá, „jen dvě, protože ty ses tahal s vědmou. Proč sis nevzal ji? Neměla věnem dvorec, neměla ovce ani loď, jen hadry a pár misek s barvou, co?“

Maira, Oreho žena, těžce dosedla na lavici vedle svých dětí. „Přitáhlš zmrzačený, na loď runy nevyryje, syna nezasvěť. Jak chceš jet na výpravu? Chlapi s tebou nepůjdou.“

„Půjdou a ty kušuj.“ Ore, vztekly bolesti, výhruzně napřáhl k ženě pěst.

„Půjdu. K bratrům půjdu, k Olafovi, k Turemu. Pro stáda a loď už někoho pošlou,“ ušklíbala se zle. „Moc ti toho nezbude.“

Ore polknul. Olaf ho vypálí, jestli Maira odejde. Žena si pohrdavě odfrkla a kývla na děvče: „Jdeme, Mette.“ Oreho dcera vstala a poslušně následovala matku.

„Kdybys nebyla v posteli jak zmrzlá ryba, nemusel jsem se pelešit s vědmou,“ křikl do zavřených dveří. Syn, stejně rudovlasý jako on, sklopil hlavu.

Ore mávl zdravou rukou. „Babské tlachy. Run není třeba, sekera je důležitá. A na Vilju zapomeň, nic užitečného by ti neukázala, jen... kundu,“ odplivl si.

„Ano, otče.“

„Napijeme se...“ zasmál se chraptivě Ore.

Einar tiše vstal a nalil do pohárů pivo.

„Stavíš se jak zmrzlá košile, spratku. Tvá máma, vědma, všechny jsou stejné děvky.“

Chlapec strnul, pak se zvedl z lavice a beze slova vyklouzl z místnosti. Ore uhodil pěstí do stolu, ještě jednou, pak do sebe zvrátil pohár a hlava mu padla do rozlitého piva.

„Čubky, všechny do jedné. Čubky.“

* * *

Thur zavrtěl hlavou. „Vezmu svou loď, Ore, nepojedu na takové, na které nebudou runy a pro kterou Vilja nehodí los. Pro mě ho hodí, a aby taky ne. Toho medu a mléka, co jsem jí přes zimu dal, maso a kožešiny, bodejť by neházela. A kluky k ní pošlu oba, ono to neuškodí. Leccos jim vysvětlí, není ještě tak stará.“

Rudovlasý muž si uplivil. „Starší než my.“

„Ale poznat to není.“ Thur si nadhodil kožešinový plášť. „Poznat to není, a radí dobře. Jen za ní Einara pošli, darmo o kluka přijdeš.“

„Necháš si poroučet kurvou.“

Ostří sekery t'alo do dřevěné stěny domu. „Važ slova, Ore. Buď se dohodneme, nebo ne. A zeptej se svých chlapů, jak rádi polezou do lodi, kterou bohové nechrání.“

Thur se otočil na patě a odcházel, jeho vysoká silueta se rozpíjela v mlze.

„Sráči,“ ulevil si Ore. „Do jednoho sráči. Mairo,“ zavolal na ženu. Neozvala se. Nikdo se neozýval.

„Sebranka mizerná.“ Kdesi v dálce začal výt pes.

Chladný déšť stékal dívce po krku za límec a vpíjel se do košile. Mette shrnula mokré vlasy z obličeje, vyprostila nohu ze sevření jarního bahna a nesměle zaklepala na dveře srubu, pak ještě jednou. Dveře se otevřely.

„Co tu děláš, Mette?“ Vilja zakašlala a opřela se rukou o veřej. „Kdo tě poslal?“

Plavovlasé děvče sklopilo hlavu. „Sama jsem přišla.“

„U vás o tom nevědí?“ Vědmin hlas byl drsný, jako vítr na podzim. „A co bys ráda, nápoj lásky?“ ušklíbla se čarodějka, „nebo se u vás stala nějaká nehoda?“

„Já...“ Mette polkla, „chci zasvětit. Když Einar nemůže a bez toho nenapíšeš runy na naši loď, přišla jsem já.“

Vilja pokývala hlavou a zimomřivě si přitáhla šál k ramenům. „Pojď dovnitř.“

Oheň v krbu s hadím syčením pozřel drobky, které Vilja smetla ze stolu.

„Nezasvěcuju děvčata. Není to obvyklé a ty to víš. Syp domů, Mette, dřív než na to přijdou a domluví ti bičem.“

„I děvče lze zasvětit, ptala jsem se. A ty sama ses prý...“

Vilje na tvář padl stín vzpomínky a ruka se sevřela v pěst. „Ano, plavila jsem se na drakaru, v době, kdy jsme byli mladí já, Ore, Thur... Ale nebudou tě s sebou chtít. Ženská na palubě přináší smůlu,“ usekla tvrdě. „Runy, vypálené žhavým železem, se nesmyjí. Muže nenajdeš. Otec tě vyžene a matka nejvýš pošle k strýci.“

„Sama chce jít k strýci Olafovi,“ vzlykla najednou Mette. „Odejít od otce. A když odejde, vypálí strýcovi muži náš dvorec a...“

Vilja si propletla prsty. „Není to snadné, není dobré, že chce Maira odejít, je s tvým otcem už dvacet zim. Dlouhých dvacet zim.“

Děvče pohlédlo Vilje do tváře světlýma očima. „Kvůli tobě.“

„Kvůli mně ne, ty žlutohlavé štěně,“ uchechtla se vědma, pohodila vlasy, jež byly takřka bílé, a prstem rozmázla Mette po tváři slzu. „Ne kvůli mně. Dvacet zim a jen dvě děti, dvacet zim a věno, které může přinést jen jarlova dcera. Jen dvě děti, a to ještě proto, že Olaf s Turem stáli za plotem s pochodněmi. Ore se upíjí a tvá matka stárne. Je to zlé. Láska časem zmizí, Mette, ale u vás pod střechou nelíhá ani zvyk se zvykem. Ani trollové nejsou tak studení jako tví rodiče. Co s tebou mám dělat?“

„Zasvětit,“ hlesla dívka. „Otec pije, co ho pamatuju, každou noc, za bouří víc.“

„Má proč?“ slova sešla Vilje ze rtů těžká jako kámen. „Takže zasvětit, a pak napsat mocné runy na vaši loď. Hm, možná to nepomůže, dítě. Nemusejí tě s sebou vzít.“

Mette svěsila hlavu.

„Ty, oni vaši chlapi nechtějí na výpravu, co?“

„Ne, Varg a Sigurd i Miko se chtějí připojit k Thurovi.“

Vědma se předklonila, sevřela dívčino rameno a přitáhla její tvář ke své. Oči, šedé jako moře v zimě, pátraly v Mettiných.

„Mette,“ pronesla Vilja zpěvavě, „zasvěcení znamená bolest, znamená dar, znamená ztrátu, změnění věci a mnohé ti vezme. Opravdu chceš? Vypřela ses dobře?“

Mette se ženě vytrhla a couvla, celá rudá.

Vilja se vztyčila, široce posazené oči náhle spokojené, koutky zvednuté v úsměvu.

„Tak takhle to je... No co, tvůj otec mi dluží. Teď dluh splatí.“

Mette pomalu přikývla.

„Budou tě hledat?“

„Tady?“

„Máš pravdu, tady jistě ne. Zasněží tě, se vším všudy, maličká, a vyryju své runy na váš drakar. Než vypluje, budeš umět všechno, co potřebuješ.“

* * *

„Poslalas ji k Turemu?“ Ore svíral prsty kolem hrdla své ženy. Jistě ji poslala k těm svým prokletým bratrům, doufal v to, čekal na její přiznání, věřil v ně.

„Pust' mě, opilý blázne. Pust' mě a jdi ji hledat. Možná spadla do moře, možná ji někdo unesl, možná...“ Maira strhla mužovy ruce a rozplakala se. „Jen dvě děti máme, jen dvě, a ani ty nám bohové nenechají.“

Ore spustil pěsti a nerozhodně se zastavil uprostřed místnosti.

„Já půjdu, matko,“ Einar vyskočil, šťastný, že potyčka mezi rodiči už skončila, „vezmu muže a prohledáme břeh. Najdu Mette.“

Maira přikývla. „Běž, běž a dávej na sebe pozor. Už mám jen tebe. A ty se jdi vyspat,“ obrátila se k Oremu.

„Jak se opovažuješ...?“

Žena potřásla plavými copy a otevřela dveře. „Zítra tě čeká práce. Olafovi ještě dlužíš, zapomněls.“

Vyšla ze světnice, Ore se natáhl po poháru a hltavě pil. „Všechno vezmou,“ mumlal. „Dceru, syna, poslední košili z těla.“ Udeřil pěsti do stolu, ale jeho rána neměla obvyklou tvrdost.

* * *

Rozžhavená ocel se dotkla kůže na Mettině hrudi. Dívka sykla.

„Jen drž, jehně. Chtělaš zasněžení, máš ho mít. Wotan z tebe bude mít radost, ovečku mu obětuju. Máš strach?“

Vilja znovu vložila ocel do plamene. V odlescích ohně její oči zářily.

„Nejsi podobná otci, Mette.“

Děvče přivřelo oči. „Nenávidíš ho? Matka ho nenávidí.“

Vědma se ušklíbla. „Já ne. Zním ho déle než ona, znám ho, když byl ještě kluk. Vypalovala jsem mu runy, jako teď tobě,“ přitiskla znovu kov na kůži, „i všechno to ostatní. Bolí?“

Mette zavrtěla hlavou. „Ani ne. Bude to trvat ještě dlouho?“ V hlase se jí třepetal nepřiznaný strach.

„Tyhle už ne, ty druhé... Chceš opravdu ty další, Mette?“ Vilja stiskla děvčeti bradu. „Opravdu je chceš? Vidiš, jak tu žiju.“

„Lip než moje matka,“ odsekla Mette, „líp, a kdyby nebyli strýcové, tak...“

„Jsou to dobří bratři, Mette,“ broukla vědma a natáhla se po misce s popelem, „jen sestru špatně provdali. Ore býval statečný a dovedl se rvát, ale když se ženil, počítal. A pak už nikdy nepřestal. Nepřestal počítat, utíkat a pít.“ Vilja hodila hrst popela dívce na hrud' a začala ji roztírat po čerstvých spáleninách. Mette vykřikla a pak zaťala zuby do rtu.

„Odesu tě do postele, jehně, a ty mi řekneš, co všechno chceš ještě poznat.“

„Nikde není,“ Einar má promočené šaty a ztrhanou tvář, „vypluli jsme i na moře, hledali na pobřeží, nenašli jsme ji –“

Maira svěsila hlavu. „Věděla jsem to. Pošli Varga i k vědmě, snad poradí. Našla...“

„Ne.“ Ore vstoupil dovnitř, z vousů mu crčí voda a rudé vlasy má přilepené k lebce, „ne, darmo by nás vodila za nos. Radši obětuj bohům, ať pomohou ti. Skopce si vezmou, lůza jedna křivá, ale pomoci, to nepomohou.“

Žena těžce vstala z lavice a oprášila si sukni. „Zůstanu jen do jara, Ore. O dceru jsme přišli, syn přijde do hanby, když ho nevezmeš na výpravu, a já? Zmarnila jsem s tebou život. Vrátím se domů.“

„Táhni si, kam chceš. Jste jako krysy, všichni. Jak začne loď nabírat vodu, zmizíte. Táhni, a ty, kluku, tu zůstaň. Povím ti,“ zachrptěl Ore, „všechno o krysách.“

Dveře se zavřely a Einar si neochotně přisedl k otci, velké ruce položil na stůl a nadechl se.

„Co když Mette unesli trollové?“

„Trollové? To ti říká matka? Trollové, álfové, jedna prašivina, to mi věř. Pche, nejspíš ji někdo znásilnil a podřízl jí krk, pitomče. Co si myslíš? Čekají na naši chybu. Maira střečkuje, ti psi, její bratři, si brousí zuby na dvorec a ty se jen schováváš za ženskými sukněmi. Vypálí nás. Vypálí, ale mě nedostanou ani oni, ani ti druzí.“

Ore si přihnul medoviny, pak znovu...

K ránu mlčenlivý Einar přikryl otce spícího na zemi pláštěm a tiše odešel.

* * *

„Ještě něco chceš vědět?“ Vilja se skláněla nad Mette, nahé tělo bílé, jako bývají těla mrtvých. „Ještě něco, jehně?“

Dívka si sáhla mezi nohy. „Krev?“

„Jistě, cos myslela? Už nejsi panna. Bolelo tě to?“

„Ne, já...“ Mette polkla, nadechla se a znovu polkla, „já...“

Vilja ji pohladila po tváři. „Vím. Aspoň jsem ti neublížila. Nikdy jsem nechtěla ublížit tobě, tvé matce, bratrovi... Život je někdy tvrdý, Mette.“

Viljina ruka sjela z dívčiny brady, pokračovala dolů po hrdle, mezi malými prsy, po břicho staženém křečí až ke klínu, chladná, zkušená ruka té, která ví, co hledá.

Děvče vykřiklo, pak znova, zmítalo se na lůžku, oči doširoka otevřené.

„Nikdo už si s tebou nebude takhle hrát, jehně. Tohle umím jenom já,“ vědmin hlas náhle klesl, jako by zakopl o ledový balvan, „já a álfové.“

* * *

Ore poplácal bok lodi jako starého psa. „Vypluju, Thure. I bez run. Zase boj, zase krev, ženské, konečně vítr v plachtách.“

Jeho přítel pokrčil rameny. „Slyšel jsem, že si chceš přivést ženu. Maira prý odchází.“

„A co? Že jsem jí prý udělal málo dětí, pche.“

„Dvě děti jsou málo, já jich mám deset, Ore,“ zachechtal se Viking. „Deset a Bjora si nestěžuje.“

Ore si odplívl. „Přivezu si nějakou Keltku, rudovlasou, pihatou, mladou, Thure. Ta bude kušovat.“

„Žádná nekušuje pořád. A ty nepotřebuješ ženskou, ty máš vědmu ve srubu za útesem, celá ta léta ji tam máš.“

„Nemluv mi o té děvče.“

Thur mávl rukou a obrátil se k moři. „Je třeba opravit loď, Ore, jaro je tady.“

Těla tančila na kožešině, chvěla se námahou jako koně táhnoucí vůz, srážela se jako válečníci a blýskala se jako bílá břicha ryb.

„Slib, že mě neopustíš, Viljo.“ Mette křečovitě sevřela vědminu paži, „slib, že mě nikdy neopustíš.“

Čarodějnice se od ní prudce odtrhla. „Neopustím? Chtěla jsi zasvěcení? Máš ho. Čím víc tě naučím, tím snáz mohu odejít, Mette. Mohu odejít a nenechám kraj bez pomoci. Nenapadlo tě to?“

Zpola dětská tvář dívky se zkrabatila pláčem. „Nemáš mě ráda.“

„Mám. Budu tě chránit, co stačím. Víc nemůžu. Dost dlouho jsem vás držela dál od těch, kteří přicházejí v noci. Navždycky to nejde.“

„O čem to mluvíš?“

„Otec by ti řekl, o čem.“ Vilja rozhodným pohybem svalila děvče zpět do příkrývek. „Otec by ti to řekl, ale teď na něj nechci myslet.“ Zabořila prsty do plavých vlasů a přitáhla si Mettinu hlavu do klína. „A teď mi ukaž, co ses naučila.“

Šedomodré jazyky vln se dotýkaly lodí, břeh ožil křikem racků a nadávkami pracujících mužů. Vítr s sebou nesl pach rybiny a drakary zvedaly hlavy.

„Utěsněte to pořádně, sebranko. Nepůjdu ke dnu kvůli vašim línějm zadkům.“

„Bez run možná půjdeme ke dnu tak jako tak,“ odsekl Varg a odbojně se na Oreho zašklebil.

„Jestli sis nadělal do gatí, zůstaň na břehu, Maira ti mileráda půjčí zástěru. Dělejte, kurva.“

Rudovlasý muž se chytil za loket a ztuhl bolestí. Pomalu se rozhlédl.

„Je někde tady, děvka mizerná, cítím ji v kostech.“

Od útesu přicházela Vilja a její téměř bílé vlasy se odrážely od tmavého pláště. Tiše a poslušněji následovala postava v kápi, která nesla koš.

Muži zmlkli, jen Thur zvedl hlavu a ozval se chraplavým hlasem: „Vilja, Vilja jde psát runy. Vypadá skoro jako álfka, což, Ore? Moc často se toulala v zimních bouřích. Hu...“ otřásl se, „jaké mívala za mlada copy, jako slámu, teď je jak smrtka.“

Jeden z jeho synů se rozhihňal a nepřestal, dokud ho nezasáhla otcova dlaň.

„Jen tiše, synku, kdyby se rozzlobila, potenku bys pískal.“

Čarodějnice došla až k lodím a zastínila si oči proti slunci.

„Jsem tu, Thure. Pošli pro jehně. Napíšu runy na Dlouhého hada,“ odmlčela se, „a pak i na Oreho loď.“

Ore ztuhl. „Přišlas k rozumu, čarodějnice?“ zeptal se nejistě.

Vilja pokrčila rameny. „K rozumu? Je mi jedno, které z dětí pošleš. Neposlals syna, přišla dcera, co na tom sejde. Děvče se ti na lodi může taky hodit. Shod' kapuci, Mette, a připrav nůž.“

Dívka shrnula kápi a poklekla ke koši.

Ore stál němý, němý v zalehlém tichu. Jen dva zvuky ho přerušily. Viljin smích a naříkavé zasténání Mairy, která se synem přišla k lodím.

„No co, ochranné runy jsem vepsala, a i jiné, Ore. Když chceš nechat Einara doma, Mette ho zastoupí. I s nožem jsem ji naučila zacházet. A nejen s nožem.“ Vědma se se zvednutými koutky rozhlížela po zamlklém hloučku. „Oběti nebudou?“

Maira odstrčila stranou jednoho z Vikingů. „Oběti? Není ti dost tohle jehně?“ ukázala na svou dceru. „Muže jsi mi očarovala, dceru odvedla. Když mi vezmeš syna, co ještě chceš, ty bělovlasá potvoro? Co? Co?“ Žena se rozplakala a Ore, poprvé po mnoha letech, položil své manželce ruku kolem ramen.

„Jdi domů, Mairo, Einar ti pomůže. Jdi domů, uvidíš, že všechno bude...“

„Dobré to bude. Vyhrň si rukávy, Mette, a ukaž jizvy. Konečně tvůj otec zaplatil, konečně začal platit. Je to tvé dítě, Mairo, já ti ji neupřu, je to tvé dítě, Ore, s tebou vstoupí na loď, ale oheň bude zapalovat v mé chatě. Potřebuju pomocnici,“ řekla suše vědma a pohládila Mette po tváři, „a beztak se nechtěla vdávat, po tom, co vídala doma. Pojede a nikdo z vás se jí nedotkne prstem, chlapi,“ rozhlédla se Vilja po mužích. „Nikdo, nebo vás sežerou ryby, než se nadějete. A teď to jehně, do setmění není tolik času.“

Od ohrady přivlékali bečící ovce a Vilja se stále smála.

* * *

„Už nejsi moje dcera.“

„Jsem.“ Mette pomalu otočila k Oremu hlavu, pak se rozhlédla po světnici, ve které vyrůstala. „Jsem. Neříkals snad, že nás strýcové vypálí? Že rodina přijde do hanby? Nevyháněls matku? Vilja říká...“

„Nechci slyšet, co ta děvka říká. Vědma? Toulavá čubka je to.“

Mette přimhouřila světlé oči. „Říká, že nás dost dlouho chránila před těmi, kdo přicházejí v noci. Že jsi začal splácet starý dluh a že je to tak správné. Je krásná, nedivím se, žeš ji miloval. Voní jako...“

Oreho dlaň vylétla a zasáhla dceru do tváře. Maira vykřikla, Einar nahlédl do dveří a nerozhodně se zastavil na prahu. Mette potřásla hlavou.

„Půjdu. Už tu nejsem doma. Vilja voní jako borovice v létě, jako ohřátá medovina,“ zpřímá pohlédla na otce. „Taky tak chutná. Všude.“

Zvedla z lavice vlněný šál. „Přijdu včas, abych se připravila k nalodění. Umím zacházet s nožem a mečem, nemusíš mít strach. I trochu léčit umím, a taky zabít toho, kdo by si chtěl hrát proti mé vůli. Nemusíš se bát, že se budu válet s posádkou.“

„Na moře pojedíš jen přes mou mrtvolu.“

„Tak drakar shoří,“ ušklíbla se Mette. „Shoří a zůstanou jen runy. Vilja se nedá podvést a já, já jsem se nadarmo nenechala pálit žhavým železem. Umím všechno co ostatní, po tom, co se vrátili

z Viljina srubu. Ne, umím víc. Pojedu, otče. Potřebujeme kořist, ty jako splátku dluhů a já... Nevdám se, potřebuju se uživit.“

„Jsi aspoň panna, Mette?“ zachraptěl rudovlasý muž.

„Ne. Ty ses snad od Vilji vrátil jako panice?“

Maira vzlykla a její pohled se na okamžik setkal s dceřiným.

„Budu tu, až bude třeba,“ šeptla Mette a tiše vyšla ze dveří.

Žena ztěžka kráčela kamenitou cestou, tvář zrudlou námahou, prsty zaťaté do popruhu mošny. Slunce skoupě rozdávalo své paprsky, ale ona to nevnímala. Už dávno si nevšímalá takových věcí, slunce, květin, usmívajících se mužů a žvatlajících dětí. Nebývala jsem vždycky taková, pomyslela si Maira. To ona, to všechno ona.

I když ji cestou vzhůru hnal vztek, u vědmína srubu přece jen zaváhala. Nikdy sem nešla pro radu, nikdy, protože on, Ore, sem chodil příliš často. Příliš často a už od začátku. Maira zabušila na dveře. Od začátku.

„Co bys ráda, Mairo?“ Vědma v slunci mhouřila oči a Oreho ženě bozi vědí proč nejvíc připomněla velkou bílou kočku, šlachovitou a nebezpečnou kočku, která si s kořistí hraje ráda a dlouho.

„Muže jsi mi vzala, dceru taky, syn hanbou nemůže ani vyjít z domu, už je mu šestnáct a místo aby bojoval, chytá ryby.“

Vilja pokrčila rameny. „Pošli Einara ke svým bratrům. Ti ho na loď vezmou, i runy mu někdo napíše do kůže,“ doporučila chladně.

„Ore nechce.“

„Ore je na moři a navíc, už svým dětem zkazil život dost. Víc, než si umíš představit, Mairo.“ Poryv větru rozhodil Vilje vlasy.

„Vypadáš jako álfka,“ zděsila se pojednou Maira, mráz jí přešel údy jako tehdy, kdy jako dítě spadla do fjordu.

„Pořád lepší než jako troll, moje milá. Leckdo přichází v mlze a za noci, zvlášť když voláš se smrtí na jazyku,“ otrásla se vědma, polkla a pak si uhladila pramen vlasů, vlající jí kolem tváře. „Proč jsi přišla?“

Oreho žena se nadechla. „Jsem málem stará a mám jen dvě děti. To s tebou trávil Ore noci, které patřily mně. Mette u tebe spává, dlužíš mi. Víím, že se v takových věcech vyznáš... Chtěla bych ještě...”

„Dítě? Nedlužím ti nic, ale přesto ti pomůžu. Dej Einarovi osedlat koně, ten chlapec se trápí. Zabal mu jídlo, pošli pozdravy bratrům. Pak přijď a já ti pomůžu.“

Maira nejistě nadhodila svou mošnu. „Přinesla jsem ti...”

„Jestli jídlo, nech ho tady, peníze nepotřebuju. A navíc, cena některých věcí byla stanovena už dávno a ne v mincích.“

„Jak mi pomůžeš, Viljo?“ šeptla Maira. „Nechci se s někým válet, to bych mohla zajít do čeledníku.“ Vědma se usmála. „Léta jsi mi půjčovala muže, Mairo. Teď ti svého milence půjčím já.“

„Proč si mě bral? Řekni, Viljo?“ Ženy sedí před srubem a dívají se do houstnoucího šera. „Vždycky chtěl tebe, před svatbou a po ní taky. Za tebou běhal, s otrokyněmi spával, jen se mnou ne. Proč?“

Vilja nepatrně pohnula hlavou. „Tebe chtěl taky. Snad ne jako ženu, ale jako Mairu, dceru jarla Tureho jistě. Tvé zlato, drakary, tvého otce za tchána, uctíval tě před svatbou jako královskou dceru, Mairo. Ale když jste spolu ulehli na lože, princezna zmizela.“

„To jsem tak ošklivá?“

„Nejsi ošklivá ani teď. Pamatuju tě mladou, nezapomínej. Ty těžké plavé copy, bílá plet', Mette je krásná, a to je tvůj dar. Nejsi ošklivá, to jen Ore hledal něco, cos mu nemohla dát. To, co hledá kdekdo,“ ukázala bradou ke dveřím srubu, „divokost, svíravý pocit, jako když vlny ženou loď proti skalám. Jiní na něj zapomenou, Ore nikdy. Stmívá se, Mairo,“ zvedla se čarodějnice z prahu.

„Je na čase, abych ti řekla co a jak.“

Maira se chvěje na vědmině loži. Nekřič, přikazuje si, nekřič, nechce ti ublížit. Chladné štíhlé ruce jí přejedou po podbřišku, bledá tvář muže je náhle velmi blízko a jeho oči září jako ledové krystaly.

Cizí, neznámé tělo ji protkne jako ledový šíp a žena otevře ústa. Sténá, ale temnota jako by jí vzala hlas, v lůně ji mrazí.

„Lež klidně,“ šeptá její milenec, „klidně a všechno bude dobré.“

„Drakary, drakary jsou tady,“ ozval se zvenčí dětský hlásek. Maira se ztěžka rozkolébala k vratům. Ore, dcera... položila si dlaň na vzduté břicho a polkla. Snad se vracejí živí. Kdosi jí položil ruku na rameno. Vilja.

„Pojď k lodím, uvítáme je.“

„Co když Ore bude... co když se pokusí...“

„Zabít tě, zabít děti? Neudělá to. Zná jejich otce. Zná ho dobře.“ Jemně pohladila těhotnou ženu po tváři. „Pojď, má milá, přineseme Oremu na uvítanou, eh, vzpomínky.“

Vlny ohlazují kameny, které moře převaluje v ústech, a z lodí zní křik mužských hrdel. Po břehu pobíhají děti, psi, ženy vážně míří k drakarů. Vrátil se, nebo už ho Hel houpá v náručí?

Vilja projde zástupem nevšímavě, Maira ztěžka klopýtá za ní.

„Mette,“ křikne čarodějka, „Mette...“ a po boku lodi se spustí utlá postava.

„Viljo, já...“ děvče nemůže dojetím popadnout dech, ale kostnatá ruka vědmy jí jen přejede po čerstvém šrámu na tváři.

„Jdi pozdravit matku, Mette, sluší se to.“ Plavovlasé děvče se odtrhne od své ochránkyně a jde, oči se mu rozšiřují údivem při pohledu na vzdouvající se šaty, které nemohou zakrýt matčin stav.

Mette vzlykne a vrhne se matce kolem krku. Ore seskočí z lodi a ještě než se stihne rozhlédnout, zaryjí se mu do předloktí chladné prsty.

„Dluh, Ore. Tvá rodina ho právě splatila.“

Rudobradý muž stojí, jako by do něj uhodilo, všechny oči se otáčejí k jeho tváři, halas tichne a někde vysoko vybuchne smích racka, ostrý zlomyslný smích.

„Ta děvka.“ Ore sahá k pasu, ale čarodějčina ruka ho nepouští.

„Děvka?“ Stejně jako když zpívá zaklínadla, jako když píše runy, i teď zní v jejím hlase svist severního větru. „Děvka, Ore? Zapomněl jsi na tu noc před lety, na člun nabírající vodu, na stříbřitou loď? Tvá žena za mnou přišla, abych jí splatila svůj dluh, dluh za noci, kdy jsi s ní neležel. Přišla, ale nakonec zaplatila ona za tebe, Ore. Otcem těch dětí je Ingwio, ten, který stává na přídi, můj dávný příteli. To on přišel, aby obtěžkal tvou ženu, a stalo se tak po právu.“

Ore udeřil pěstí do boku drakarů, až prkna zapraskala. Mette polekaně vzhlédla.

„Posaďte se,“ Vilja se narovнала v zádech a pohledem přejela okolostojící, „povím vám příběh o porušeném slibu.“

Ore se nadechl. „Mlč.“

„Ty mlč,“ okřikla ho vědma mrazivě, „a příště važ slova líp. Ostatně, nemusí být žádné příště, jestli nebudeš krotit svůj jazyk, protože ani já neumím zadržet hněv álfů.“

„Zkoušelas to někdy?“ zašklebil se Orův zjizvený obličej.

„Zkoušela,“ odpověděla vědma. „Proč myslíš, že moje vlasy ztratily barvu, proč mi vybledly oči, proč už v zimě nechodím po dvorcích? Uchránila jsem tvou rodinu, Ore, ale sobě, sobě jsem nepomohla.“

Nad mořským břehem máchl svou kosou východní vítr, když Vilja začala vyprávět, a posluchače zalehlo ticho. Bílé vlasy povlávaly kolem ženiny kostnaté tváře a oči se upíraly kamsi do vln, jako by kohosi vyhlížely. A slova? Slova se valila jako věštebné kamínky popsané runami, kupila se jako zeď.

„Říká se, že žena na lodi přináší neštěstí, ale my jsme byli mladí, Thurův drakar rychlý a jakápak je vědma vlastně ženská? Odjeli jsme tenkrát, a když jsme se vrátili, přetékala loď kořistí, přesto nás neštěstí potkalo. Když jsme kotvili u jednoho z ostrovů, vyjeli jsme si s Orem na ryby na člunu. Shodili jsme síť a pak... jak jsem říkala, byli jsme mladí a chtěli jsme si hrát. Vítr se obrátil, mračna stáhla, vlny se začaly přelévat přes okraj loďky a já načrtla runy. Příliš slabé, příliš pozdě, možná ve špatnou chvíli. Vítr hnal člun na moře a vlny po ní šlapaly jako vzteklé děti po raněném hmyzu. Hrozilo, že se loďka rozlomí a Hel nastaví zástěru. Zpívala jsem, protože nic

jiného neumím a protože zaklínadlo je silnější než paže na veslu. Pak se objevili.“

Ore, dosud tiše stojící proti čarodějnici, zvedl hlavu. Vilja pohnula koutky rtů.

„Vzpomínáš? Ingwio a Friga, nedotčení bouří, vichrem, ničím. Nezranitelní. Vyzvedli nás zpola potopený člun, přijali nás na palubu a pak, pak chtěli slib a dítě. Naše první dítě, aby nebylo třeba unášet novorozence za větrných nocí. Vzpomínáš si ještě?“

Maira přitiskla ruce k břichu a vpila se očima do Viljiny tváře. Ta vyprávěla dál.

„Slíbili jsme, slíbili bychom cokoli, protože moře kolem nás bylo černé a ledové, protože nás zachvátil strach větší než jen z rozbouřených vln. A tak nás stříbřitá loď zavezla k pobřeží, zpátky k pevnině a k životu. Bojovali jsme, získali kořist, vrátili jsme se domů a Thur i Ore poslali námluvčí. Nebylo žádné naše první dítě, už nikdy.“

Vilja se pomalu posadila na kámen, její pohled sklouzl po tváři Mette na dívčina ňadra a pak na paži její matky, která ji pevně objímala kolem ramen.

„Oženil ses, Ore, přijal od Maiřina otce lodě a stáda a chodils dál, jen jsi začal pít. Ze strachu, ze strachu z álfů, ze tmy, z hluboké vody a z nočních bouří. Báls ses bohů, álfů, ale i tchána a švagrů, co, Ore? O dítěti nemohlo být řeči, tvůj prvorozený byl příliš malý a Mairy se slib netýkal. Měl jsi strach o Einara? Já ano. Krví jsem psala runy na vaše vrata, krví, abych tvé děti uchránila, protože já nechtěla, aby za mě mé úcty platila jiná. Jenže álfové už nechtěli čekat, přáteli, a tak si Ingwio vybral svůj dluh sám, ulehl na moje lůžko a já počala dítě. Vzali mi dceru z náruče, ještě než se napila z mých prsou, Ore. Snad je to tak lepší. Zaplatila jsem životem za život, ty ne. Až dnes platíš.“

„Chránilas moje děti?“ Maira se opřela o rameno dcery a vstala. „Moje místo svého?“

„Právo bylo na tvé straně, nic jsi neslíbila. Mé dveře by runy neuchránily... Neuchránily je v zimě, za noci, v bouřích, nejen lidé spávají na mém lůžku. Poznala jsem,“ poprvé se hlas vědmy zadrhl, „ledacos. Na našich rodech leží kletba zrušeného slibu a Ore ji přivolal.“

Ticho už nerušil ani křik racků. Ore stiskl sekeru.

„Kde je můj syn?“

„Poslala jsem ho ke strýcům, je zbytečné, aby...“

„Aby viděl, jak se mu matka kurví?“

Vilja zabodla své světlé oči do Oreho podlitých krví.

„Děti jí odešly, dal jsi jí jen dvě. Sama přišla prosit a Ingwia ani pořádně neviděla. Taková věc,“ řekla vědma vážně, „pro smrtelnou ženu není.“

„Máš pravdu,“ Maira udělala několik kroků a zastavila se vedle ní, „nepamatuju si nic.“

„Ani nemusíš, stačí, když si pamatuju já. Byl k tobě laskavý, neublížil ti. To já říct nemohu. Porodíš dceru a syna a Ore se o ně jaksepatří postará.“

Rudobradý potřásl hlavou, jako by zaháněl spánek.

„Ne. Do svého domu bastardy nepřijmu. Ženu i dceru jsi mi zkurvila, syna vyhnala, co mi ještě uděláš, Viljo? Za co se mstíš, zrovna ty? Tebe jedinou jsem chtěl.“

Kdesi v davu zaříkalo dítě, plachta zadrnčela ve větru. Dospělí mlčeli.

Vědma zkrivila tvář. „Mstím? Mohla jsem se mstít, celou tu dobu. Teď jen dávám věci do pořádku. Pro děti si přijde Ingwio, za pár let. Zatím se starej. Syn se ti vrátí, za pár let, odkaž mu dvorec. Mette nechce muže, upiš jí zlato, ať v zimě nežebrá u dveří jako já. A já – za mnou pak přijď.“

„A to je všechno? To je všechno, co po mně chceš?“ zařičel divoce muž a kývl k drakarovi, naloženému kořistí. „Syna, ženu, dokonce čest dcery. Co je mi do álfů, co je mi do slibu starého dvacet let.“ Válečná sekera mu v rukou zatančila.

„Ne, není to všechno,“ usmála se Vilja tak, jak se lidé nesmějí. „Až uděláš to, co jsem řekla, zase si spolu vyjedeme na člunu. Za noci, v zimě, za bouře, zavzpomínáme na staré časy a možná, možná potkáme stříbřitou loď.“

Ore polkl. „Nevstoupím s tebou už do žádné lodi, Viljo. Nikdy. Levobočky nepřijmu a Maira ať si táhne, kam chce. Nenechám se...“

Vilja přistoupila až k němu a ve tváři se jí nepohnul ani sval. „Pak čekej dnes v noci návštěvu, Ore, a vy ostatní pevně zavřete okenice, ať neslyšíte křik.“

„Mor na tebe, ty bílá mrcho.“

Vědma se sklonila k Mette, lichotivě ji objala kolem pasu a vedla pryč.

„Připrav se, Ore, vypij medoviny a kvasu, kolik můžeš,“ sykla přes rameno, „a měj na paměti, že Ingwio časem pozná všechny tvé ženy, všechny. I dceru.“

Mette pod dotykem své učitelky ztuhla, ale pak znovu vykročila k útesu.

Zástup mlčel.

„Co když ti vyhovím,“ křikl Ore a trhnul plecemi jako raněný býk. „Co když to udělám? Nastoupíš pak se mnou do té proklaté loďky?“

„Nastoupím,“ obrátila se k němu čarodějnice.

„A ke dnu, do Helu, se mnou půjdeš taky?“

Vilja překřížila ruce na prsou a její slova padala na hlavy naslouchajících jako hrudky ledu.

„Až přijde čas, půjdu k Hel i já, ale bohové tobě a mně vyměřili jiný trest. Ty už budeš žít jen krátce, já příliš dlouho.“

„Já tě miloval, Viljo.“

„Tys mě opustil,“ řekla žena tvrdě a vítr se přilísal k jejím lýtkům jako kocour. „Tys mě opustil, a tak do mého lůžka ulehl jiný. Jdi domů, Ore, i já půjdu.“

Vědma s Mette stoupaly vzhůru strmým svahem a u drakarů dosud klečel muž.

„Tak jsem to nechtěl, Viljo,“ drtil do rudých vousů, a když se konečně zvedl a zadíval se na moře, zdálo se mu, že v sivých vlnách vidí blyštivou stříbrnou příd’.

NEMÁM RÁD VÁNOCE

Nůž vjíždí do bělavého břicha, klestí si cestu stěnou, míjí vnitřnosti. Zkrvavené ruce se noří do rozpáraného těla, rvou střeva, plíce... Utáá hlava leží opodál...

Ech, nemám rád Vánoce. Rybí polívka, kuba, koledy... A kurva, zase mi praskla žluč. Praštím nožem na kuchyňský stůl mezi zbytky kapra. Nedělám to rád, užiju toho v práci dost. Jsem kat.

„Jdu dolů, tati.“

Ještě že mám dceru. Mor na tohle povolání, jenže holky ho našťestí nedědí. Ohlédnu se po otcově meči, co otcově, dědově a pradědově meči. No, moje mladá už s ním stínat nebude.

„Počkej, kam dolů?“

„No k celám.“

„Co tam budeš dělat?“ vylítnu.

„Jsou Vánoce, ne? Jdu jim popřát.“

„Holčičko, počkej.“ Sakra, proč žena umřela? Holka má nápady... „Co bys přála takovejším šibeničnickům? Budou mít na tebe ještě řeči.“

„Řeči maj vždycky. Divíš se jim?“ Usmívá se. Vždycky jsem měl strach, že bude smutná, že je dcerou kata, ale ona se usmívá. „Ostatně, stačí sundat bič a řeči je přejdou.“

Ztuhnu. „Jak bič?“

„No bič... Ale no tak, otče, však se tím živíš.“ Zase se směje. Zvláště. Živím, to je pravda. Živím, ale dodneška jsem si nezvykl na ten zvuk, kdy kůže praská. Fuj.

„Právě jen živím, děvenko. Kdybych nemusel, tak bič neberu.“

„Hm,“ ušklíbne se a cupe ke dveřím. „Nechceš mi pomoci s tou rybou?“

„Ryba? Fůůůůůj. Smrdí.“

A je pryč. Slyším její podpatky na schodech a pak ticho. Někde dole, zakutí v železe, čekají chlapi na smrt, na cejch, na galeje.

Rozhlédnu se po kuchyni, pak povzdychnu a začnu z kapra škrabat šupiny.

Než dopatřím tu zatracenou modrou omáčku, je čas jít spát. Nade dveřmi, jak se sluší, visí jmelí, na dvoře leží sníh, všude je ticho... Ticho? Zachytím povědomý zvuk, slabý, slabounký zvuk ran a křiku a seběhnu ze schodů.

Ztuhlými prsty chrastím svazkem klíčů, z podzemí od cel vzlíná lezavá zima a křik je zřetelnější. Zatracení pacholci. Na náměstí odbíjejí hodiny půlnoc. Začíná Štědrý den, Svatá noc, a oni si nedají pokoj.

Jistě, v mučírně se svítí, pochodně v držácích čadí, vztekle a s nadávkou na rtech otevíru dveře a strnu...

V poutech zpola visí zakrvácené tělo lupiče, Klase od Wolfsteinu. Je nahý a bič, bič má v ruce má dcera, moje holčička.

Zajíknu se: „Malve, co to vyvádíš?“

Otočí se ke mně. Oba. Malve má oči jako koláče, obrovské zdivočelé oči, oči lovecké feny před honem. Klas se dívá posměšně. Možná soucitně, ale to si namlouvám.

„Udělal ti něco?“

Lapka se rozesměje, až se smích zalkne v kašli a sténání. Záda má rozbitá, aby ne. „Ne. Neudělal, já jen...“

„Jaks ho sem dostala?“

„Šel sám.“

„Sám? Mohl ti zakroutit krkem. Kde jsou chlapi, jak to, že nehlídají?“

„Poslala jsem je pryč.“

„Není to poprvé. Otevři mi pouta, Malve.“

Jde k němu, k nahému, pobitému chlapovi, docela klidně, přitáhne si trojnožku, z háku vezme klíč... má malá nevinná dcera odemyká pouta a šklebí se.

„Jsem ráda, že tě nepověsí. Byl jsi ze všech nejlepší.“ Usměje se Klasovi zblízka do tváře.

„Ty nejlepší jsi ještě neviděla, štěně. Možná časem. Až ti táta odkáže meč.“

Až ti táta odkáže meč... zní mi v hlavě. Jsem jako omámený.

Klas by nás mohl oba zabít, zabít a utéct, možná je ale příliš zbitý. A možná příliš překvapený, tak jako já.

„Pojď,“ kývnu na něj, seberu klíče, nahmátnu u pasu nůž... Ve světle pochodní jsou podlitiny naběhlé a kůže rozsekaná.

„Divně ji učíš, mistře.“ Lapka ohrnuje rty a já, který se snažím pochopit, vysvětlit, omluvit, řeknu jen: „Neučím. S tím se člověk rodí.“

S tímhle se člověk rodí a jizva po ráně bičem z ruky její matky z mých zad nikdy nevymizela. A nezmizí. Proč jsi zemřela, Ado? Co já tady sám s děvčetem?

Když zavírám Klase, slyším smích, oplzlé poznámky... Mohl bych je vytáhnout jednoho po druhém, stáhnout z nich bičem kůži, ale místo toho uteču jako zpráskaný pes.

Malve, proč mi tohle děláš?

Sníh křupe pod podrážkami, když jdeme na půlnoční. Malve poskakuje kolem mě, směje se, copy poletují, copy rudé jako katovská kápě, jako katovská...

„Malve, proč jsi ho bila?“

Otevře pusu. „Však víš.“

„Nevím, já nikdy nebiju, když nemusím.“

„Ale já musím,“ řekne a obrátí ke mně tvář s ohrnutým nosem. „Já prostě musím.“

Já prostě musím, zní mi v uších a já vzpomínám na její matku, která mi před lety řekla to samé. „Proč to děláš?“ zeptal jsem se tenkrát lupičky, která sekala prsty, aby mohla ukrást zlato.

„Já prostě musím,“ podívala se na mě skrz clonu rudých vlasů nevinně, a já, já si ji vzal za ženu.

Kněz káže cosi o milostném děťátku a já zrovna vidím meč, pečlivě udržovaný meč, který visí doma na zdi. No, není to zrovna povolání pro děvče, ale když se to šikovně navlékne... A dědeček by měl možná radost, a pradědeček a prapra...

„Malve,“ nakloním se k uchu své dcerky, „myslíš, že ten meč jednou uzvedneš?“

HRA I.

(SABAT VYHOŘELÝCH)

I.

Mince víří ve vzduchu, leskne se a točí. Vidím jeho oči, stejné, jako při soubojích na nože... Hra. Jsme omrzeli a tohle je jen hra.

Upřu oči na minci a cítím jeho vůli jako studený proud vzduchu. Zná mě, už desítky let mě zná, ale i tak je to chlap. Jen chlap.

Nadechnu se a ... on se podívá. Jen chlap. Mince dopadne. Panna.

„Budeme si hrát, bratře,“ řeknu chraplavě. Na krku mu zašklubou svaly.

„Slib je slib, a Hra je hra.“

Odsunu židli a vstanu. Je mi zima. Svíčky, omšelé závěsy, a my dva. Naše těla jako nemocné stromy, šlechtěná, vyrvaná času.

Má hrud', bílá jako hrud' mrtvé a jeho olivová kůže, vrásky, jeho jizvy. Stojíme od sebe na šířku dlaně a já cítím všechny zahojené zlomeniny, rány, všechny jedy. Zakloním hlavu a dívám se mu do tváře.

„Svlékni si šaty,“ syкну tiše.

II.

Je tu všechno, co ke Hře potřebujeme. Všechny odznaky Hry, všechny nástroje Hry. Vnější podoba Hry je vždycky stejná ... jen hráči se mění.

Stojí uprostřed místnosti, nahý a není v rozpacích. Příliš mnohokrát jsme prodali svá těla a málokdy je darovali. Vysloužilí žoldáci radovánek. Zestárlé děti.

Stojí uprostřed místnosti a připomíná starého válečného koně. Šedivějící vlasy mu tečou z ramen na záda, vybledlé tetování vsáklo do kůže zbrázděné jako kůra stromů. Chci ještě vůbec zrovna tohle dostat pod sedlo? Slyšet ho křičet?

Ale všude kolem jsou nástroje Hry a probouzejí mou krutost. Nervozně promnu promodralé prsty, jak ve mně roste napětí, a vezmu ho za rameno.

Vztekle trhne hlavou, i pohyby má dosud hřebčí... jako před lety, jako před staletími. Namířím na něj ruku v runovém gestu: „Škubej se a přidám k tvým jizvám další. Hra začala a tys dal slib.“

Výsměšně se dívám do jeho očí a vidím vztek a horký prvotní hněv. Hněv těla.

Došlápnu černou jezdeckou holinkou na jeho bosý nárt... „Chtěls pocít? Tak to spolkní, pse...“

Řetěz je součástí Hry, symbol Hry. Černý had řetězu se sune ze stropu a obtáčí zápěstí muže, kovově je líže ocelí ... tělo napolo visí uvězněné v pletenci vlastních svalů a šlach...

Olíznu rty a ovinu si jeho vlasy kolem zápěstí ... „Pocit přijde,“ šeptám, když vlasy uzluju do copu, „a přijde silný.“

Otočí ke mně hlavu a oči má jak šedé kamení ... „Jsi děvka a vždycky's byla. A podváděla jsi.“

Přejeďu mu dlaní po stehně ... „Oba jsme podváděli, bratře, ale já líp.“

Dívám se na biče a cítím, jak ve mně sílí žár. Žár a trpkost... Smutek, že už necítíme nic slabšího, než rány...

Neumíme dávat lásku, jen bolest a zběsilost.

Vzlyknu, když sundávám bič z háku, a otočím se. Táhnou kůži biče za sebou, jak přistupuju blíž; klikatí se mezi kameny, když do ní vlévám život svého hladu.

Jazyk biče zasyčí a dopadne. Kolem páteře raší rudé větve podlitin a bič uštkne... znovu a znovu. Desetkrát zraní kůži a já stojím proti visícímu muži. Olízne rty, ale oči má dosud chladné ... studené, lhostejné.

Hra mě pohlcuje ... chci ho zlomit.

Chci ho vidět tancovat v panice, chci slyšet jeho křik.

Před lety, před desítkami let, se naše zbraně poprvé zkrřížily se zvukem řinkoty těl. Dítě a muž ... a dnes, dnes jsme oba už jen dohořelí.

Ale já přece ještě pořád umím skolit kořist ... pořád. Shodím plášť a pak se prořítím pamětí až k dobám, kdy vzplát bylo snadné.

A pak ... uhodím muže zblízka do hrudníku a tam, kde bič dopadl na kost, kůže pukne.

Víčka mu padnou, hlava se křečovitě zvrátí ...

Namočím v krvi prst a vrazím si ho do úst. Olíznou.

„Dostanu tě,“ syčím...

Stopy biče teď vzlínají jeho tělem jako plameny ... svíjí se nevědomými stahy a já cítím, že šedooký sní... Má pocit... Hra nás znovu pohltila svou tmavou vlhkou tlamou...

Přetáhnu tělo biče po své nahé kůži a vidím rudohnědou stopu... Odhodím ho... Vzpomenu si na vrchol hory ve větru, na rdousivý pocit moci a svaly na břiše se mi stáhnou, když sundávám z držáku voskovici.

„Dívej se na mě, dívej...“ prozpěvuju, když horký vosk teče údolími ran... Dýchá... už ne klidně, natolik se neovládáme, tolik nás nenaučili...

Dívám se do světlých očí v horečce... Hra mi buší v podbřišku, Hra teče z jeho ran...

Rozpraskané rty se pohnou: „Jsi šílená, šílená ... Přestaň s tím...“

Polykám... Ano, teď, teď je to jako na vrcholu hory, síla a trpkost moci... Nechci ještě skončit, nemůžu... Ještě vteřinu, vteřinu ...

Ohlízím se po hedvábné kroucené šňůře, někde tu musí být ... potřebuju ji pro svou Hru...

Přehodím smyčku kolem mužova hrdla a dotknu se pout. Povolí a zbičovaný se sesune na všechny čtyři ... smyčka mu nadzvedává hlavu, jak ji přitahuju a pak ...vlasy se rozlétnou v zoufalém pohybu a já pustím provaz...

Znovu mi připomněl starého válečného koně, válečného koně rozervaného ranami, umírajícího v poli ... Proč lidi tolik dojímá smrt zvířete? Proč teprve obraz zkrvavené hřívy zastaví mou ruku...?

Hra končí, odplývá z nás...

„Vstaň,“ říkám vyčerpaně.

III.

„Měls pocit?“ ptám se naléhavě, když znovu sedíme u stolu.

Hltavě pije víno, až mu stéká z koutků úst. „Mám ho pořád.“ Nabere dech.

„Mám pocit, že mi po zádech teče krev. Mám pocit, že bych tě měl zabít.“

„Nežvaň,“ odseкну mrazivě. „Poznám to.“

Podívá se na mě zamyšleně... Kolikrát jsem ten pohled viděla, kolikrát jsme mluvili hodiny a hodiny, skládali větu k větě, uměření ve filosofických diskusích, v pitvoření svých majestátních posláních...

Zakloním hlavu v náhlém smíchu. Přes všechny ty žvásty, přes obřadnost dospělosti se pod příkrovem pořád ještě skrývá chlap. Chlap, z kterého crčí rudá krev, a kterého stojí za to svést. Válečný kůň.

Prstem obtočí pramen vlasů kolem ucha... „Ano, měl jsem pocit. Bolest do tebe vstoupí, zmocní se tě, potvrdí úmluvu. Stačí se jí jen podvolit... Nechat mordu bolesti dýchat na tvý tělo. Ostražitě poslouchat, kdy se nárek promění v píseň. Mít ji rád. A co ty, ty jsi měla pocit?“

Kývnu. „Znáš to, když ti dech trhá hrud“? Mráz po těle a vánek ve vlasech. A krk jak zamčený? Měla jsem pocit vítězství a ... viny.“

„Viny? Viny??? Pamatuješ, co nás učili? Že tělo je jen šat duše, tělo je tráva, prach a tráva. A strach je neřest... Proč tolik naděláš s tělem, které je jen prach? Proč vůbec tolik naděláme s našimi těly? Co? Tys cítila moc, ty máš znát odpovědi.“

Sepnu ruce pod bradou, plameny svíček mu pod očima kreslí stíny hlubší než propast.

„Někdy musíme někoho mrzačit a někoho milovat.“ Vzdychnu. „Jsou noci, kdy se musíme obnažit. Na kost,“ dodám, když zahlédnu kapku krve na jeho hrudi.

„Dokud krvácíme, jsme lidé, ne masky. Dokud cítíme, jsme lidé. I když si nás i čas příliš oškliví, než aby se nás dotknul.“

Unaveně si promnu oči, a pak, za chvíli krátkou jako nádech, se zvednu se a obejdu stůl: „Chci s tebou ...“

A on vstane...

HRA II.

(STUDENÝ DÉŠŤ)

Studené bahno mi obejmě nahý kotník, mokrá látka se lepí ... Možná pláčou naši bohové, tolikrát znásilnění... ti, kteří nás zasvětili... vlasy mi padají na obličej, zmáčené, nasáklé vodou...

Ohlédnu se po svém průvodci... kápě mu rámuje tvář a touha v očích není... Ani ji nečekám.

Hra se obrátila, ano, ale déšť a stromy kolem ji zabíjejí... je to cesta, jak načerpat energii, ale padající voda mi dává jinou... přivolává vzpomínky, dítě běží v dešti, malá chodidla dupou v kalužích, smích... a pak náruč, rty dívky, rty muže, les, cizí jazyk mezi zuby, poprvé, rozpaky a pak... déšť už jen za oknem, bílý prach v nozdrách a cizí jazyk v jiné bráně, vrískající dívka, těla všude kolem, líně pohupující se slabiny jen omrzele vycházejí vstříc, světlo svíc a déšť vytrvale tlučě do oken... Křik...

Zatřesu hlavou... v myslí křik předávkované, křik, který ukáže, že neumíme dávat život, že ho neumíme vracet, bílá mrtvá těla dětí a mé náhle bezradné ruce zaťaté za zády... Smrti padající na naši hlavu. I vzpomínky zabíjejí Hru, nejen voda, padající z nebe... Vzpomínky a vědomí viny.

Padá déšť...

Nízká kamenná chatrč, břidlice kluzká vlhkostí, provlhlé dřevo dveří. Vrazí do nich ramenem a dveře se pomalu otevřou. Malá okna zaslepená okenicemi, všechny hloupé propriety Hry ... pouta, lavice...

Srovnám se v ramenou. Tohle nepotřebuju, nedovolila bych, aby se mě kov těch hraček byl jen dotknul. Přejdu místnost a sundám ze zdi bič. Podám mu ho a zvednu hlavu k jeho vyzáblé tváři. „Jeden špatný pohyb a zabiju tě.“

„Ty si nechceš hrát,“ jeho hlas je jako studený vítr „ty si nechceš hrát, chceš jen bolest... To není Hra...“

„Ne. To není hra,“ řeknu chraptivě a přetáhnu přes hlavu šaty, hedvábí šustí, ztěžklé vodou.

Shrne si kápi a se zájmem se zadívá na mé stehno, jen na okamžik...

„Co to je?“

„Popálenina...“

„To jsou... runy... vypálila sis tam runy... šílená... teče z toho hnis... je to... och, kurva, bohové, každému mohla ta čubka umřít pod rukama... I mně.“

Sepnu ruce pod bradou „Ano, to mohla... Ale zemřela pod mou rukou... já jsem jí dala to svinstvo... a já ji pak nedokázala zavolat zpátky... Umřela... a ani nevěděla na co. Zašoustali jsme si ... s dětmi lidí. S omámenými dětmi. Durman? Jablíčka lásky... Měla jsem dobře vědět, že nejsou zvyklí a tolik nesnesou... jako já... jako ty.“

„Chtěli to sami... holčičko...“

Ne, není rád, že to připomínám, jízva se táhne svědomím každého z nás. Přivést někoho k hrám a pak ho nechat zemřít... ubohost. Selhání... Není to Hra... dnes ne.

„Chtěli jsme to my, bratříčku! Tak vezmi ten bič ... a snaž se neudělat chybu.“

Přejdu místnost... stehno mi trne hlubokou popáleninou, mokré vlasy se lepí k zádům. Pohodím hlavou a stisknu v dlani kruhy řetězu, který visí od stropu.

„Dělej!“ hodím přes rameno. „Dělej už.“

Slyším za zády jeho dech, kůži mám chladnou, napjatou, a v mysli zuřivost... nenávisť k sobě samé...

Vzduch zasyčí, jako by se bič nadechnul... náraz... jen tupý ... mě postrčí ke kamenům stěny.

Bohové, necítím to... měl to být jiný pocit... Další rána, náraz ... nůž... potřesu hlavou, jako dostat nožem... Bolest přichází, ale nenese pocit, další úder jako poryv větru ... projdu branou svých mrzačených zad do jiného prostoru... v ústech cítím železitou chuť, krev teče, cítím její pach... slané vlny mnou cloumají dopředu a zpět... něco praská... daleko... všechno je daleko... a pak vztek vzplane.

Bič dopadl na bok, prosekl kůži mrtvolně bílé polokoule zadku, tohle není vlna, to je bolest... chyba.

„Ty zmetku...“ syčím skrz sevřené zuby a hněv vibruje v konečcích prstů. „Zabiju tě, ty ubožácká ludro. Co si to dovoluješ? Cos chtěl...?“

Couvá, ruku vztaženou a v očích bolest... podivnou bolest soucitu.

„Omlouvám se, ano...,“ artikuluje pečlivě „omlouvám se, ale chtělas to ty... Odpusť si, kurva, odpusť si ... Tohle přece není žádný trest. Tohle není cesta, když nic necítíš... ani žhavý železo, ani bič, krev teče a ty stojíš jako strom ve větru, jako strom, do kterého buší sekera. Nic necítíš, nic nevíš... zakázala sis cítit bolest, že? Ty jsi ten vrah, vrah nevinátek a taky nejvyšší kat, kat ve vlastní krvi místo rudé kápě.

Víš co? Vezmi si ten bič, vezmi ho do ruky, dobře si prohlédni tu kůži, vlhkou od tvé krve... a pak ...“ strhne si plášť a přes hlavu souká halenu „ho použij na mý záda. Ucítíš lépe rány, které zasazuješ, než ty, které dostáváš. To je trest, dívat se na rány, které jsi způsobila, taky jsem selhal, proč bys odpouštěla tomu, kdo ukájel svůj chtíč s omámenými dětmi, jak ty říkáš, co?

Ano, pozvali jsme je, dali jim durman, semena jablíček lásky... a přinesli jsme jim smrt. Padá to na naši hlavu, a na hlavu těch, kdo před desítkami let zasvětili nás a někdo před věky je... a... ano, stovky let plyne Hra.“ dívá se na mě očima potopenýma ve mříži vrásek a náhle vypadá starý, velmi starý.

„Chtěli jsme mladou kůži, růže,“ povzdychne „vrkání děvčat, pošetilosti kluků sotva odrostlých a osud nám připomněl, že míchat staré víno a mléko se nemá. Seber ten bič, růže. Až na mě příště přijde hlad a lačnění po vlhkých nachových paloucích, vzpomenu si na tvoje oči v hněvu.“

Pomalů se sehnu a pozvednu bič... svaly na zádech jsou tuhé, zhmožděné, zvolna zvedám ruku, cítím nasládlý pach krve, Hra je daleko, vidím pletence svalů na pažích muže, přítele, spolupachatele, toho dlouholetého komplice v cestě, kterou nám život určil, vzlyknu

a bič se zavlní, jako by byl obdařen vlastní vůlí a dopadne mezi lopatky...

Zatínám zuby, zvednout ruku mi působní bolest, krev teče po mužových zádech... to je bolest, jízvit s chladným vědomím povinnosti, bič švihá, šedovlasý zaklání hlavu, jeho dech sviští a krev tryská a pak už teče a teče...

V chatě je chladno, opírám se rozbitými zády o zeď, zastavit krvácení, jak je to vlastně nesmyslné, způsobujeme si rány a pak je léčíme, rveme se a pak rvačky věčnost ospravedlňujeme, my, kteří jsme byli vychováni k tomu, vždycky vědět, radit a soudit, se choulíme na mokřém kamení podlahy v bídě bičem dorvaného těla, jako odsouzenci na galejích, zlomení.

„Je mi zima, bratře.“

„Vyčerpání...“ sedí vedle mě, ale mluví tak tiše, že k němu musím naklonit hlavu. Slyším ho stejně nezřetelně jako déšť na střeše. „Jsme jako tahle bouda... prázdní a prochladlí...“

Pomalů se ke mně obrátí a já mu v mihotavém světle louče vidím dom tváře, propadlé a ostré, jako by ji někdo tesal sekerou...

„Zahřeju tě, růže... uvidíš.“

Chce se mi pohrdavě ušklíbnout, ale pak, snad ze soucitu, snad z pocitu strašné pohlcující prázdnoty, rozpřáhnu náruč a cítím, jak mi úzká studená ruka sjíždí po břiše.

Tak mě hřej, kurva, pomyslím si ještě.

Kamení a rány, kamení a rány, běží mi hlavou, ruce chtějí laskat, ale nacházejí jen šrámy, podlitiny, těla už už třesoucí se horečkou se zmítají, rány se páří s ranami, okoralá ústa okrajů porušené kůže se setkávají v neřestných polibcích, jsme ještě vůbec lidští dnes v noci, chce se mi křičet, kyčle se tvrdě srážejí, zběsile, přehlušit bolest, zaplašit ji, opřu ruce o ramena šedovlasého a skloním se k jeho tváři. Oči má rozšířené blížícím se vrcholem a plné slz.

Zatnu zuby. „Bratře,“ zasténám „och, drž mě, drž mě...“

Položím k němu hlavu na jeho rameno a orgasmus nás vtaví do sebe, poryv tepla se rozlije hrudí, ani tohle není Hra, nezbylo nám sil k přetvářce a spojili jsme se jako ... jako toulavé děti.

Ležím a čekám, až se mi uklidní dech... hrud' se zvedá pomaleji ... pomaleji... krev se zas vleče žilami a pak vstanu.

Provlhlé hedvábí studí na zbité kůži a šedovlasý se na mě dívá s malátným úsměvem.

„Pojď“, vztáhnu k němu ruku. „Ještě nejsme úplně mrtví.“

Děšť padá... studí, větve stromů strásají pletence vody a pak... jazyk muže v mých ústech.

Ještě nejsme úplně mrtví, pomyslím si.

BRÁNA CAER MORHEN

S přátelským pozdravem věnováno kolegovi Sapkowskému

Muž těžce sklouznul z koně a opřel se o jeho zpocený bok. Před nimi ležela známá cesta průsmykem, ale podivné oči jezdce ji nevnímaly, křečí bolesti stažené rty odhalovaly zuby, černě oděný se chvěl jakoby v horečce.

K zemi se začaly snášet první vločky sněhu, když jezdec vzal uzdu a zamlaskal na své zvíře. V horách se smráká brzo, zvlášť začátkem zimy.

Zvuk padajícího kamení muže probere, ten se podívá na špičky svých bot, srovná na zádech meč v pochvě pokryté runami a dál šlape větrným úbočím, ruka, která svírá řemení, je pokrytá šrámy a ani kožené chrániče nemohou zakrýt do živého masa rozedřené zápěstí. Nad hlavou muže skučí vítr a osamělý poutník vzpomíná, sní i přemýšlí.

Přemýšlí a také doufá, doufá, že už cesta brzo skončí, že místo, na které si zvykl myslet jako na svůj domov, ho zase přijme jako důvěrně známý les člena lovecké smečky a jeho odlišnost, oči, dech, tep i reflexy, se pojednou stanou běžnými. Jde po boku své hnědé klisny, namáhavě, tělo pokryté ranami ho bolí. Jeho odlišnost znamená i jiné vnímání bolesti. Jiné... ano, trochu jiné. Halena se mu lepí na záda prosakující krví, tak jako už mnohokrát. Zaklínačská kůže je muzeum šrámů, ale tentokrát myslí muž na svá zranění trochu v rozpacích. Kéž by je způsobil ghúl, manikora, kikimora, ba i drak. Taková se dají ukázat přátelům, ušklíbnout se nad nimi, ba se jimi i chlubit. Přijímat rány jistě patří k radostem bojovníka, ale ani chladný vítr nezažene pochybnosti o tom, jak se pyšnit ranami utrženými v boji, který, ehm, se v Caer Morhen nikdy nevyučoval a nepochybně ani vyučovat nezačne.

Byla tak krásná. Tedy, možná nebyla opravdu krásná, ale zaklínačským očím se krásnou jevila. Drobná, se zašpičatělýma ušima a poprsím, které na vyzáblé hrudi vypadalo jako zázrak. Kulatý zadek. Rudý jazyk mezi světlými rty a oči tmavé jako noc.

Zlomyslné, ale kdo se dívá po očích, když je pod bradou přitažlivější podívaná.

Vlastně nebylo úplně nejšťastnější, že ho tenkrát připravila o zakázku a navíc způsobem, který se nedal nazvat poctivým, ale budiž. Muž ženě mnohé odpustí, zvláště, když tolik nocí líhá sám. A potom, když ho sama poprosila o pomoc, považoval to do jisté míry za satisfakci. Měla tak křehká zápěstí a piha na její tváři vypadala za určitých okolností pikantně. Zvláště hodně zblízka.

Samozřejmě, zabil tu zatracenou mantikoru, stálo ho to kus masa ze stehna, a léčení ho zaměstnalo natolik, že ani nepátral po tom, proč se odměna dělila na dvě části. Snad proto, že tmavooká byla tak krásná, mnohem krásnější než zaklínač, a král jí prostě platil raději než jemu. A při orgasmu kousala, ale to král nejspíš nevěděl...

Na soutěsku podá šero a v dálce se rýsují stěny, které nepatří skalnímu masivu. Krb, víno, vlastní postel... postel, zaklínač sykne. S postelí byl trochu problém. Byla rozkošná. Voněla ostružinami, dokonce tak místy i chutnala a dokázala se vinout tak, že jeden zapomněl i na šubavou bolest v rozervaném svalu, ale některé její hry ... Ruka stiskne otěž, jako by hledala jistotu. Některé její hry ho uváděly do rozpaků. Samozřejmě, na Stezce se bordelům nevyhnete a zažijete v nich ledacos, navíc, copak může někoho, kdo je vychován jen pro zabíjení, ohrozit ženská, které by zlámal vaz jediným pohybem zápěstí? Hedvábné šátky. Směšná libůstka městské holčičky. Pouta z kůže, no. Zaklínač zkousne ret a pohlédne na stříbrem pobité chrániče. Kov. Ano, někdy to bylo nepříjemné, když začala cvakat zuby nepříjemně blízko od... Zkrátka, i ženská vás může pořádně kousnout.

A pak biče. Byla tak rozkošná a měla ji... Kuš, okřikne se v duchu. V Caer ji naopak nebude mít nikdo. Musel se smát, když poprvé přišla s bičíkem. Zažil opravdová bičování a malá ruka s pošetilou hračkou, no, proč lhát sám sobě, i zaklínačský tep se může zrychlit. Bohům žalováno, zrychlil se ještě víc, když tu hračku použila. Někdy je těžké se smát snaze ženské ručky.

Kobyła neklidně frká a táhne ho ke caerské bráně, cítí stáj. Černě oděný vztekle trhne uzdou a než pozvedne pěst, aby zabušil, naposledy se zarazí. Rány bičem se dají vysvětlit, dokonce i představenému. I ty kousance by snad nějak uhrál. Ale dlouho, dlouho prochází v hlavě seznam kolegů a hledá někoho, kdo by mu mohl půjčit trochu měsíčkového oleje, nebo vazelíny. Protože zadek, natržený tou podlou věcičkou s koženým řemenem, ten se žitnou kořalkou vyléčit prostě nedá.

VALENTÝNSKÉ SRDCE

Půvabným pohybem se zvedla z nadýchaného lůžka a volným krokem přešla ke dveřím. „Čekala jsem tě, drahý.“ Pověsila se svému návštěvníkovi na krk a tvář schovala v záhybech pláště.

„Musel jsem přijít, holčičko, přece bych tě v takový den nenechal samotnou.“ Silné paže sevřely útlý pas, rudé růže padly na satén povlečení a rudovlasá dívka k nim stočila pohled.

„Krásné, miláčku.“ Zaševalila. „Ale přece jen, trochu nepraktické na mazlení... Máš ještě jiný dárek pro svou holčičku?“ Olízla si rty. „Mazlivější, měkčí, roztomilejší?“

„Koťátko moje, co třeba tohle...“ Štola ze stříbrné lišky přistála na pokrývce a krásné rtíky se rozvlnily v úsměvu, bílé ruce uvolnily pásek tenkého županu a lačným očím muže se ukázala hladká kůže slonovinových polokoulí. „Nesvlékneš se taky, poklade?“

„Děvče, ty jako bys ani nebyla moje...“ zahromuje chraplavý hlas a dívka se trochu zavrtí v peřinách. Její kavalír rozhořčeně zvedne hlavu... „Pane?!“

Ve dveřích budoáru stojí vyzáblý muž, šedé vlasy padají na límec tuniky, na nehtech rukou, zkřížených na hrudi se lesknou filigránová chránítka. „Takový zápach z těch růží, jak to vůbec můžeš snést? Příšerný pach, horší než čerstvé horké maso.“

Rudovláska protáhne tvářinku. „Ale tati... jak takhle můžeš mluvit o mém pokoji.“

„Neodmlouvej. A vůbec, kolik myslíš, že je hodin?“

Milenec se zvedá z lůžka, cudnost si chrání polštářkem s volány. „Pane, vysvětlím vám...“

Chladné šedé oči starce přejedou po jeho těle a zastaví se na tváři. „Vysvětlovat není třeba, vidím, co se tu dělo. Snad alespoň toho masa bude dost.“

Jekot plní sklepení, sípavý dech bičujícího se mísí s výkřiky bitého.

„Tati, nemám ti pomoci?“

„Kuš, slečinko. Vždycky si s přípravou moc hraješ... Zrovna jako tvoje matka... Jako bys jí z oka... uf,“ zasupí námahou šedovlasý, „z oka vypadla. Večeře pak není na stole včas a zrovna dnes se to nehodí. Když tvá maminka už s námi není...“ hlas se mu zlomí, ale svalnaté předloktí se dál ohání bičem, a milenec, zavěšený v řetězech, upevněných ve stropě, doufá, že se z tohoto zlého snu probudí. Probudí v posteli plné saténových polštářů a růží.

Rusovláska přešlápne z nohy na nohu... „Tati, aby ti nezdechnul, má vysoký tlak a...“

„Eh, což, holčičko, vždyť už je skoro čas. Přines mi nůž, dítě moje.“

„Obsidiánový, tati?“

„Že tě nechám klečet na střepech. Obsidiánový používají jen hloupé holčičky, dcerunko. No, však víš, kde ho mám. A pospěš si.“ Za děvčetem zapadnou dveře a led šedých očí roztaje.

„Je rozkošná, co?“ obrátí stařec hlavu k zbičovanému, který ochable visí v řetězech. „Rozkošná.“ pokračuje otec. „Příliš dobrá pro takovou chásku...“ uplivne si. Zakloní trochu hlavu a přehmátne po biči. Sní. Jak je to dávno, co poprvé uviděl rudovlasou ženu, tak nádhernou s ústy rudými jako od krve. No, vlastně tenkrát byla od krve, pokud si ještě dobře pamatuje.

„Tenhle, tati?“ v malé dívčí ruce se leskne loket dlouhý nůž s černou rukojetí vykládanou kostí. Drobný palec přejíždí do reliéfu lebek, který vystupuje z povrchu. Jako malá si někdy hrávala, že s těmi „hlavičkami“ mluví. Usměje se tiše.

„Tati, že je to on?“

Šedovlasý se násilím vytrhne ze sentimentálního snění a přejede palcem po ostří. „Ten.“

Milenec zvrátí hlavu, chce křičet, ale hrdlo má stažené hrůzou, to není sen, rudovláska na něj nezúčastněně hledí zpod dlouhých řas, jí nosil bonbony a květiny, perlové náušničky od něj se ještě pravidelně kývají v jejích smetanových ouškách, sem, tam, sem, tam, jako metronom, jako kyvadlo, jako nabroušené ostří...

Šedovlasý si znalecky změří hrud' zamilovaného a jeho dcerka přiskočí s ozdobným stříbrným talířem, v očích světýlka jako děti o Vánocích.

„Tak tati, ať se ti to tenhle rok zas povede.“ Vytáhne se na špičky a dotkne se svými růžovými rtíky úzkých otcových úst, šedovlasý jí něžně pohladí po vlasech, dýka se zvedne... a po chvíli na připravený talíř pleskne ještě cukající se srdce. „Hezkého Valentýna, dceruško, šťastného Valentýna,“ šeptá starý muž a líbá svou dceru na bílé čítko.

„A teď jdi... víš, že to druhé radši dělám už sám.“

* * *

„Nechutná ti?“ Šedovlasý si osuší rty ubrouskem a napije se rudé tekutiny, která se jen líně převaluje v křišťálové číscce.

„Když já ta varlata nemám ráda, tati. Nemá to žádnou chuť.“

„Ale no tak, musíš jíst. Dej si ještě kousek srdíčka, podívej, tenhle vůbec nebude tuhý.“ Starostlivě nakládá dceři na talíř kouřící pokrm. „To ty dnešní diety. Udělej radost tatínkovi a jez.“ Dívka poslušně zvedne vidličku k ústům a polkne sousto.

„Tati, můžeš poslat Loretu, aby mi zas převlékla postel a odnesla ty květiny? Víš, z té růžové barvy mám těžké sny.“

Šedovlasý se láskyplně usměje a přisvědčí. „Jistě, maličká. Jsem na tebe pyšný, jak jsi statečná, já bych v růžovém saténu přes den jistě umřel hrůzou.“

* * *

V pokoji nahoře stará žena pozorně skládá mužské prádlo do pytle, stahuje růžové povlaky, s nakrčeným nosem odklízí růže. Záblesk červené upoutá její pohled a tak nahlédne pod noční stolec. Ještě stále se tam válí malá přepychová bonboniéra ve tvaru srdce. Služebná zavrtí hlavou, otevře ji, přičichne z čokoláde a pak hodí krabičku do pytle s odpadky.

„Otrávit nám milostlečnu nějakým svinstvem hnědým, to by se ti líbilo, chlape. Čím dál zkaženější je ten svět.“ Pokývne rázně bradou a pak začne na postel natahovat černá chladivá prostěradla. A v dívčím pokojíku se zas na rok rozhostí příšeří.

DEN MRTVÝCH

„Zase jdeš pozdě. Jako vždycky.“ Galantně povstal, aby ji pozdravil. Byla tak krásná, černé hedvábí dráždivě šustilo, jo, takhle to mám rád...

„Nemám tolik času co ty,“ odbroukla zadýchaně. „A víš, jaká je sem cesta? V těch podpatcích a s tímhle?“ zakývala mu před očima sportovní taškou.

„Začneme? Do svítání zas tolik nezbyvá...“ Zvláštní, vždycky nakonec upadl do žebronění, a nemusel by, teď už ne. Co je mu do toho, co má pod sukní, jde mu jen o jedno. Koneckonců, nikdy mu přece o nic jiného nešlo. „No tak?“

Zašklebila se na něj. „Zapomínáš, kde je tvoje místo. Hm.“ Baletním pohybem zvedla nohu obutou v lakovém střevíci a opřela mu ji o hrud'.

Bláto mu padá do klína, těžké, jílovité bahno. Moc dobře ví, jak těžké. Skloní hlavu a jazykem objede špičku boty.

„Pořád jsi královna,“ šeptá. „Máš to?“

Žena v úsměvu zešíklní oči a přisvědčí. „To bych ti nemohla udělat.“

Utažená pouta pálí, nebo si to možná jen myslí. Ze zvyku, ze setrvačnosti. Hřejí, tak, jak to potřebuje. Jako její dech... Jako ocel v její ruce.

Skalpely zacinkají, jak ruka s dlouhými nehty rozbálí plátno. Nachýlil hlavu, ale oči neotevřel. Nepotřebuje vidět. Rozhodně nepotřebuje vidět své tělo. Není o co stát.

Noční návštěvnice pokašlává. „To je počasí. K zblití.“

Jak jen může, nána, pomyslí si. Jak jen může, když ví, jak je to pro mě důležité. Nůž mu přejel po kůži...

Konečně. Slastně se napíná v poutech a čepel si klestí cestu tkání... Studí, svrbí, řeže?

Zvedne zrak ke své zadýchané společnosti. Její oči se lesknou, hrud' se zvedá, ruce v chirurgických rukavicích konají malé účelné pohyby... Jako tenkrát, jako poprvé.

Nespokojeně se zavrtí. Ne, ve skutečnosti už to není jako poprvé, necítí tu správnou oddanost a vůbec, připadá mu to jaksi samoučelné. A navíc, tenkrát měl samozřejmě erekci.

Skalpel se tlačí k hrudní kosti, jede po ní nahoru, jako by cestu už znal, putuje k hrdlu, váhá.

„Ještě ne, ještě chvíli,“ sípá spoutaný a žena změní nástroj. Zvuk vrtačky nepříjemně připomene zubaře.

Je čas. Cítí ostří, které se mu opírá o ohryzek, vzpomínky se promítají do šedavé mlhy před ním, život leží za ním jako pole pokryté jinovatkou.

„Připrav se,“ zašeptá tiše a jaksi účastně žena, a pak mu nůž vklouzne pod bradu a pokračuje neomylně dál k tepně. Tak neomylně, jako by už cestu znal.

„Bylo to moc pěkný.“ Ani jemu samému to nezní přesvědčivě a ona to pozná.

„Nikdy už to nebude jako tenkrát.“ Nespokojeně zkontroluje zabláčené silonky a ztěžka usedne na hladkou žulu náhrobku.

„Třeba příště...“ Začíná drobně mžít, ale v něm se znovu probouzí naděje a dychtivost. „Mohli bychom...“

„Příští dušičky jsou až za rok.“

„A co jindy?“

„Jindy? Kdy už si konečně uvědomíš, že jsi mrtvej? Že tohle doopravdy můžeš mít jen jednou?“

Lodičky čvachtají v blátě, jak žena vztekle hází nože do tašky.

„Sobče. Egoisto. Boty jsem si kvůli tobě promočila. Každýmu stačí věnec, jen tobě ne. Ale příště, příště se na to vykašlu, uvidíš.“

Podpatky se boří do rozmoklé hlíny a postava na hrobě se choulí vlivem úsvitu i zklamání.

„To bys neudělala,“ šeptá a pak odkudsi vytáhne kytici kal.

„Pro tebe.“

Žena popotáhne dojetím a naposledy se před odchodem otočí.

„Všiml sis, jak mi to tentokrát vyšlo?“

A ve vyhaslých důlcích se lišácky zableskne.

ŽÍZEŇ

V některých nocích se touha stávala neodbytnou. Vyklouznout mezi rozpálené domy, přikrýt se tmou jako propocenou duchnou a vyhledat ty muže.

Ani čas netlumil naléhavost žádosti, ani práce, ani drogy, ani pitky. Utekla tenkrát. Utekla vůbec? Dá se mluvit o uniknutí něčemu, co vás vždycky v noci znovu vzbudí? Neodbytně? Neslitovně, ale přece jen s uklidňující pravidelností? Není horší být zapomenuta? Horší, trpčí, více ponižující než být zabita?

Vyšla do temnoty, prosekané pouličními světly, hvězdy lamp plály jejím očím stejně, jako když z nich strhne oponu droga. Teplý asfalt chodníku pod podrážkou, známá čtvrť, pak tma zhoustne, garáže, suterén domu a úzké zatuchlé schody k dunění hudby. Kovové dveře. A za nimi ...

Muž za barem zvedl hlavu. „Přišlas? Neradi čekáme tak dlouho. Vlastně vůbec neradi čekáme.“ Těžké prameny tmavých vlasů mu visí kolem tváře jako promočené. Muž si vsune do úst ukazovák a když ho vytáhne, rudne na břišku prstu kapka krve. Nervózně ji slízne a luskně prsty.

„Zavolám ostatní.“

Vyklouzne dveřmi někam dozadu a žena se nahríbí, jako by přišla bojovat. Přišla bojovat? Jistě, neboť vzdát se bez boje škodí duši. Smrt bez boje duši zabíjí. K mnohému přinutí nákaza své oběti. Ne k odložení cti.

Najednou je místnost plná tichých mužů. Procházejí kolem stojící ženy, a pohledem se vyhýbají jejím obnaženým ramenům. Pojednou se k ní jeden otočí a koncem copu, který mu dosahuje až k pasu, přejede ženě po tváři.

„Přišla, hodné dítě. Žíznlivé dítě.“ Ironicky se jí usměje do tváře.

„Čas vás vždycky přivede. Strach. Strach z času. Objevila jsi v zrcadle první vrásku?“

„Už dávno.“ Bílá kůže ženy svítí přitímím.

„Bud' pokojná a všechno půjde dobře. Nebude to bolet. Obvykle to nebolí. Věř mi a všechno půjde dobře.“

Tvrdé snědé prsty sevřou ženin krk. Žena ztuhne. Pak vztáhne ruku k mužovu zápěstí.

„Nebude to tak snadné.“ Volání utichlo a vzdor se vztekle hlásí ke slovu.

„Přišla jsem, ale to neznamená ...“

„Ale ano. Příznaky poznám dobře. Příliš dlouho čekat je vyčerpávající a ty už jsi unavená. Čekáním.“

„Jsi špinavá nadržená pijavice, příteli.“ Ted' našla správný tón, klidný, chladný, věcný.

„Ou,“ prošedivělý muž, který se dosud lhostejně opíral o bar, odstrčí svého druha „to děvče chce předtím trochu tance. Chceš si trochu hrát, děvčátko? Čekali jsme dlouho, jedna noc už pro nás nic neznamená. Mladí muži často zapomínají na dobré vychování. Napiješ se něčeho?“

Tmavovláska ironicky zkriví rty. „Napít se? Tady?“

„Jistě, máme tu všechno, co si můžeš přát.“

„Rajčatovou šťávu?“ vyprskne ironicky.

„I tu.“

Žena odmítavě zavrtí hlavou.

„Chceš, aby tě předtím milovali? Stačí říct.“

„Milovali? Chtěls říct šoustali. Potřebuji před tím inspiraci?“

„Neurážej mou dámu konverzací, Mistře Leone, ona chce žár.“

Do místnosti vejde vyzábělý černě oblečený muž a zamíří přímo k náhle ostražitě ženě.

„Budu ti recitovat verše, nebo tě budu píchat až do bezvědomí. Ne zcela.“ usměje se bílými zuby „Jen na pokraj bezvědomí. Dnes v noci se spolu napijeme, mé krásné dítě.“

„Dej mi pokoj.“ Tmavovláska podrážděně odsekne a stočí pohled ke dveřím. Pryč a počkat, znovu počkat.

Vyzábělý zavrtí hlavou. „Tentokrát ne. Dnes už svůj polibek dokončím, děvčátko. Každý musíme plnit své povinnosti.“ Pokyne hlavou směrem k zadním dveřím. „Nedáš přednost soukromí?“

Chvilé rozhodnutí se příliš přiblížila. Ženin klid je ten tam. Kůže se jí v chladné sklepní místnosti orosila potem. Svaly se nervozně chvějí. Vyzábělý se k ní nahne a jediným pohybem roztrhne tílko, které jí zakrývá hrud'.

„Jsi opravdu hezká, ještěs nemusela mít strach.“ šklebí se muž, olízne si rty a roztržitým pohybem zasune pramen vlasů za ucho.

Místnost je nyní plná napětí.

„Nesahej na mě.“ Tmavovlasá se ožene a svými prstýnky roztrhne muži tvář. Vytryskne krev. Vyzáblý metodickým pohybem obejmě ženina zápěstí a smýkne jí směrem ke dveřím. Barman otevře, pustí copatého a pak muže táhnoucího vzpírající se ženu a sám také proklouzne do vedlejší místnosti.

Široká postel skřípe pod zmítajícím se tělem. Muži s hladovýma očima svlékají z tmavovlásky šaty. Ocelová pouta se zavrou s kovovým klapnutím a žena je za pravou ruku připoutána k sloupku lůžka.

Vyzáblý si sedne k dívčině hlavě. „Nemůžeš se se mnou prát,“ vysvětluje uklidňujícím, vemlouvavým hlasem, „ublížil bych ti.“

„Ublížíš mi stejně. Nic jinýho neumíš. Nikdo nic jinýho neumíte.“

Muž vrtí hlavou. „Přišlas sama. Jsme tady pro tebe. Dělej, co ti říkám a bude to snadné.“

„Pust' mě.“

Vyzáblý vrtí hlavou a ostatní dva muži ho napjatě pozorují.

„Neprodlužuj to, prosím.“ Ted' vyzáblý skoro škemrá. „Nedokážeme se kontrolovat tak dlouho. Uvidíš to, cos nechtěla.“

Spoutaná se zle ušklíbne. „Jistě, ukažte se mi z té horší stránky. Ukažte, co jste doopravdy zač.“

Copatý polkne. Cítí krev, krev, nejen krev, která se mu hrne do hlavy a šumí v cévách penisu (není jen muž, ale je taky muž, kromě jiného), cítí krev bušící v tepnách tmavovlasé ženy, sladkou, voňavou, horkou, cítí noc v sobě, potřebuje tu ženu s bílou kůží, milenkou, oběť, sestru i spoluvinici, prosebně se dívá na vyzáblého, okolky jsou příliš dlouhé, nesnesitelně dlouhé.

„Zpomal, bratře,“ hlas vyzáblého velitelsky práskne do uší černovlasého muže. „Zabili bychom ji.“

„A ty s tím přestaň,“ obrátí se vyzáblý k ženě. Ta se mu vyzývavě podívá do očí, tohle je její triumf, její slavnost, korunovace budoucí královny.

„Máš ŽÍZENĚ?“

Slovo klíče bylo vysloveno a muži už nemají žádnou obranu, žádnou další roušku, která by je dělila od poznání pravdy jejich žádosti.

Vyzáblý vztekle sejme náramek pout z bílého zápěstí.

„Neper se.“ zasyčí z posledních sil a převálí se na ženu. Ústy hledá její krk, nahé tělo pod ním se svíjí, ženiny prsty se mu zatnou do tváře, rvou jeho kůži ostrými nehty, mužovy oči žloutnou touhou, ostré špičaté zuby se blýskají, v křeči podobné té před vyvrcholením udeří ženu do nahého boku a rozdrcené vlasečnice prasknou. Jeho druhové klečí na posteli, i mezi jejich rty svítí bělostné špičáky vraždou.

Tmavovlasá se brání vši silou pudu sebezáchovy, ne, to nejsou muži – milenci, jsou to šelmy, šelmy... do mozku jí vstoupí jejich myšlenka, touha trhat, trhat bílými zuby až do krve. Vyzáblý v křeči své náruživosti stále bije ženu po bílých stehnech, v jemných cévkách a vlasečnicích divoce pulsuje horká krev. Voní.

Vyzáblý přidrží zvolna slábnoucí ženě ruce za hlavou a v náhlém nápadu jí kolenem roztáhne nohy. Tesáky mu zabraňují mluvit a tak jen rty naznačí slovo „splnutí“. Žena zamhouří oči, nadzvedne se v bocích a tesáky proseknou kůži jejího krku... Křeč na okamžik spojí těla, vyzáblý pije z jejího hrdla a pak i jeho bratři. Pijí.

Několik metrů pod asfaltem města ztrácí tmavovlasá žena krev...

Probudí ji ostré světlo. Propocená postel. Její vlastní. Kde včera byla? Pracně shledává myšlenky. Podzemní bar ...tmavovlasí muži.

Vstane z postele, přejede po hrdle, bože, cucfleky, pitomí chlapi, na stehně tmavé otisky mužských prstů, vždycky padnu na úchyláky, sakra. Vykoupat, vyčistit zuby, potácivě dojde do koupelny, vymáčkne pastu na kartáček, roztržitě se obrátí k zrcadlu... a pochopí.

Petra Neomillnerová
HRY NA BOLEST

Redakce a korektura sazby Michaela Rampasová

Obálka Karel Kadlec

Sazba Netopejr

Vydalo

NAKLADATELSTVÍ

NETOPEJR

Karel Petřík

jako svou 122. publikaci

Praha 2007, vydání 1.

Tisk Severografia a. s. Most

Náklad 1500 kusů

Prodejní cena včetně DPH 219 Kč

ISBN 978-80-87044-10-0